

အချစ်နဲ့ ဖန်တီးပါက

BURMESE CLASSIC

ဝံ့နိပ်မှတ်စာပေး

စာအုပ်အမှတ် ၅၀၀၃၃၀၃၀၊ မျက်နှာပုံစံပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၇၇၀၅၁၊ ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံစံနိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

၈၉၅-၈၃

ဝိဇ္ဇာ

အချစ်နဲ့ မှားဖို့ကြံသူများ/ဝိဇ္ဇာ။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) ဝိဇ္ဇာ

ပျော်စရာကို
မတော်တာတွေ့ပြီး
ကွယ်ရာမှာ ထိုင်ငိုမနေနဲ့ ချစ်သူ
ရုရှယ်လို့ဖြစ်လာရင်
အချစ်ဆိုတာရဲ့ မီးခြုံခြင်းခံရမှာပဲ
မယုံရင် .....မင်းငိုကိုချစ်ကြည့်
မိက..... အူ့စ်ဆိုကတည်းက
မီးပြီးထွက်လာတာ။

မင်း... ဝါးချင်တာ
ငါ သိပါတယ်ကွာ...

ကလေး...

ကလေး...
ပိုင်စာရင်း...
ပဲကား...

ပိဏ

အခန်း (၁)

“အောင်ဗလကျော်...”

“ဝေး”

“အောင်ဗလကျော်...”

“ဗျို...”

“အောင်ဗလကျော်...”

“ဘာလဲကွာ... ဒီမှာ ထမင်းစားနေတယ်၊ ပြန်ထူးတော့လည်း

မကြားနဲ့... ဘယ်ကကောင်လဲ...”

အောင်ဗလကျော် ထမင်းမလုပ်လောင်းနှင့် မဒါသထွက်ကာ

www.burmeseclassic.com

အော်လိုက်သည်။

တကြော်ကြော် ခေါ်သူကခေါ် . . . တစာစာအော်၍ ထူးသူက ထူး နွေနေ့လယ်ခင်းမှာ ရက်ပါသီချင်းတစ်ပုဒ်ထက်ပင် အဆီအလျော် တည့်နေသေးသည်။

“အောင်ဗလကြော် . . .”

“ဟာ . . . ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ့ ဘယ်ကောင်လာခေါ်နေတာလဲ မသိဘူး”

အောင်ဗလ ထမင်းကို အပီဆွဲနေ၍ ခါးမှာလျော့ထားသော ပုဆိုးစကို စွန်တောင်ဆွဲပြီး . . . ထမင်းပေသောလက်ကြီးဖြင့် အိမ်ရှေ့ သို့ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ . . . အဲဒီအိမ်အောက်ကနေ ဘာလို့ အော်ခေါ် နေတာလဲ . . . အိမ်ပေါ်တက် . . . တက် . . . ဟင် . . . ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး . . .”

အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေ၍ အောင်ဗလ ပြူးတူးပြူး ကြောင်ဖြင့် ဘေးဘီကိုဝှေ့ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

တခုခုတော့ လွဲနေပြီ . . . ဘာလွဲနေတာလဲတော့မသိ။

“အောင်ဗလကြော် . . .”

“ဟော . . . ခေါ်ပြန်ပြီ . . . ဘာလဲဟာ . . . အယ် . . .”

အသံလာရာသို့ အောင်ဗလကျော် အငမ်းမရလှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး . . . ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြန်ဖြစ်ကာ . . . ထမင်း ပေနေသော လက်ညှိုးလေးကို အရှက်ပြေ ကိုက်လိုက်သည်။

“ဪ . . . ငါ့နယ် . . . အောင်ဗလကြော် ရောင်းနေတာကို ငါ့ကိုခေါ်တယ်ပဲ မှတ်နေမိတယ် . . . တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်

ထဲ ငါ့အဖြစ်... အဟစ်... ဟစ်. . .”

အောင်ဗလကျော် တစ်ယောက်ထဲ သဘောကျစွာရယ်ရင်း ထမင်းစားပွဲဆီသို့ပြန်၍ လျှောက်ဝင်လာလိုက်သည်။

“ဟင်းမကောင်းလို့ ထမင်းစားမကောင်းပါဘူးဆိုမှ. . .”

ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ထမင်းဝိုင်းမှာ ငုတ်တုတ်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖြစ်သလို ချက်ထားသော ပဲဟင်းဆူးပုတ်ရွက်ခပ် ရေကြလေးကို. . . တရှူးရှူးနှင့် ခပ်သောက်လိုက်သည်။

“အောင်ဗလကျော်. . .”

ပါးစပ်ထဲ ထမင်းလုပ်ထည့်ခါနီးဆဲဆဲ. . . တစ်ခါ ကြားရသော အောင်ဗလကျော်အသံကြောင့်. . . .

“အော်ဟေ့. . . အော်. . . အော်. . . ဒီတစ်ခါတော့ နပ်သွားပြီ လုံးဝမထူးတော့ဘူး. . . ခွီးမှပဲ. . . ထမင်းစား ပျက်တယ်. . .”

အောင်ဗလကျော် ထိုသို့ပြောပြီး. . . ပါးစပ်ထဲကို ထမင်းလုပ် သွင်းလိုက်ပြီး. . . အားရပါးရ ဝါးနေလိုက်သည်။

“ဘုတ်”

“အင့်. . . အဟွတ်. . . အဟွတ်. . . အဟွတ်. . .”

နောက်စေ့ကို အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းလုပ် ပန်းကန်ထဲ ပြန်ခုန်ဆင်းသွားသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ. . . ငါ့နောက်စေ့ကို ချောင်းရိုက်တာ”

အောင်ဗလကျော် နောက်ကို ဒေါသတကြီး အော်ပြီးလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါကွ. . . ငါ. . . မင်းဦးလေး. . .”

“အမ်. . . ဦး. . . ဦးလေးက ဘာလှိုင်းကြီး လူကိုဘာဖြစ်လို့ ရိုက်

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

တာလဲ... ”

“အောင်မာ... မင်းကပဲပြန်မေးနေသေးတယ် ငါခေါ်တာကိုများ မခန့်လေးစားနဲ့ မထူးတော့ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့... ဟမ်... မင်းက ဘာကောင်လဲ...”

“ဦးလေးတူ အောင်ဗလကျော်လေ ဦးလေးရ... ဘာကောင်ရမှာလဲ... အဟမ်... ဟမ်... အသက်ကဖြင့် ဘယ်လောက်မှ မကြီးသေးဘူး... မျက်စိက မွဲနေပြီ...”

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ငါ့ကို မျက်စိမွဲတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းထက်အားကောင်းတယ်ကွ... နှစ်မိုင်အလွန်က လျှောက်လာတဲ့ မိန်းကလေး အပျိုလား၊ အအိုလား ခွဲခြားသိလောက်အောင် ငါ့မျက်စိတွေက ခံစားမှုတွေကို ပုံဖော်ပေးတုံး... မင်းသာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးတပ်ပြီး... အဘိုးကြီးဂိုက်ဖမ်းနေတာ...”

“အာ... ဦးလေးနော်... တူနဲ့ဦးလေး ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကွာတယ်ဆိုပြီး အရွယ်ချင်းလာမပြိုင်နဲ့... ကျွန်တော်က ခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းကလေးရဲ့ အကြည့်... အပြုံး... ကိုမှ ခံဖူးတာမဟုတ်ဘူး... လေပြည်တွေအောက်မှာ ယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ပန်းထီးလေး... ခုထိ ခူးခြွေမယ့်သူတောင် ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး... အဟတ်...”

“ဘာ... အဟားဟားဟား... ပန်းထီးလေး ဟုတ်လား... အဟတ်... မစင်နဲ့ ပဲငပိတောင် သေချာကွဲပြားအောင် မသိတဲ့ကောင်တာ သူ့ကိုယ်သူ ပန်းထီးလေးလို့ တင်စားနေသေးတယ်... အဟားဟား... အဲ့ဒီ ပန်းထီးလေးကို ပျားဘုရင်မက သေးလာခွပန်းရင်တော့ ပန်းသေတဲ့စခန်းရောက်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ် အောင်ဗလကျော် မြင်ယောင်သေးတယ်...”

ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ကိုယ့်ကို သနားစရာကောင်းသော သတ္တဝါလေးလို ဝေဖန်နေသည့် ဦးလေးစကားကြောင့် အောင်ဗလကျော်ဖင်ကြောရှုံ့သွားသည်။

“ဦး.. ဦးလေးနော်... မိန်းမတောင်မရသေးတာကို မဦးမချွတ်လာပြီး ပန်းသေခိုင်းနေတယ်...”

“မင်းလိုကောင်မျိုး ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဘူး”

အောင်ဗလကျော်.. တီကောင် ဆားသိပ်သလို ဆတ်ဆတ်ခါလူးသွား၍ ဦးလေးဖြစ်သူ သဘောတွေခွီးကာ တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်ရင်း သူ့အခန်းဘက်သို့ ဝင်သွား၏။

ထမင်းပိုင်းတွင် မကျေမနပ် ပွစိပွစိ ပြောကျန်ရစ်ခဲ့သူက အောင်ဗလကျော်...။

အခန်း (၂)

ရိုး ဆင်းသည်နှင့် ဦးနုမောင်၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်က လက်ဖက်
ချည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး.. ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသော ရောင်စုံ
လိပ်ပြာမလေးများကို.. မျက်စိအရသာ ခံကြည့်ဖို့ပင်...။

“ဝမ်းတီး ကျစိမ့်...”

ဦးနုမောင်အသံကြောင့် စားပွဲထိုးလေး အနားသို့ စွေ့ခနဲ
ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး.. ဘာသောက်မလဲ.. ထုံးစံအတိုင်းလား..”

စားပွဲထိုးကောင်လေး ဦးနုမောင်အကြိုက်.. ခခစ်ကိုကြီးဟု

ခေါ်လိုက်ပြီး ကွမ်းတစ်ရာတောင်းစားသည်။

ဦးနုမောင်တို့က... ဒါမျိုးဆို ပေးပြီးသား..။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အစ်ကိုကြီးအစား အစ်ကိုလေးဟုပင် အခေါ်ခံချင်သူ...။

စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုသလို ဦးနုမောင်အား အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက... အရွယ်တင်တယ်၊ နုပျိုတယ်၊ ချောလိုက်တာ၊ သားမက်တော်မယ်ကွာလို့ ပြောတဲ့သူရှိလို့ကတော့ ဦးနုမောင်တို့ တစ်လလုံး စာရေးလုပ်သမျှလစာ တစ်ပြားမှ မကျန်လျှင် နေပေစေ အတုန်လုံးကို ပစ်ကျွေးပစ်လိုက်တာပင်...။

ခုလည်း ကွမ်းယာတစ်ယာလှမ်းပေးရင်း... စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို မော့ကြည့်ကာ...

“ငါ စောစောကအော်ပြီးပြီလေ... ကျစိမ့်လို့...”

“အဟဲ့... ကျစိမ့်သောက်ရင်း မြစိမ့်ကို စောင့်တော့မယ်ပေါ့”

“အေးပေါ့... ဒါမှ ငါ့အသက် တစ်နှစ်ပိုရှည်မှာလေ... တစ်ရက်ကြည့်လို့ တစ်နှစ်ပိုရှည်ရင်... နေ့တိုင်းဆို... အဟဲ့... မင်း သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ပေါက်တယ်... ပေါက်တယ်”

စားပွဲထိုးလေး ကွမ်းဝါးရင်း... ဦးနုမောင်စကားကို တဟဲဟဲဖြင့် ရယ်ရင်းထောက်ခံသည်။

“ဒါနဲ့ မြမြစိမ့်လေး... လာသွားပြီလား...”

“ဘယ်လာဦးမှာလဲ... မလာသေးဘူးလေ... အချိန်မှမကျ သေးတာ...”

စားပွဲထိုးကောင်လေး အဖျော်သမားဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ ဦးနုမောင် လမ်းမကြီးဘက်ကို အကြည့်ပို့လိုက်သည်။

ညနေခင်း လေတဖြူးဖြူးနှင့် သစ်ရွက်ခြောက်တွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ပြန့်ကျဲစွာ ကြွေကျနေ၏။

အသက်လေးဆယ် စွန်းစွန်းသာရှိသေးသော ဦးနုမောင်က တော့ သူ့ကိုယ်သူ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သားလေးလို့ . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆောင်းဘောက်စ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော . . ယုန်လေး၏ ရက်ပါသီချင်းကို ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး လက်ချောင်းတွေက စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ . . . စည်းချက်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုနေလေ၏။ စားပွဲထိုးလေး လက်ဖက်ရည်ခွက် လာချပေးသွား၏။

“ဟာ . . . ကိုနုတို့ကတော့ အချိန်မှန်ပဲဗျို့ . . . ”

ဦးနုမောင်ရှေ့မှ စားပွဲထိုးလာချသွားသော အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကြည့်ကာ . . . ကိုပေသီး စားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည် . . . ။

“ခင်ဗျားလည်း အချိန်မှန်ပါပဲဗျာ . . . ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်မယ့်အချိန်ကို တစ်နေရာရာက ချောင်းနေတာတော့ ဧဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် . . . ”

ဦးနုမောင်စကားကြောင့် ကိုပေသီးရယ်ရင်း ပန်းကန်ထဲကို ရေနွေးငဲ့ထည့်ပြီး တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်သောက်၏။

“ခင်ဗျား မစားရအညော်ခံ ဘဝကြီးနဲ့ ဒီလိုပဲနေသွားတော့မှာထား ကိုနု . . . ကျွန်တော်ကတော့ အဝေးကနေ မျှော်ကြည့်နေမယ့်အစား အရင်ဆုံးရင်းနှီးအောင် အကွက်ရွှေတာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ . . . ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကွက်ရွှေတာတွေက ဝတ္ထုထဲတွေ ငှုပ်ရှင်ထဲတွေသာ လွတ်ပြီးလွယ်တာဗျ . . . တကယ်တမ်း ကျုပ်လို့လူပျိုသိုးကြီး

အဖို့ . . . ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး. . . ”

“ဒါဆိုလည်း အင်တာနက်ကနေ အသက် လေးဆယ်ကျော် လူပျိုသုံးကြီးက ဆယ်ကျော်သက် သတို့သမီးအလိုရှိသည်။ စိတ်ဝင်စား သူတိုင်း ဆက်သွယ်ရန်ဆိုပြီး အီးမေးလ်လိပ်စာတပ်ပြီး ကြေညာလိုက် ပေါ့. . . ”

“အဲ. . . ပိုသေချာသွားအောင် ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုစတိုင် ဓါတ်ပုံ သုံးလေးပုံရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား အရပ် အမောင်း. . . ဝိတ်. . . အဲ. . . အရှည်ဘယ်လောက် အသားအရေအ ရောင် ဒါတွေအားလုံးထည့်ပေးလိုက်ရင်. . . နိုင်ငံတကာက အရွယ် ဆိုင်ခုံတွေ ခင်ဗျားကို အီးမေးလ်ပို့ပြီး ဆက်သွယ်လာလိမ့်မယ်. . . ”

ကိုပေသီး၏ အကြံဉာဏ်က ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိ၏။ သို့ သော် . . . မဟုတ်သလိုလိုလည်းရှိ၏။

“မိန်းမတွေဆိုတာ အခုလက်ရှိ အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲမှာ စီးပွား ရေးအသိပညာတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာသည်နဲ့အမျှ. . . သူတို့ရွေးချယ်မယ့် ယောက်ျားဆီမှာ ပိုင်ဆိုင်မှု ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားမေးမြန်း သိရှိပြီးမှ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ကြ တာ. . . တာ. . . ဟင်. . . ဟာ. . . လာပြီ. . . လာပြီ. . . ပြောရင်းဆို ရင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့လမင်းလေး ရွှေ့လာပြီ. . . ”

ကိုပေသီးကို ဆက်ပြောနေသော ဦးနုမောင် လုံးဝမသောက် ရသေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲကို တံတွေးစင်မတတ်. . . ဝမ်းသာ အားရဆို၏။

သို့သော်ငြားလည်း သူ့ဝမ်းသာခြင်းတွေက သက်ဆိုးမရှည်။ အချစ်ခိုးတွေ ဝေနေသော သူ့အကြည့်တွေသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင်

အံ့ဩစိုးရိမ်ခြင်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ပြန်ရောက်ရှိသွား၏။

ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပူသွားသလဲဆိုလျှင်... စအိုဝကို မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို ထိုင်နေရာမှ မြောက်ခနဲ ခုန်တက် သွားမတတ်ပင်။

ကိုပေသီး မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဦးနှုမောင်ကိုကြည့်ပြီး ဦးနှုမောင် အထိတ်တလန့်ကြည့်နေသော မြမြစိမ့်ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခဏ...။

“ဟေ့လူ... မကြည့်နဲ့ ခင်ဗျားလုံးဝမလှည့်ကြည့်နဲ့...”

ထိုသို့ ဗလုံးဗထွေးပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ငါးရာတံ တစ်ရွက်ကို နှိုက်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး...

*“ကဲ... ဟေ့လူ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်လုံးဝမသောက်ရသေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်... ဒီမှာ ပိုက်ဆံကျန်တာ ခင်ဗျားသဘော...။”

ထိုသို့ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ကသုတ်ကယက်ထလိုက်ပြီး မြမြစိမ့် နောက်သို့ ကဆုန်မပေါက်တပေါက်ဟန်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက် သွားလိုက်သည်။

ငါကွ ယောက်ျား... ကိုယ်ချစ်တဲ့ကောင်မလေး၏ အရွက်ကို ဣာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းက နည်းတဲ့အရည်အချင်းမှ မဟုတ် တာ ဒီတစ်ခါမှ ကျေးဇူးတင်မခံရရင် ဘယ်အခါမှ အတင်ခံရမှာ မဟုတ် တော့...။

ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းတွေက... မြမြစိမ့် စကတ်နောက်ဘက်ရှိ ဇစ်ကွဲနေသော နေရာတည့်တည့်အရောက်မှာ မှုန်းပြီး... အရှိန်လျှော့လျှောက်လိုက်သည်။

မြမြစိမ့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်သည် မကြီးမငယ် နှင့် နှာဘူးလာထနေသည်ဆိုသော အကြည့်မျိုး...။

ဦးနုမောင်အခက်တွေ့နေချေပြီ. . . မြမြစိမ့်ကို ဘယ်လိုပြော
ရပါ့မလဲ 'ကလေးရေ' ဟု ချစ်စနိုးလေး ခေါ်လိုက်ပြီး . . . မင်းစကတ်က
အနောက်မှာ ဇစ်ကွဲနေတယ်လို့ ပြောရအောင်လည်း တကယ်တမ်း
ဦးနုမောင် ဘယ်လိုမှပြော၍မထွက် လူပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို
ရွတ်နေမိ၏။

ခုလိုမျိုး အနောက်ကလိုက်ပြီး ကာကွယ်နေပြန်လျှင်လည်း
နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆိုလျှင် ပြဿနာတက်တော့မည်. . . ခု
တောင်ကောင်မလေး၏ ဘုကြည့်ကြည့်တာကို ခံနေရပြီ. . . ။

တစ်ချို့လူတွေဆို ဦးနုမောင်ကို ဘာအထာကြီးလည်းဟ
ဘတ်စ်ကားပေါ်လည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ဘာလို့ အတင်းလိုက်ကပ်နေရသလဲ
ဟု. . . ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး တီးတိုးဝေဖန်ကောင်း ဝေဖန်
သွားလိမ့်မည်။ ဦးနုမောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘဝမှာ ဒီလောက်
စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တစ်ခါမှမကြုံဖူး။

“အဟမ်း. . . အဟမ်း. . . ဒီ. . . ဒီမှာ. . . ကလေး”

စကားလုံးတွေက ဆက်ထွက်မလာ လည်ချောင်းဝမှာ နင်နေ
သည်။

မြမြစိမ့်. . . စွေကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကပါ အဆစ် ဆူတောင်
သွားသေး၏။

“ဘာလဲ”

“ကွဲနေတယ်. . . ”

“ဘာ. . . ”

“လူကြီးနော်. . . စကားကိုကြည့်ပြော. . . ”

မြမြစိမ့်အသံက. . . ဒေါသကြောင့်. . . စူးရှနေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကြည့်ပြောတာပါ. . . ဟို. . . ဟိုလေ ကွဲ့. . . ကွဲ့ နေတာကို ပြန်စိလိုက်ပါလား. . .”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ. . . နှမချင်းစာနာနော် သိလား”

“စာနာလို့ ကွဲ့တဲ့အကြောင်း ကပ်ပြောတာပေါ့ ကလေးရယ် ဇင်းရဲ့ အကွဲ့ကို လူမမြင်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ. . .”

မြမြစိမ့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်စိတ်ကြောင့် ခရမ်းချဉ်သီး တစ်လုံးလို နီရဲနေလေပြီ။

ဦးနုမောင်၏ အပြောမတတ်မှုကို ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက် နိုင်ပဲ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော အိတ်ဖြင့် ဦးနုမောင်ကို ရွယ်ကာ. . .

“ရှင်နော်. . . ပြောလေကဲလေပါလား. . . ကဲဟာ . . . ကဲဟာ”

“ဟာ. . . ဟ. . . ဟ. . . ကလေး. . . မှားမယ်. . . မှားမယ်”

ကိုယ့်အပေါ်သို့ ကျလာသော အိတ်၏ရိုက်ချက်ကို ရှောင်လင် သိုင်းကွက်လို့ လွတ်အောင်ရှောင်ပြီး ဗလုံးဗထွေး အသံဖြင့်တား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စာနာယောက်စ နှစ်ယောက်စပင် သူတို့ကို သတိထားမိလာပြီ။ ရပ်လို့ပင် ကြည့်နေကြသည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

ဦးနုမောင် အလန့်တကြား ရေရွတ်မိရင်း လမ်းဘေးက ဆိုင်း ဘုတ်ကလေးများ နေလှန်းထားပုံရသော ပန်းချီဆိုင်လေးဆီ အကြည့် ရောက်သွားမိသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ဦးနုမောင် အကြံတစ်ချက် လက်ခနဲရပြီး နေလှန်းထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ပြေးယူလိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲဗျ ကျုပ်နေလှန်း

ထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို. . .”

ပန်းချီဆရာဖြစ်ဟန်တူသော မုတ်ဆိတ်ကျဲတောက်နဲ့လူက ဆိုင်အတွင်းမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာသည်။ ဦးနုမောင်ကတော့ ဘာမှမသိ။ မြမြစိမ့်၏ အကွဲကို လူမမြင်အောင် ကာပေးဖို့သာ စိတ်စော နေပုံရသည်။

မြမြစိမ့် အနားရောက်တော့ ဆိုင်းဘုတ်ပြားလေးကို ထောင့်မှ ဖြတ်ကိုင်ပြီး မြမြစိမ့်၏တင်ပါးနောက်မှ ကာပေးလိုက်၏။

“မင်းစကတ်. . . မင်းစကတ် ဇစ်ကွဲနေတယ်လေ”

“ရှင်”

ဒီတော့မှ မြမြစိမ့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အနောက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်စစ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဟီး. . . ရှက်လိုက်တာ”

ခုမှပင် အရှက်သည်းလွန်းသော အမူအရာဖြင့် ဦးနုမောင် ကာပေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲ ယူပြီး ကပ်ထားလိုက် တော့သည်။

ပြဿနာဆိုတဲ့အမျိုးက. . . လာရင် တစ်ယောက်တည်း မလာ တတ် အပေါင်းအသင်းနဲ့ကို လာတတ်တာမို့. . . အခုလည်း ဦးနုမောင် လုံခြုံစိတ်ချရပြီအထင်နဲ့ မြမြစိမ့်ကာထားတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့

“ဟိုက်”

ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားသည့်စာက. . .

“အန္တရာယ်ရှိသည်”

အနတ် ၂ ဇီတာ၊

ကျွမ်းကျင်သူများသာ” တဲ့. . .

တစတစ သတိထားမိလာသည့် လမ်းသွားလမ်းလာများ၏ ခွဲခနဲရယ်သံက သဲ့ခနဲထွက်လာသည်။

ဦးနုမောင် ကမန်းကတန်း ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ပြန် လှည့်ပေးလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အခြေအနေက သာ၍ပင် ဆိုးသွားချေသေး၏ တစ်ဖက်ခြမ်း ချာ ရေးထားတာက . . .

“အမျိုးထား သီးထန်”

ဦးနုမောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြည့်ပြီး ကြံရာမရဖြစ်နေတုန်း ပန်းချီ ဆရာရောက်လာပြီး . . .

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား ဘာလုပ်သွားတာလဲ ဒါရေကူးကန်က အပ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေဗျ . . . ပြန်ပေးပါ”

သူတို့ ဥယျော့ကန်၏ အမှုကို ဝိုင်းအံ့ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ် ထလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာလေသည်။ ဦးနုမောင် ပန်းချီဆရာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိုင်လေးဆီကို ပြန်ပြေးသွားကာ နောက်ထပ်ဆိုင်း ဘုတ်တစ်ချပ်ကို ပြေးယူလိုက်ပြန်သည်။

“ရှေ့ . . . ရှေ့ . . . ဒါနဲ့ လဲကာလိုက်”

ဦးနုမောင်က ကာထားသော ပထမဆိုင်းဘုတ်ကို ဆွဲယူပြီး နောက်ထပ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို မြမြစိမ့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ မြမြစိမ့်လည်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆွဲယူပြီး စကတ်အကွဲကို အမြန်ကာလိုက် ရသည်။

ရယ်သံများက ပို၍ပင် လျှံကျလာပြန်လေသည်။

မသင်္ကာသဖြင့် ဦးနုမောင် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကမန်းကတန်း ကြည့်

လိုက်တော့ . . .

“ဆူကြီး - ၁၀၀၀

ထေး - ၅၀၀”

“ဟာ . . . လှည့်လိုက် . . . လှည့်လိုက်”

ဦးနုမောင် အသည်းအသန် အော်ပြောတော့ မြမြစိမ့်လည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး ကာလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည့် လမ်းသွားလမ်းလာ၏ ဝါးလုံး ကွဲရယ်သံများက ဝက်ဝက်ကွဲ ဆူညံသွားတော့သည်။

သရုပ်ဖော်ကြားရား

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဓနတ် ၉ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီအထိသာ
သန့်ရှင်းမှုဖြင့် အားပေးပါ” တဲ့လေ။

ဦးနုမောင်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်
တော့။ ပန်းချီဆရာကတော့ ဆိုင်းဘုတ်နှစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး နှာမူတ်သံ
တရားရူးနှင့် ကော့ပက်ကော့ပက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

လမ်းမပေါ်မှာ ရှေ့နောက်ကပ်ရပ်နေသော... သူတို့ နှစ်
ယောက်အဖြစ်က အူကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းတော့ အမှန်ပင်။

အခန်း (၃)

“ဟဟ... ဦးလေး... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မနက်က ဝတ်သွားတဲ့ စပို့ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကရော ဘာလို့အင်္ကျီချွတ်နဲ့ ပြန်လာ ရတာလဲ”

အောင်ဗလကျော်၏ ရယ်ဟဟအမေးကြောင့် ချမ်းပြီးတုန် ခိုက်နေသောအမူအရာဖြင့် အရင်ဆုံးလက်ကာပြလိုက်သည်။

အောင်ဗလကျော် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာပိုက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသော ဦးလေးဖြစ်သူကို ပဟေဠိဆန်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့် ပြီး ခွဲခနဲရယ်လိုက်သည်။

လူပျိုကြီး ဘာစတန်တွေ ထွင်လာပြန်ပြီလဲမသိ။ ဒီလို စတိုင် ချီးနှင့် အိမ်ပြန်လာဖူးတာတော့ ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်. . . ။

ကေန္တဘောလုံးလောင်းတာ ရှုံးခဲ့လို့အကျိုးပေးခဲ့လေသလား။ ထင်ကြေးတွေကို ရေလဲသုံးပြီး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဦးလေးပြန်လာလျှင် လုပ်ပေးနေကျ အလုပ်ဖြစ်သည့် ထမင်းပွဲပြင်ပေးဖို့ အလုပ်ကိုလုပ်ရန် အဓိကတာဝန်ရှိသူမှာ အောင်ဗလကျော်မှလွဲ၍ တစ်ယောက်မှမရှိ။

အောင်ဗလကျော် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေတုန်း ဦးနုမောင် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

အောင်ဗလကျော် ထူးဆန်းစွာ ကြည်လင်နေသော ဦးလေးမျက်နှာကို တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲ ထမင်းထည့်လိုက်သည်။

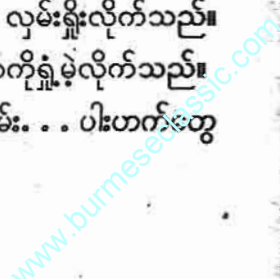
“ဦးလေး ဒီနေ့ ထူးဆန်းလှချည်လား ပြန်လာတော့လည်း ထိုယ်လုံးတီးကြီးနဲ့. . . ပြီးတော့လည်း စမြင်းတုံးမခံတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ အိမ်သာထဲကထွက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ပြုံးနေတယ်. . . ”

အောင်ဗလကျော်စကားကြောင့် ဦးနုမောင် ပြုံးနေရာမှ. . . အတည်ပေါက်ရုပ်ချက်ချင်း ဖမ်းလိုက်ပြီး. . .

“ဟေ့ကောင်. . . စားခါနီး သောက်ခါနီး ဘာပေါက်ကရတွေ ပြောပြန်ပြီလဲ. . . စကားပုံနှိုင်းလည်း တခြားဟာနဲ့ နှိုင်းပါလားကွ”

ဦးနုမောင် ထိုသို့ပြောပြီး ထမင်းဝိုင်းကို လှမ်းရှိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စိတ်ပျက်သောအမူအရာဖြင့် မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း. . . ပါးဟက်တွေများ ပေါက်နေပြီလားလို့. . . ”

နေ့တိုင်း ငါးဟင်းတွေပဲ ချက်နေ၍ ပါးရွဲပြောလိုက်သော ဦးလေးစကားကို အောင်ဗလတို့က ဖြေရန်အဆင်သင့်...

“အင်း... ယောင်ယောင်လေးတော့ ထွက်နေပြီး ဦးလေးရ မနတ်ပြန်ဆို အကြေးခွံတွေတောင် ထွက်လောက်ပြီ... အူဟီး... ဦးလေးသာ ငါးဖြစ်လို့ကတော့ ကျွန်တော်ဈေးမသွားတော့ဘူး...”

“ဟင်...”

“မဟင်နဲ့ ဦးလေးရ ဈေးကငါးကို ဘယ်ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဝယ်တော့မလဲ အိမ်ကငါးကိုပဲ... တစ်ဖုံစီဖုံပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုးလုပ် ကျွေးလိုက်မယ်...”

“လခွီးကောင်... အယုတ်တမာကောင် သားအိမ် အထုတ်ခံ ထားရတဲ့ မိန်းမနဲ့ ညားပါစေ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဦးနုမောင်စကားကြောင့် အောင်ဗလ အားရပါးရ အော်ရယ်

၏။

“ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းရယ်... မင်းတံထွေးတွေ ဟင်းပန်း ကန်ထဲဝင်ကုန်မယ်... နဂိုကတည်းက ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိရတဲ့ ကြားထဲ...”

“အဲဒါဆိုလည်း မစားနဲ့လေ ဦးလေးရာ ဒီဟင်းတွေအကုန်လုံး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပြီး... အခေါက်ကင်ဆိုင်သွားကြမယ်ဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချက်တဲ့ဟင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် အော်ဂလီဆန် နေတယ်... ချက်လာတဲ့သက်တမ်းလည်း တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ထံ ရောက်နေပြီ ခုထိ လက်ရာမတက်သေးဘူး”

“ဒါကြောင့် မင်းကို မိန်းမယူပါတော့လို့ ြောတာပေါ့ကွ

ဘွဲ့လေးတစ်လုံးပိုက်ပြီး အလကားသောက်ပျင်းကျနေတဲ့ အကောင်”

“ဟာ... ကျွန်တော်က ကလေးပဲရှိသေးတာ... ယူချင်းယူ ဦးလေးယူပါလားလို့... ”

“ဘာ... မင်းက ကလေးဟုတ်လား...”

အောင်ဗလကျော်က သူ့ကိုယ်သူကလေးဆို၍ စိတ်ပျက်သော အပြုံးပြုံးကာ...

“မင်း ဟာကိုမင်းပြန်ချိန်ကြည့်... ဘယ်နှကီလိုရှိလဲလို့...”

“အဟဲ... ဦးလေးနဲ့တော့ သိပ်မကွာလောက်ပါဘူး...”

အောင်ဗလစကားကြောင့် ဦးနုမောင် ခပ်တိတ်တိတ် ဆဲလိုက် သည်။

“မင်း လုပ်တာနဲ့... ငါသယ်လာတဲ့ ကြည်နူးစရာလေးတွေ တောင် ဘယ်လိုက်ဖမ်းရတော့မလဲ... မသိဘူး...”

“ဟာ... ဒါ... ဒါကြောင့် ဦးလေးကိုယ်တုံးလုံး ပြန်လာတာကို ဟာ... လေးစားတယ်ဗျာ... တည်းခိုခန်းခ မလောက်လည်း အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရောပေါ့ ဦးလေးရာ အင်္ကျီများချွတ်ပေးခဲ့ရတယ်လို့...”

အောင်ဗလတို့ အလေးတပြုပြုဖြင့်... ဘူမသိ ကိုးမသိ ဝင်ဖွ တော့၏။

ဦးနုမောင်... ထမင်းစား၍ ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ခါနီးဆဲဆဲ အောင်ဗလစကားကြောင့် မျက်လုံးတွေပြူးတူးပြဲထဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူတူက သူ့ကိုဒီလောက်တောင် အထင်ကြီးနေရသလားပေါ့...

အမှန်ဆို ဦးနုမောင်က တူလေးထင်ကြေးပေးသော ကြည်နူး မှလေးကို ဘဝမှာ အတောင့်တဆုံး မျှော်လင့်မိသူပါ... နှလုံးသား နုတ်ဖတ်လေးကို မသာယာပဲတောင် ကမ်းသလိုသာ ကမ်းလို့ရမည်ဆို

လျှင် ဦးရာလူစနစ်နဲ့တောင် ကမ်းလိုက်ချင်ပါရဲ့...

“မင်းဦးလေး ဒီလောက်အဖြစ်ရှိမှတော့ မင်း... ငါနဲ့ အတူ ခုလိုလာနေလို့တောင် ရမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ခုလောက်ဆို ငါ့မှာ သားသမီး နှစ်ဒါလင်လောက်တောင် ရှိနေလောက်ပြီ...”

ဦးနုမောင်... စိတ်ပျက်စွာပြောသည်။

“ဒါများ ခုတွေ့တာနဲ့ ကောက်ယူလိုက်ပေါ့ဗျာ... ဦးလေးက အရွယ်တင်သေးတယ်... ကိုယ့်ဦးလေးမို့ ကိုယ်မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော် လမ်းယှဉ်ပြီး ထွက်ကြည့် လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မေးကြတယ်... အဲဒါ မင်းအစ်ကိုလားတဲ့... ဒီလောက် အရွယ်တင်တဲ့ ဦးလေးကို အသက်လေးဆယ်ကျော် လူပျိုကြီးလို့ ဘယ် သူက ထင်မှာလဲဗျာ...”

“အဟေး... ဟုတ်တော့ တုတ်တယ်ကွ... ငါ တော်တော် နုတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သိပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း ငါ အဲဒီကောင်မလေးကို လိုက်ဖို့ကြံထားပြီးပါပြီ... ဒီနေ့တော့ တော် တော်လေးကို အိုကေခဲ့တယ်... အဟဲ... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့အကွဲကို ငါကွယ်ပေးခဲ့တာလေ... နောက်ပြီး ငါ့အကျိုးနဲ့တောင် သူတင်ပါးကို ပတ်လေးလိုက်သေးတယ်...”

“ဗျာ...”

အောင်ဗလကျော်၏ ရည်ရွယ်မထားသော အံ့သြမှုက သူ့ မျက်လုံးအစုံကို နှစ်လက်မလောက် ပြူးထွက်သွားစေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“**ဟို** . . . ဒီမှာ ငါ့မောင် . . .”

ငါ့မောင်ဟု ခေါ်လိုက်သော အသံချိုကြည်ကြည်လေးကြောင့် အောင်ဗလကျော် ဈေးခြင်းဆွဲပြီး ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် လျှောက်နေရာမှ တည်တင်းသောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လှပကျော့ရှင်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေသော မမတစ်ယောက် . . . မရမ်းဖျော့ရောင် မြန်မာဝတ်စုံလေးအား ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာ ဆင်မြန်းထားသည့် ဝနွှင်မမ . . . ။

အောင်ဗလကျော် ထိုမမကိုကြည့်ပြီး စောစောဟာ သရက်သီး

သနပ်သည် တုလားမနှင့် စကားများလာ၍ တစ်မိမိထွက်နေသော ဒေါသတွေ ချက်ချင်းဆိုသလို ဗြတ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား မမ”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် . . . . .”

ဟိုက ဟုတ်တယ်လည်းဆိုရော အောင်ဗလကျော်တို့ နှုတ်ခမ်း တပြင်ပြင်နှင့် ခရမ်းရောင်မမရွှေ့ စွေ့ခနဲပဲ . . . ။

ဒါမျိုးက မြန်မှကောင်းတာ ခွေးချေးပုံပတ်ရှောင်တဲ့ သည်းခြေ ဖျတ်သမားလို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေလို့ကတော့ သူများက လက် ဦးပြီးသားဆိုလျှင် . . ကိုယ်ပဲ ဟောက်ပက်ဟောက်ပက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရမှာ အသေအချာ . . . ။

ခုမမက အရင့်လေးဆိုပေမယ့် . . . ခုခေတ် စူပါမော်ဒယ် ငါး ခြောက်ပြားမတွေ့နဲ့တော့ . . . သံလွင်ဆီနဲ့ ရေပဲ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မမ . . .”

“ဒီလိုကွယ် . . . မမကားမောင်းလာရင်း ကားစက်သေသွား လို့ အဲဒါတွန်းနိုးမှရမယ်လေ . . . ငါ့မောင်က အားကောင်းမောင်းသန် ဆိုတော့ . . . မင်းတွန်းပေးရင် . . . ရမလားလို့ . . .”

အောင်ဗလကျော် လည်ချောင်းထဲ တံတွေးတစ်ချက်ကို ဂလု ခနဲ မျိုချလိုက်ပြီး . . .

“ရပါတယ် မမရ . . . ကျွန်တော်က မမပြောသလို မောင်းသန် ပြီးသား . . . ကျွန်တော်တွန်းပေးမယ် . . .”

အောင်ဗလတို့ ဗွီအားနှစ်ထောင်လောက်ရှိသော ပြင်းအားကို မျက်လုံးထဲထည့် . . . မမ၏ မယ်မဒီကိုယ်လုံးလေးကို အားအေးအဖြစ် မှီဝဲရင်း . . . ဆွဲခြင်းကို ပလက်ဖောင်းပေါ် ဆောင့်ခနဲ ချလိုက်သည်။

သူပုံစံက တစ်ယောက်တည်း အားရှိပါးရှိ တွန်းမည့်ပုံ. . . ။

ခရမ်းရောင်မမ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စတီယာရင်ကို ကိုင်ကာ
ထားမောင်းသည်။ အောင်ဗလက နောက်မှ တွန်းသည်။

“အင်း. . . အီး. . . . ယား”

တစ်ယောက်ထဲအားမို့လို့. . . တော်တော်နှင့် မရွေ့၊ အောင်
ဗလကျော် အားနည်းနည်းစိုက်ထုတ်မှ ကားက ပျင်းတိပျင်းရွဲ မရွေ့ချင်
ရွေ့ချင်ဖြင့် ရွေ့ပေးသည်။

တော်တော်ဝေးဝေးကို ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကားစက်တ
နှိုးချင်သေး. . . အောင်ဗလ ဖတ်ဖတ်မောကာ ဒူးတွေယိုင်ချင်လာ
သည်။

အားလျော့လိုက်၍လည်း မဖြစ်ပြန် ကိုယ့်ကို ယောက်ျားမပီသ
ဘူးလို့ ထင်သွားမှာကို မလိုလား. . . ။

ဒီတော့. . . ငါ့ဟဲ့ယောက်ျားဆိုကာ. . . ညာသံပေးပြီး အား
စိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ဝူး . . . ဘွန်း . . . ဘွန်း . . . ဘွန်း . . . ”

ကားစက်နှိုးသံလေးက အောင်ဗလကျော်အတွက် မင်္ဂလာရွှီ
သောအသံပင် . . . ။

မောလိုက်တာ ချည်းစားဖြစ်ပြီး လျှောက်လည်တော့မှ ဒီလိုသာ
ထားစက်ခဏခဏသေနေရင်တော့ သေပြီဆရာပဲ။

“ငါ့မောင်ရေ. . ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်ကွယ် ငါ့မောင်သာ
တွေ့ညီရင် မမတော့လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ငုတ်တုတ်မေ့ရမယ့်အဖြင့်”

“အဟဲ့. . . ရပါတယ်. . . အယ်. . . အင်း. . . ဟိုက် သွားပြီ”

“အို. . . ဘာသွားတာလဲဟင် မောင်လေး. . . ဘာသွားတာ

လဲ”

“ကျွန်တော့်ခြင်း. . . ”

“ဟယ်. . . ခြင်းတောင်းက ခြေထောက်ပါတယ် ဟုတ်လား အံ့ဩစရာပဲကွယ်. . . ”

“အာ. . . မဟုတ်ဘူး. . . သူ့မှာ ခြေထောက်မပါဘူး၊ ခုဖာ
က ကျွန်တော် ဝယ်လာတဲ့ဈေးခြင်းကို သူ့များယူသွားပြီလို့ ပြောတာဗျ
အဟင့်. . . ဟင့် ဦးလေးတော့ အိမ်ရောက်ရင် ကျိုင်တော့မှာပဲ. . . ”

အောင်ဗလကျော် ပိုပိုသာသာလေး ညည်းလိုက်သည်။ ဒါမှ
သူက ကိုယ့်ကိုသနားမှာလေ. . . ။

“အို. . . မမကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုတော့. . . မမ အကုန်တာဝန်
ယူပြီး ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်ကွယ်. . . ”

“ရ. . . ရပါတယ် မမရယ်. . . ကျွန်တော်က ဒီနေ့ကျမှ ပုစွန်
ထုပ်ထွေ ဆိတ်ကလီစာတွေ ကြက်သားတွေ ဝယ်လာမိလို့ နှမြော
သွားတာပါ. . . ကျွန်တော့်ဦးလေးက လူပျိုကြီး သိပ်ကပ်စေးနဲတာ”

အောင်ဗလကျော် အခွင့်အရေးရတုန်း ကြားလုံးထုတ်လိုက်
ပြန်သည်။ အမှန်တကယ်. . . ကိုယ့်ခြင်းထဲပါသည့် ဟင်းစားက ကြက်
အလယ်ပိုင်းသားမပါသည့် ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းသက်သက်၊ နောက်
ပြီး ပုစွန်စုတ်ဖွား ပိစိသေးကွေးလေးတွေနဲ့ ကန်စွန်းရွက်လောက်ပဲ
ပါတာ. . . တမင်လူမြင်အောင်သာ ကြက်ခြေထောက်တွေကို ဈေးခြင်း
ပေါ်မှာ ထောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာရယ်ညာရယ်တော့မဟုတ် လူရှိန်ခံရုံလေး သက်သက်ပါ။

“ကဲ. . . ကဲ. . . မမကားပေါ်တက်. . . မမ စီးတီးမတ်စ်
တစ်ခုခုမှာ မောင်လေးရဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေ အကုန်ပြန်ဝယ်ထည့်ဖေ

www.burmeseclassic.com

လိုက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား... ”

“အား အားနာစရာ မမရယ်...”

အောင်ဗလကျော် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ကားတံခါးဖွင့်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မမ၏ ကားလေးငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

သင်းယုံနေသော မွှေးရနံ့က မမကိုယ်မှတစ်ဆင့် အောင်ဗလ
ကျော် နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

အောင်ဗလကျော် အငမ်းမရ ရှုရှိုက်လိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ မမ
လေလည်မည်ဆိုလျှင်တောင်... နှာခေါင်းမှတစ်ဆင့် အကုန်ရှုသွင်းပြီး
ရင်ဘတ်ထဲ အကုန်သိမ်းကျုံးထည့်မိမည်ထင်၏။

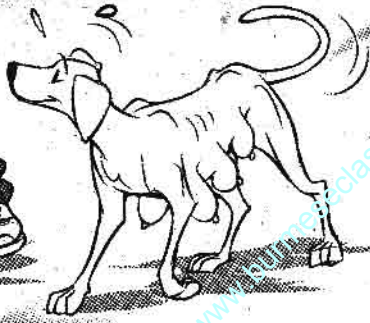

www.burmeseclassic.com

ခြံတက်နေခဲ့တဲ့
 အတိတ်တွေကို
 ရှေ့ချိုးပဲထားတော့
 သိုးကျိန်စော်ကန်လို့
 လူပျိုသိုးဖြစ်ပြီပေါ့
 လူပျိုက သိုးပေမယ့်
 အသည်းနွလုံးကတော့
 ခုမှ... လူပျိုဖော်ဝင်စဉ်သေးတာ
 ခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 အာဘွားမပေးဖူးသေးဘူး...။

ဇာနားမှာ
 ဖော်ပေပေရပ်နေမှ...၊
 ဒါမှ... နု အိတ် ပါလာရင်
 နွဲ့ခို ခံရမှာ အစ်အစ်...

အခန်း (၅)

“ဟဟ . . . ဟေ့ကောင် . . . ပု . . . ပုစွန်ထုပ်ကြီးပါလား၊ ဈေး
သွားပြီး ခိုးလာတာလား၊ ဝယ်လာတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”

ဦးလေးစကားကြောင့် . . . အနည်းငယ် မာန်တက်နေသည့်
အောင်ဗလမျက်နှာမှာ ခွေးချေးဖြင့် အပက်ခံရသူလို ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဦး . . . ဦးလေး . . . လေပြည်တွေကြားမှာ မြောက်တက်နေ
တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မမြင့်တင်ပေးချင်ရင် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို
အသာမှိတ်ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ခုလိုမျိုး သူ့ခိုးရယ်လို့တော့ ခိုင်ပါနဲ့”

“ဒါဆို... မင်းအကြွေးခံဝယ်လာတာလား ငါပေးလိုက်တဲ့ ဈေးငြိမ်းထောင်က ပုစွန်ထုပ်တွေအပြင် ခုငါမြင်နေရတဲ့ ဟင်းတွေဝယ်ရလောက်အောင် မလောက်ဘူး... ဟေ့ကောင်”

ဦးနုမောင် တစ်ခါမှ မြိုင်မထဘူးသော ထမင်းဝိုင်းကို... ပြုလ်သားလို တအံ့တဩကြည့်ပြီး ထင်ကြေးတွေနဲ့ အောင်ဗလထံ ပိတ်ထုနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးလေးအရည်အချင်းကို ဦးလေး သိထားပါ။ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောပြမယ်နော်... ခုလောလောဆယ်တော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဆယ်စုနှစ်တစ်စုမထမစားခဲ့ရတဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကို အားရပါးရစား စားရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြောမယ်...”

ဦးနုမောင် ထမင်းစားပွဲမှာ အငမ်းမရဝင်ထိုင်ပြီး လက်သီးဆုတ်ကြီးလောက်ရှိသော ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင်ကို သူ့ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပြီး အားရပါးရ ကိုက်ဖဲ့ဝါးလိုက်သည်။

အရသာရှိလိုက်တာ... ဒီအချိန်မှာ ဒီကောင် ဝယ်ပဲလာလာ ခိုးပဲလာလာ... သူတောင်းစားလို တောင်းပဲလာလာ... ဒါဟာ အလုပ်... စားရမှာက ကိုယ့်အလုပ်... ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်...

အောင်ဗလကျော် မမနှင့်ဆုံတွေ့ကြပုံနှင့် သူ့ဝင်ဆင်လိုက်ဖြင့်... ပျောက်သွားသော ဟင်းလျာတွေထက်... ယှဉ်လို့မရသော ဟင်းလျာတွေကို မမက စီးတီးမတ်စ်တစ်ခုမှာ ဝင်ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်း သည်ဆိုတာကို... ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဦးနုမောင် တူတော်မောင် လုပ်ရပ်ကို လက်ခံပေမယ့် တစ်မမနေသော မမဆိုတာကြီးကိုတော့ ဘဝင်မကျအောင်...

“နို့... နေပါဦး... ဒီမှာလေ မမ... မမ... ဖြစ်နေပြီ ဆိုရအောင်... မင်းမမက မင်းထက်ဘယ်လောက်တောင် အသက်ကြီးလဲ အရမ်းကြီးရင်တော့ ငါသဘောမတူဘူးနော်...”

“မကြီးလောက်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့... ကျွန်တော်ခန့်မှန်းကြည့်လောက် အလတ်စားထဲကပဲနေမှာပါ...”

“ဟေ့ကောင်... ဘာအလတ်စားလည်း အရင်းမရှိ အဖျားနဲ့...”

“အသက်ကိုပြောတာ အသက်ကိုပြောတာ...”

ဦးလေး၏ တလွဲတချော်တွေးခြင်းကို အမြန်ဖြေရှင်းရ၏။

“ငါ့ အသက်လောက်ရှိပြီလား...”

ဦးလေးအမေးကို မဖြေခင် အောင်ဗလ ဦးလေးမျက်နှာကို မှတ်လုံးအစုံမှေးကျဉ်းရင်း အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... မရှိလောက်ဘူးထင်တယ်... ဒါပေမယ့် လုံးဝထင်ရဘူး မသိရင် ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူလောက်လို့ တောင်ထင်ရမယ်။ သူ့က... သူ့ကိုယ်သူ မမနဲ့ မမနဲ့ နာမ်စားသုံးလို့သာ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတယ်လို့ ထင်လိုက်တာ... နောက်ဆုံး ကြီးတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ဦးလေးရာ... ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချီ ဆိုတဲ့စကားပုံ မကြားဖူးဘူးလား”

“အေး... ဒါပေမယ့်ကွာ... တူယူမယ့်မိန်းမက ဦးလေးနဲ့ အသက်ရွယ်တူပဲလို့ လူတွေပြောခံရမှာကိုတော့... ငါမကြားချင်ဘူး ဒါကြောင့်... မင်းကြီးတာရှာမယူနဲ့ သေးတာရှာယူ...”

ဦးလေးစကားကြောင့် အောင်ဗလ ဝါးလက်စ ထမင်းလုပ်ကို အမန်းကတန်းမျိုချပြီး... ပြောချင်ဇောကပ်ကာ နင်နေသဖြင့် ရေကို မြန်မြန်သောက်ချလိုက်ပြီး...

“ဦးလေးဒါတော့ မတရားဘူးဗျာ. . . ဦးလေးကျတော့ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်ချင်သေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်တယ်နောက်ပြီး. . . ကိုယ့်တူထက်တောင် ငယ်သေးတယ်. . . အဲဒီလို ငယ်ငယ် စမောင်လေးတွေကို ကြိုက်တော့. . . ဦးလေးကို နွားအိုမြက်နု ကြိုက်ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က မဝေဖန်ကြဘူးလား. . . အဲဒီလို ဝေဖန်လာရင် ကျွန်တော်ကရော မရှက်ရဘူးလား. . . ”

တူဖြစ်သူဘက်က ထောက်ပြလိုက်တော့ ဦးနုမောင် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ပြီးမှ. . .

မလုံမလဲသောဟန်ဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ကာ. .

“ဒါ. . . ဒါကတော့. . . ငါ့အတွက် ဆေးပေးမီးယူလေကွာငယ်လေ ကောင်းလေပဲ. . . ငါကယောက်ျားလေး ဘာကိုနှစ်နာရမှာလဲ. . . ”

ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ ငယ်ငယ်ချောချောလေးကို ကြိုက်ခွင့်လက်ထပ်ခွင့်ရရင်. . . မင်းတောင် ဂုဏ်တက်သေးတယ်. . . အောင်ဗလကျော်တို့ဦးလေး ယူထားတဲ့မိန်းမကငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချောလိုက်တာလဲ မှန်လို့လို့ပြောရင်. . . မင်းနာမည်က ထိပ်စည်းမှာပါပြီးသားကဲ. . . မင်းဘယ်လောက်ဂုဏ်တက်လိမ့်မလဲ. . . ”

ဦးနုမောင် ကိုယ့်ဘက်ကိုယက်ပြီးပြော၏။

“မင်းသာ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကို ယူကြည့် ငါသိကွာကကွ. . . ဟင်. . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း. . . ဦးနုမောင်ရဲ့တူလေး ယူလိုက်တဲ့ မိန်းမဟာ အသက်ကြီးကြီးနဲ့ သွေးတောင်ဆုံးနေပြီလား မသိဘူး. . . ဒီကောင်လေး ယူစရာရှားလို့ ကိုယ့်အမေအရွယ်ကြီးကို ယူရလား. . . ”

ပေါက်ချတဲ့ စခန်းရောက်နေမှ အရပ်ထဲ ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်
တုန်မယ်. . . ”

“ဟာ. . ဟ. . ငါကလည်း မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သက်သေပြချင်ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ငါ့ကောင်မလေးကို မင်းကြိုက်
သွားမှာစိုးလို့ ခုတော့ မပြသေးဘူး. . . မင်းက ကြိုက်မရှက် ငိုက်
မရှက်ကောင်မို့. . . ငါ့ပစ္စည်းလေးကို လုံအောင် သိမ်းထားဦးမှ. . . ”

“ဟို. . . ဟို. . . ဦးလေးက ဒီလိုစိန်ခေါ်မှတော့ တူလုပ်တဲ့
ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်လေဒီလတ်လေးကို. . . ဟော့ဒီရင်ဘတ်
ထဲမှာ လုံအောင်ဖွက်ထားမယ်. . . ၊ တော်ကြာ အရိုးနုက ပေါ့တယ်
အရိုးမရင့်တရင့်လေးကမှ အညောင်းအညာ ပြေတယ်ဆိုပြီး အချောင်
လာနှိုက်နေအုံးမယ်. . . ”

တူကြီးနှစ်ယောက်. . . ထမင်းဝိုင်းအလယ်မှာထားရင်း မုန့်ဆီ
ကြော်ဘယ်နေမှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းလန်နဲ့ တည့်ပျံ့မလားဆိုသလို. . .
တစ်ယောက်စားခွက် တစ်ယောက်လူမှာ ကြောက်နေကြသည်။

အင်း. . . လူဆိုတာမျိုးများ ခက်ပါနော်။

အခန်း (၆)

“ဦး . . . ထိုင်မယ်နော်”

ချိုအိန္ဒဲ့နှောင်းသော လေပြည်လေးတွင် ပန်းရနံ့တို့နှင့်အတူ
ဆယ်ဆောင်လာသော ကိုယ်သင်းနံ့လေးက . . . နှာခေါင်းဝသို့ အရင်
တိုးဝင်မိတ်ဆက်လာ၏။

မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် မေ့လျော့ကာ တအံ့တဩ မော့ကြည့်
သော ဦးနုမောင်၏ အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့် မြမြစိမ့် မခိုးတရို့လေး
လှိုက်သည်။

“ဦး . . . ဘာကြည့်နေတာလဲလို့ . . . လူကိုအဲဒီလောက် အကြာ

ပြီး စိတ်ကြည့်စရာလား.. ဒီမှာ မတ်တပ် ကြီးရပ်နေရမှာလား...

“ဪ... အင်း... ဟုတ်... ဟုတ်သားပဲ... မမျှော်လင့်ထားတဲ့အချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကမ္ဘာသစ်ထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလို့ပါ...”

“အဟင်း.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ် ဦးကအရမ်း စကားပြော တတ်တာပဲ... မီးက ဒါမျိုးလေးမှကြိုက်တာ...”

မြမြစိမ့်စကားကြောင့် ဦးနုမောင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ... ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်, လှုပ်လှုပ်နှင့် အေးစိမ့်သွားရ၏။

“ကြိုက်ပါ... ကြိုက်ပါ... ခုလောလောဆယ် မီးလေး ဘာကြိုက်လဲ... ဦးတစ်ခုခုမှာပေးမယ်လေ...”

“ဟင့်အင်း... မီးကညနေပိုင်းဆို ထမင်းကလွဲပြီး ဘာပဲ ရေစာမှ မစားဘူး... ဝိတ်တက်မှာစိုးလို့လေ...”

နုနယ်ပျိုမျစ်လှသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခပ်ဝေဝေ ငုံ့ကြည့်ပြီး ပဲလေးနှင့်ပြောနေသော မြမြစိမ့်ကို ဦးနုမောင် မက်မပြေသော အကြည့်တွေဖြင့် မဟားတရားပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မီးက ဝိတ်တက်လည်း လှပြီးသားပဲ...”

“တကယ်လား...”

“တကယ်ပေါ့...”

“ဦးက မီးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်တယ်နော်... ဒီမှာ ဦးရဲ့အင်္ကျီကို လျှော်ဖွတ်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီးသွားပါပြီ၊ မီးကို တွေ့တဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... နော်... ဦး...”

“မလိုပါဘူး မီးရယ်... ကိုယ့်ရှေ့မှာ အရှက်ရနေတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတွေကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ကာကွယ်ပေးခွင့်ရတဲ့အတွက်...”

ကတောင် မီးကိုကျေးဇူးတင်နေတာပါ. . . ”

ဦးနှုမောင်အသံသည် သာမန်ထက်ပို၍ သိမ်မွေ့တိုးသက်၍ နေ၏။ ကောင်မလေးက ခပ်တိုးတိုး ရယ်တာတောင် သူကလည်း . . . လူပျိုဖြန်းလေးလို ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။

“ဟင်. . ဦးက မီးကိုဘာလို့ ကျေးဇူးတင်နေတာလဲ”

“မီးလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရလို့ပေါ့. . . ”

“တကယ်. . . အဟင်း. . . ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်”

မြမြစိမ့် အဓိပ္ပါယ်မဲ့ရယ်တော့. . . ဦးနှုမောင်ပါ အဓိပ္ပါယ်မရှိ လိုက်၍ ရယ်သည်။ အပျိုဖြန်းလေးနှင့် စကားပြောမှတော့ သူပါ လူပျို ဖြန်းလေးလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လိုက်နေပေးရတော့မှာပေါ့. . . ခုချိန်မှာ ဦး နှုမောင် ရင်တွေ့ခုန်နေတာပဲသိသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့မည် ဆိုတာကို ဂရုစိုက်စရာတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဟဲ့. . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှလုံး သွင်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့မီးက. . . ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာလဲ. . . ”

အခွင့်အရေးရတုန်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို အရိပ်အမြွက် မေးလိုက်သည်။

“မီးလား. . . မီးက. . . Voice Love Spa မှာ ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှပ်တဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်. . . ”

“ဟာ. . . ဟုတ်လား. . . ဦးက တစ်ခါတစ်လေ Spa တွေမှာ မျက်နှာကို Cleanser လုပ်ပြီး ခေါင်းလျှော်ချင်တာ. . . ကိုယ့်အသက် တို့ယ့်အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်လို့ . . . ”

“ဟာ. . . ဦးကလည်း. . . ဒါကိုယ့်နုပျိုမှုနဲ့ကိုယ်ပဲ မီးသို့ဆိုင် တို့လေ ဦးဘက်အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေလည်း လာတာပဲ

ဦးလည်းလာခဲ့လေ... ဦးကိုဘယ်သူမှ မကိုင်ခိုင်းဘူး မီးကိုယ်တိုင် တိုင်မယ် သိလား... ”

“ဟမ်... ဘာ... ဘာကိုင်မှာလဲဟင်... ”

“ဪ... ဦးကလည်း... ဘာတွေလျှောက်ထင်နေတာလဲ ဦးရဲ့ခေါင်းကို မီးကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးမယ်လို့ပြောတာ... ”

“ဪ... ဒီလိုလား... အဟဲ... ဒါဆို... လာလေ ခုပဲ သွားကြမယ်... ”

“ဟောတော်... ခုတော့ မီးလည်း အလုပ်ဆင်းလာပြီလေ ဦးရဲ့... ဆိုင်ကိုဘယ်ပြန်သွားတော့မလဲ... ဦး လျှော်ချင်ရင် နောက် နေ့လာခဲ့... ”

“လာတော့ လာချင်တယ်... ဦးက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆို တော့ ညနေပိုင်းမှအားတာကွ... ”

“ဦးက... ဘာလုပ်တာလဲ... ”

“ဦးကလား... အဟဲ... ရေးတယ်... ချွတ်တယ်... လှန် တယ်... လျှော့တယ်... ”

“ဟင်... ဘာအလုပ်ကြီးလဲ... ဦးဟာက... ”

“အယ်ဒီတာလေ... အယ်ဒီတာ... ”

“ဪ... ဦးကလည်း တကယ်နောက်တာပဲ မီးက “ဘာ အလုပ်ကြီးလဲဆိုပြီး လန့်သွားတာပဲ... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်”

“ကဲ... ဦးရေ ခင်လည်းခင်တယ် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် ဒါပေမယ့် မီးဝယ်စရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်... ”

ဦးနုမောင်ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးများလို လူကြီးတစ်ယောက် အပြင်ထွက်ခါနီး မလိုက်ရလျှင် ပြန် ငိုသလို... ”

အားရပါးရ ငိုပြီးတားလို့ရလျှင်လည်းကောင်းသား. . .

ခြေသလုံးပဲ ဖက်ရဖက်ရ ပေါင်ပဲဖက်ရဖက်ရ. . . ဖက်ပြီး
မသွားပါနဲ့ဦးဟု တားလို့ရလျှင်လည်းကောင်းသား. . .

“ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ရမှာမို့လား . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . အိမ်မှာဆေးတွေဘာတွေ ကုန်နေပြီလေ
ဒါကြောင့် တိုလီမိုလီလေး ဝယ်ရုံပါ. . . ”

“အင်း. . . ဦးလည်း. . . အိမ်မှာ လိုအပ်တာဝယ်ရဦးမယ် မီးနဲ့
အတူ လိုက်ဝယ်ရရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ. . . ”

ဦးနုမောင် အကြောင်းရှာပြီး မြမြစိမ့်အနားမှာ ထပ်ပြီးနေခွင့်
ရအောင် ဝှင်ဆင်လိုက်သည်။

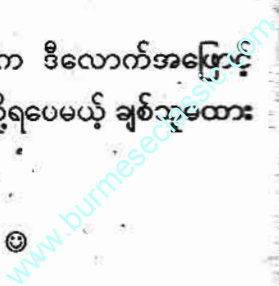
“ဘာလဲ. . . ဦးမိန်းမက ကလေးနို့မှုန့်ဘူးနဲ့ အားဆေးတွေ
ဘာတွေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့လား. . . ”

မြမြစိမ့် အမေးကြောင့် ဦးနုမောင်မျက်နှာ ညိုပုတ်ပျက်ယွင်း
သွားကာ. . .

“ဟာ. . . မနောက်ပါနဲ့ကွာ. . . ဦးက အိမ်ထောင်မကျသေး
တဲ့ လူပျိုတစ်ယောက်ပါ. . . ဒီထက်သနားစရာကောင်းတာက ခုချိန်ထိ
ချစ်သူတစ်ခါမှ မထားဖူးသေးတာပဲ. . . ”

မြမြစိမ့် ဦးနုမောင်စကားကြောင့် မျက်လုံးလေး ပေကလပ်
ပေကလပ် လုပ်ကာ. . . တအံ့တဩဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ခပ်ရွယ်ရွယ်
လေး ဖိလိုက်သည်။

“ဟယ်. . . ဟုတ်လို့လား. . . ဦးရဲ့ရူပါက ဒီလောက်အပြောင့်
ကြီးဟာကို မိန်းမမရှိသေးဘူးဆိုတာကို ယုံလို့ရပေမယ့် ချစ်သူမထား
ဖူးဘူးဆိုတာတော့ မယုံချင်ပါဘူး. . . ”

နှုတ်ခမ်းလေးထော်ကာ မျက်စောင်းလေးရွယ်ရင်း ပြောနေသော မြမြစိမ့်မျက်နှာအမူအရာလေးက ညတုတုဟန်ပေါက်နေသည်။

“ယုံပါ... ဦးတကယ်ပြောတာ ကျိန်ပြောရဲတယ် ဦးပြောတာ အမှန်တကယ်ဆိုရင် မီးလေးတို့လို မိန်းမချောလေးနဲ့ ရာသက်လုံးပေါင်း ရပါလို့၏လို့တောင် ဘုရားမှာဆုတောင်းပြလိုက်ဦးမယ်...”

“အဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်း မီးကပဲ ဆုပေးလိုက်မယ်လေ ပြည့်စေ... ပြည့်စေလို့...”

ဦးနုမောင်အတွက် ထိုညနေခင်းလေးထဲက ကြည်နူးမှုလေးကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ခံစားခဲ့ရ၍... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်တစ်နှစ် ပိုရှည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘဝမှာ ဒီလိုပျိုမြစ်နုနယ်သော မြမြစိမ့်နှင့်သာ အတူပေါင်းဖော်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ဆယ်ခါပြန် သေရမည်ဆိုလျှင်လည်း သေရဲပါ၏။

အဆိပ်မရှိတဲ့ မြေအကိုက်ခံဆိုလျှင်လည်း အကိုက်ခံပါမည်။ လောကမှာရှိသော မိန်းကလေးတွေကို မျက်လုံးလေးတစ်ချက်တောင် စွေမကြည့်နဲ့ဆိုလျှင်လည်း လုံးဝမကြည့်ပါ။ မြမြစိမ့်က လွဲလျှင်ပေါ့...။

“ဦး... ဘာတွေပြုံးစိ ပြုံးစိလုပ်နေတာလဲ မီးနဲ့အတူ ဈေးလိုက်ဝယ်မယ်ဆိုလည်း လိုက်ဝယ်လေ... ထ... သွားကြမယ်...”

အလိုက်သိစွာ ခေါ်နေသော မြမြစိမ့်၏ ခေါ်ဆိုမှုကြောင့် ဦးနုမောင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“သွားမယ်... သွားမယ်လေ...”

ဦးနုမောင် စိတ်အစဉ်က ရှိုးပွဲကြည့်မည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို လန်းလွန်းမက လန်းပြီး တက်ကြွလွန်းမက တက်ကြွနေသည်။ သူ့တွင်ပါသော ပိုက်ဆံတစ်ပြားမကျန် ကုန်တော့မည်ဆိုတာ

ချစ်နဲ့ ဟာခဲကြသူများ

ကိုတော့ ဦးနုမောင် နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိ။

ငယ်ငယ်လေးကိုမှ ချစ်ချင်တာကိုး . . ဒီတော့ . . ကလေးတစ်
ယောက်ကို အရုပ်ဆိုင်သို့ လက်တွဲပြီးခေါ်သွားသလို ပါသမျှ ပိုက်ဆံ
လောက်တောင်လောက်မည်မှဟုတ် . . . ။

ဒီနေ့က . . . လစာထုတ်ရက်လေးဆိုတော့ . . . ။

အခန်း (၇)

“ဦးလေး အိမ်မှာဆန်ကုန်ပြီ ဆန်သွားမှာမလို ပိုက်ဆံပေး”
 အိမ်ရှင်မကြီး တစ်ယောက်လို လေသံဖြင့် လက်ဝါးဖြန့်တောင်း
 နေသော အောင်ဗလကိုကြည့်ပြီး ဦးနုမောင် အကျပ်ရိုက်နေ၏။
 ခေါင်းတွေတဖျင်းဖျင်း ကုတ်နေသည်။ မနေ့က ထုတ်လာ
 သည့်လစာတွေ မြဲမြဲစိမ့်လေးလိုချင်တာ အကုန်ဝယ်ပေးလိုက်တာ
 လောက်တောင် မလောက်၍ သူငယ်ချင်းနာရီဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံတစ်သိန်း
 တောင် အကြွေးတင်ခဲ့သေးသည်။
 ထိုကိစ္စကို အောင်ဗလအမှန်အတိုင်း သိ၍မဖြစ်... ဒီတော့

ယုံအောင် နှိုးရတော့မည်။

“ညက ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်မှာကျပျောက်ခဲ့မှန်း မသိဘူးကွာ အဲဒီထဲမှာ လက်ကျန်ပိုက်ဆံတွေရော လစာတွေရော အကုန်ပါသွားတာ...”

“ဗျာ...”

အောင်ဗလ မျက်လုံးပြူးသွား၏ ဦးလေးရာဇဝင်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ... ဒါဆို... မနေ့ညက ဦးဆန်းလွင်ဆီမှာ ဝင်ချေးတဲ့ တစ်သိန်းကရော ကျပျောက်တဲ့အထဲ ပါသွားတာလား... လုံးဝမဖြစ်နိုင်... ဦးဆန်းလွင်ပြောတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်လာရင်း သူ့ဆိုင်ဝင်လာတာဟု အောင်ဗလကို ဖုန်းထဲမှာ အသေအချာပြောလိုက်တာ... လုံးဝမမှားနိုင်။

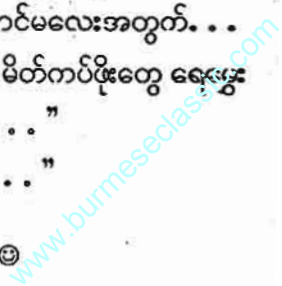
“ဦးလေး... တူဝရီးအချင်းချင်းပဲ ဦးလေးရာ... မလောက်လေး မလောက်စား အကွက်တွေ မရွှေ့စမ်းပါနဲ့... ကျွန်တော် ပေါက်တယ်နော် ဦးလေး... ကျွန်တော် လုံးဝပေါက်တယ်...”

ဦးနုမောင် အောင်ဗလ၏ ခပ်ထေ့ထေ့စကားကြောင့် ပြူးတူးပြုတ်ကြည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင် ဘာပေါက်တာလဲ... စောစောစီးစီး ငါ့အခန်းထဲ အနံ့ဆိုးတွေ လာမထုတ်နဲ့...”

“ဟာ... အီးပေါက်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ဦးလေးဆီမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို ဦးလေး ကောင်မလေးအတွက်... အရည်ဖျော်လိုက်ပြီမဟုတ်လား လိုးရှင်းဖို့တွေ မိတ်ကပ်ဖို့တွေ ရေးဖွဲ့ဖို့တွေလေ... ကျွန်တော်အားလုံး သိပြီးပြီ...”

“ဟမ်... မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ...”

“ဦးဆန်းလွင် . . . ”

“ဟာ. . ဒီကောင် ခွေးမသား သူ့ကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ပိတ်ခဲ့တာမှ ဒီကောင်ပြောဖြစ်အောင် ပြောသေးတယ်. . . ”

“မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူး ဦးလေးရာ တူဝဲနိုးအချင်းချင်း ဗလောင်းဗလဲလုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ အဲ. . . ဒါပေမဲ့ ဒီတောင်မလေးက. . . ဦးလေးကို ချူစားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဦးလေးအသေအချာသိထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်နော်. . . ”

ဦးနုမောင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း. . မီးလေးကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ကွ. . . မီးလေးက အဲဒီလို အတန်းအစား မဟုတ်ဘူး. . . သူက ဘာမှဝယ်ပေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ငါ့ဟာငါ စေတနာတွေပိုပြီး ဝယ်ပေးတာ. . . ရှင်းလား. . . ၊ ဒီမှာ. . ဟေ့ကောင်. . . ငါကအစွမ်းအစရှိလို့ ရုပ်ရည်ခန့်ညားလို့ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေးနဲ့ တွဲခွင့်ရတာ၊ ဒီတော့. . ဒီပိုက်ဆံလေးလောက်ကို စာဖွဲ့မနေစွမ်းပါနဲ့ ဟေ့ကောင်ရာ. . . လျော်လိုက်စမ်းပါ. . . ”

ဦးနုမောင်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မီးခံသေတ္တာသော့ကို ခေါင်းအုံးအောက်မှ နှိုက်ယူလိုက်ပြီး. . .

“ရော့. . . မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ဘဏ်စာအုပ်ရှိတယ် လိုသလောက်သွားထုတ်. . . ”

“အဟတ်. . . တစ်သက်လုံး ဘဏ်စာအုပ်ကို မျက်လုံး စွေမကြည့်ခဲ့တဲ့ ဦးလေး. . . ဒီလောက်ရက်ရောတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်. . . ”

“လျှာမရှည်နဲ့ဟေ့ကောင်. . . အဲ. . . လိုသလောက်ပဲနော် လစ်သိန်းခွဲအပြင် ပိုမထုတ်လာနဲ့. . . ”

“အဲဒါတော့ ဦးလေးလွန်ပြီဗျာ. . . ကိုယ့်တူနဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်လလုံးစားဖို့ ဒီတစ်သိန်းခွဲထက် ပိုမထုတ်ရဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး. . . ဦးလေးကောင်မလေးကိုတော့ တစ်ညနေထဲနဲ့ သိန်းနဲ့ချီပြီး တစ်ခါတည်းဖြုန်းပစ်ခဲ့တယ်. . . ”

“ဒါက. . . ငါ့ဘဝပျော်ရွှင်စေဖို့ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု တစ်ခုကွ. . . ငါ့အဖို့ ဒီလောက်တော့ရင်းသင့်တယ်. . . ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အနေအထားကြည့်ရတာ ဆီမလာ ပြားမလာကြီးပါ ဦးလေးရာ. . . ဦးလေးကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်. . . ဟိုက သူလိုချင်တာပြည့်သွားရင် ဦးလေးလို အိုနာရွတ်တွစပြုနေတဲ့ ဘဲအိုကြီးကို. . . တပ်ဖြုတ်သွားလိမ့်မယ်”

အောင်ဗလကျော် စိတ်အချဉ်ပေါက်လာသဖြင့် လိုတာထက် ပို၍ ဖဲ့လိုက်သည်။

သူ့အသက်အရွယ်မှ အားမနာ ကိုယ့်သမီးလေးအရွယ် ရှိတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဝှင်အသစ်ကဖန်ချင်သေးတယ်. . .

ရလိမ့်မယ်အားကြီးကြီး. . . ဟိုက လက်ကလေးပါးကလေးလောက်ပဲ ရက်ရောမှာ. . . ကျန်တဲ့အပိုင်းကို လိုချင်ရင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်နဲ့လဲရမှာ. . . ဒါ. . . ဒီကောင်မလေးအချို့ရဲ့ အထာပဲ. . . ။

ဒါကြောင့် အောင်ဗလချစ်သူထားရင်. . . ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးချစ်သူ မတော်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အခိုင်အမာ ချထားပြီးသား. . .

ကိုယ့်ထက်ငယ်ရင် သူတို့ဆိုးသမျှကို ကိုယ်ကခိုင်ခံ ရင်စည်းခံပေတော့. . . လိုအပ်ရင် အတွင်းခံနဲ့ ထဘီပါ လျှော်ရင်လျှော်ပေးရမှာ. . .

ဒါကြောင့် အောင်ဗလတို့က . . ကိုယ်ဆိုးလို့ ဂျစ်တိုက်လို့ ရ
အောင် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ မမကိုပဲ ရွေးချယ်မယ် . . . မမ ဆိုရင် ရေစို
မီးစိုပါပြီးသား တွင်းဟောင်းရေကြည်ဆို ပိုတောင်စိမ့်သေး . . . ။

နောက်ပြီး . . . မမက ခိုင်ပြီးသား ကိုယ်က လက်ဝါးဖြန့်ရုံနဲ့
တိုယ့်လက်ဝါးပေါ် အားလုံးကျလာမှာ အသေအချာ . . . အချစ်ကို ဈေး
တွက်မတွက်ပေမယ့် နောင်ရေးကိုတော့ စိတ်ချထားမှ ရမှာလေ။

အခန်း (၈)

ဒေါ်ကင် ဗလကျော်တစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့

ဘူနေချိန်မှာပင် အိမ်ထဲသို့ အသံပြုကြီးနဲ့ ဝင်ရောက်လာသူကို ကြည့်
ထိုက်သည်။

“ဟာ... လဒကြီး အကွရာပါလား”

“အေး... ကာလနာ အောင်ဗလ”

အချင်းချင်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်သံက နားဝင်ပီယံ ရှိလှသည်။
ထိတ်ကျောင်းတုန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သဖြင့် ခင်မင်ရင်း
နှီးနှိလှသည်။ ဝဝတန်းပြီးကတည်းက အကွရာက ဂျပန်မှာ ပညာသွား

သင်နေသဖြင့် သူ့နဲ့ကွဲသွားပြီး အခုမှ ပြန်ရောက်လာဟန် ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းဘယ်တုန်းက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာလဲ”

“ဟေး. . . တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွာ. . မင်းရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“ဒါဆိုလာကွာ မြို့ထဲလေးဘာလေး လျှောက်ရအောင်. . . ငါရန်ကုန်မြို့ကို သိပ်မသွားတတ်တော့ဘူးကွ”

နှစ်ယောက်သား ကားတစ်စီးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို လျှောက်လှိုင့်နေကြတော့သည်။ တွေ့တဲ့ဆိုင်မှာ ဝင်စားကြ၏။ KTV မှာ သွားဟဲကြသည်။ ညနေလောက်ကျမှ အိမ်ပြန်မယ်ဟု ခြေဦးလှည့်ရင်း Fashion ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့. . .

ဖျတ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော ပုံရိပ်လေး တစ်ခုကြောင့် အက္ခရာကို ကားအမြန်ရပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဟာ. . ရပ်. . ရပ်. . သူငယ်ချင်း. . ”

“ကျွဲ. . . ”

အောင်ဗလဲ့ရဲ့အသံနှင့် တထပ်တည်း. . အက္ခရာက ကားဘရိတ်ကို ကျွဲခနဲနေအောင် ဆောင့်အုပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ. . . အသည်းအသန်”

“နောက်မှပြောပြမယ် အခု ကားကို နောက်နည်းနည်းဆုတ်ပေးစမ်းပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားကိုနောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး နိုင်ရှေ့မှာ ပါကင်ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။ သူတံခါးဖွင့်ဆင်းတော့ အက္ခရာက

အကြောင်းကြောင်းနဲ့ . . .

“ဟေ့ကောင်. . . ငါပါလိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“ခဏစောင့်ပေးကွာ”

ပြောပြီး Fashion ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ စောစောကစင် မမကို ဒီအထဲဝင်သွားတာ သူ့သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ခဏလောက် ပတ်ရှာကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးအဝတ်အစားတွေရှိရာတွင် ကြည့်ရှုနေသောမမကို တွေ့ထိုက်ရလေသည်။

သူ့အနောက်နားမှာ အသာကပ်၍ . . .

“မမ”

ခေါ်သံကြောင့် မမမျက်နှာလေးက သူ့ရှိရာဖက်သို့ လှည့်လာ

ပြီး သူ့ကိုတွေ့တော့. . .

“ဟယ်. . . ငါ့မောင်ပါလား. . . ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့လာတာ မမရဲ့. . . မမကိုတွေ့လို့ ဝင်လာတာ”

“ဒါဆို ခဏနေအုံးလေ. . . ဪ. . . ဒါနဲ့ ငါ့မောင် အချိန်ရ ဝါတယ်နော်. . .”

“ရတယ် မမ အေးဆေးပဲ. . . ကျွန်တော်က လောလောဆယ် အလုပ်မရှိသေးတဲ့ လူငယ်လေ. . . နောက်ပြီး မမနားမှာဆိုတော့ ခိုလှုံတောင် အချိန်ရသေးတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမက ချိုချိုလွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်

ပြီး. . .

“ငါ့မောင်က တယ်အပြောကောင်းတာကိုးကွ. . . ဒါဆိုလည်း

မုန့်ဝယ်ကျွေးရတာပေါ့. . မမကို ခဏစောင့်ကွာ ပြီးမှ အပြင်မှာ တခုခု သွားစားရင်း စကားပြောတာပေါ့”

“ဟုတ်. . . မမ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် အပြင်မှာ သူငယ်ချင်းပါ လာလို့ မလိုက်တော့ဘူးလို့ သွားပြောလိုက်အုန်းမယ်”

“OK”

အပြင်ထွက်ပြီး အကွရာကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက် တော့ သကောင့်သားက ပွစ်ပွစ်လုပ်ပြီး လစ်သွားလေတော့သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ မမနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ သူ့အချိန်တွေကို မမနဲ့သာ တုန်ဆုံးစေလိုပါသည်။

နာရီဝက်လောက်နေတော့ မမရောက်လာပြီး . . .

“ကဲ. . . ငါ့မောင်လာ တစ်ခုခုသွားစားတာပေါ့”

မမကားနှင့်ပင် လူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်တော့ မမနဲ့အတူ ယှဉ် တွဲလျှောက်လာစဉ်မှာ သူ့ခြေထောက်တွေက မြောက်ကြွမြောက်ကြွ နိုင်လွန်းလှလေသည်။

အတူလက်တွဲပြီး သွားခွင့်များရလျှင်တော့ သူ့ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနဲ့ပါ ထိတော့မှာမဟုတ်လောက်တော့ပါ။ သူ မမကို ချစ်ပါသည်။ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ကို ချစ်တာဖြစ်ကြောင်း သူသေသေချာချာပင် ကျိန်ပြော ဝံ့ပါသည်။

“ကဲ. . . ဘာစားမှာလဲ ငါ့မောင် မမမျက်နှာကြည့်နေလို့တော့ မင်းဗိုက်ဝမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“နွားကိုယ်အတွက် မဟုတ်ပေမယ့် နှလုံးသားအတွက် ဆိုရင် တော့ မမအပြုံးက အရမ်းလိုအပ်တယ်”

“ကဲ . . . ဟုတ်ပါပြီ . . . ဒါနဲ့ မင်းစောစောကပြောတာ အလုပ် မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်နော် . . . မင်းမမဆီမှာ ဝင်လုပ်မလား”

“ဟာ . . . လုပ်မှာပေါ့ မမရဲ့ . . . မမဆီမှာ ဆိုရင်တော့ လုပ် ပြီးသားပဲ . . . ”

“လစာဘယ်လောက်လဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲကော မမေးတော့ ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မမေးပါဘူး . . . မမအလုပ်မှာ ဝင်ရမှာဆိုတော့ လစာတစ်ပြားမှ မရလည်းကိစ္စမရှိဘူး ဟဲဟဲဟဲ”

“အင်း . . . ဒီနေ့အအင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ မနက်ဖြန်က စဆင်းကွာ”

“ဟာ . . . သိပ်ဆင်းတာပေါ့ မမရာ . . . ဒီနေ့တောင် ဘာမှ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားတာမရှိလို့ . . . နို့မို့ကတော့ ဒီနေ့ကတည်းက စ ဆင်းတယ်”

“ဟော့တော့ . . . ဇွတ်ကြီးပါလား တော်တော်အလုပ် လုပ်ချင် ပုံရတယ်နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ . . . ကျွန်တော်က မမဆီမှာ ပိုလုပ်ချင်တာ . . . ”

အောင်ဗလကျော် . . . ဖိုးလုပ်ချင်ဖြစ်နေသည်မှာ ဣန္ဒြေပင် မဆည်နိုင် . . . ။ ပြောလိုက်သည့်စကားကလည်းဒဲ့။

“အေးပါကွယ် . . . ဒါကြောင့်လည်း မမက မင်းကို လစ်လပ် နေတဲ့နေရာမှာ ထည့်ဖို့ အရင်ဆုံးပြေးမြင်လိုက်တာ . . . လစာကတော့ တစ်သိန်းပေးမယ် . . . အဲ . . . လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နယ်တွေ ဘာတွေ ထွက်ရင်လည်း မမနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ရမယ် . . . ”

“ငွေဆောင်တို့ ချောင်းသာတို့ ပါလားဟင် . . . မမ”

“အို . . . ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ . . . မင်းသွားချင်လို့လား”

“အဟဲ. . . ပါရင်တော့ ပိုကောင်းမှာ. . . ဟိုရောက်ရင် မမက
ဘောစီး ကျွန်တော်က ရေကူးမယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကိုပြောတော့ မမ မခို
တချိန်ပဲ။ မမ၏မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရှက်ရိပ်ကလေး မသိမသာ
လွမ်းသွားသည်။

သေချာတာကတော့ မမ အောင်ဗလကျော်အား အများကြီး
ပစားပေးနေလေပြီ. . . ။

ကုသိုလ်ကံများ အကျိုးပေးပြီဆိုရင် စုတ်ရောလာဘ်ရော ဝင်
လာတတ်တာကိုး။

အနင်း (၉)

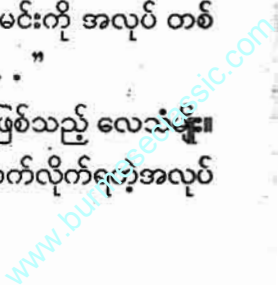
နက်ခင်းသည် ပြုံးပြီးပြီးနှင့် အောင်ဗလကျော်၏ အလုပ်ရ
မာန်တက်နေမှုကို မျက်စိစပါးမွှေးဆူးနေ၏။

“ဦးလေး ကျွန်တော်အလုပ်ရပြီ . . .”

လေသံက ခြေကန်သည့် လေသံမျိုး. . . ။

“တယ်ဟုတ်ပါလား. . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို အလုပ် တစ်
တယ်ခန့်ကြပြီပေါ့ ကျိန်းရော ကျိန်းသေလို့လား. . .”

ဦးလေး လုပ်သူ၏လေသံက မယုံသင်္ကာဖြစ်သည့် လေသံမျိုး။
မယုံလည်းမယုံချင်စရာ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက လျှောက်လိုက်နေတဲ့အလုပ်

ပြေလိက်ရတဲ့ အင်တာဗျူး . . . ပြီးရင်သောက်တလွဲတွေချည်း လုပ်လုပ်
လာလို့ . . . တစ်ခါမှ အိမ်ကိုအလုပ်ခန့်စာ ရောက်မလာဖူးသေး။

“ခုဟာက အလုပ်လျှောက်စရာလည်း မလိုဘူး အင်တာ
ဗျူးလည်း ဝင်စရာမလိုဘူး . . . အလုပ်ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပါလို့ တောင်း
ဆိုလို့ လက်ခံခေါင်းညိတ်မိတဲ့ အလုပ် . . . ဦးလေးယုံချင်ယုံ မယုံရင်
ပို့ပြင်မှတ် . . . အဟတ်ဟတ် . . . ”

“လစာကရော နှစ်သောင်းလား သုံးသောင်းလား အလဲကား
ပဲနင်းလား . . . ”

ဤသို့ နှိမ့်နှိမ့်ချချမေး၏။

အောင်ဗလကလည်း ပြောချင်တာမှ ပါးစပ်ကို ယားကရောပဲ။

“ဒီမှာ ဦးလေး . . . လူဆိုတာ အခွင့်အခါမသင့်လို့ ကံမိုက်နေ
တဲ့အချိန်မှာသာ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဖြစ်မှာပဲ၊ ယုတ်စွအဆုံး
အီးပေါက်သံတောင် သာချင်မှသာတာ၊ ကံဆိုးရင် ပုတ်အဲ့အဲ့ အနံ့
တောင် ထွက်သေး . . . ကံများကောင်းပြီလားဆို အီးပေါက်သံလေးက
အစ နားထောင်လို့ကောင်းပြီး အနံ့လေးကိုက မွှေးသလိုလိုတောင်
ခံစားမိလိုက်သေး”

အော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်းသော ဥပမာစကားကြောင့်
ဦးနုမောင် တံထွေးတို့လည်ချောင်းထဲမှ ပျို့တက်လာကြပြီး . . .

“ထို့ . . . လူကြီးကို မလေးမခန့်နဲ့ အလုပ်ကလေးရပြီဆိုတော့
လေကျယ်တာလား တစ်သက်လုံး ငါ့အားကိုးလာပြီး . . . ခုမှ ထမင်း
လို့ လျှာမတောင်နဲ့ . . . ”

“ဦး . . . ဦးလေး . . . မှားနေပြီထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ပါးစပ်ပိတ် . . . ငါ့ဟာငါ ဘာများမှား . . . မင်း

သောက်ပူတစ်ပြားမှ မပါဘူး... ကဲ... ခုပြော မင်းလစာ ဘယ်
လောက်ရလည်း တစ်ပဲခြောက်ပြားလောက်ဆိုရင်တော့ လုပ်မနေနဲ့
ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ အပိုးကျိုးကျိုးလုပ်”

“အဲလောက်ထိ အထင်မငယ်ပါနဲ့ ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်က
ဘော့စ်ရဲ့စက္ကထရီ ယာယီလစာ တစ်သိန်း... နောက်ပိုင်းလစာ ဒီ
ထက်ပိုရမှာ...”

လစာ တစ်သိန်းဆို၍ ဦးနုမောင် အနည်းငယ်တော့ ပါးစပ်
ပိတ်တိတ်တိတ်ဖြစ်သွားသည်။

တစ်သိန်းဆိုလျှင်တော့ မဆိုး... အိမ်စရိတ် တော်တော်လေး
ပိုလျှံသွားမည်...။

“ဘယ်လိုလဲ မလုပ်ရဘူးလား... ဒါဆိုလည်း မလုပ်ဘူးနော်
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှလုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး
ယုတ်စွအဆုံး လေတောင် မချွန်ချင်ဘူး”

လစာတစ်သိန်းကို ဦးလေးမက်သွားမှန်းသိ၍ အောင်ဗလ
တမင်မူလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မိသားစုတိုင်း မိသားစုတိုင်း အိမ်ရှိလူကုန်
အလုပ်လုပ်မှ ဒီခေတ်စီးပွားရေး စနစ်ကြီးကို ကျော်လွှားနိုင်မှာကွ...
ငင်းပြောသလို လစာတစ်သိန်းရတာမှန်ရင် လုပ်သာလုပ်...”

“လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော် နေ့စဉ် ပုံမှန်
ဇီဝတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... သူများအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်
တိုယ်နဲ့ သူ့စိတ်လုပ်ငန်းခွင် အချိန်မီရောက်ဖို့အတွက် အိမ်အလုပ်တွေ
တို့ အရင်လိုမလုပ်နိုင်တော့ဘူး...”

အောင်ဗလကျော် တလက်စတည်း... အခွင့်အရေးယူလိုက်

သည်။

“အေးလေ... မချက်နဲ့ပေါ့... ဒါများ ခိုင်ခိုင်ကျော် ရှိတယ်”

“ဟမ်... ဦးလေးကောင်မလေးနာမည်က ခိုင်ခိုင်ကျော်လား သူ့လာချက်မှာလား...”

“ဟာ... ဘယ်ကငါ့ကောင်မလေးနာမည် ခိုင်ခိုင်ကျော် ရမှာလဲ... ထမင်းဆိုင်နာမည်ကို ပြောတာကွ ခိုင်ခိုင်ကျော်ထမင်းဆိုင်မှာ လစာပေး မှာစားလိုက်ရုံပေါ့”

အောင်ဗလကျော်ဆီမှ လစာကိုမျှော်မှန်းပြီး ဦးနုမောင် အတော်လေးပင် ရက်ရော၍ နေသည်။

“ဟာ... ဦးလေးကလည်း နှမြောစရာကြီး... ဟို ဒီလိုလုပ်ပါလား... ဒါမှမဟုတ် ဟိုလိုလုပ်ပါလား...”

“ဘာမှဖြင့် မပြောရသေးဘူး... ဟိုလိုတွေ ဒီလိုတွေ လုပ်ခိုင်းနေတယ်... ငါ့ကိုရှင်းရှင်းပြော...”

“အဆိုတော် ရှင်းရှင်းက သူ့အိမ်မှာလေ... ဦးလေးကို ဘယ်လိုလာပြောမလဲ...”

“အရေးထဲ... ဘယ်ကရှင်းရှင်းကို ဆွဲထည့်နေပြန်တာလဲ ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြောလို့ ပြောတာကွ... မင်းနှယ်... ခက်တော့တာပဲ စကားပြောရင် လိုရင်းကို မရောက်ချင်ဘူး...”

စိတ်မရှည်သော ဦးလေးနှင့် အရစ်ရှည်သော တူကြီး၏ စကားဝိုင်းမှာ... တရုပ်မဘောင်းဘီထဲ အီးပေါက်သလို လည်နေနေ

“ဒီလို ဦးလေးရ... ကျွန်တော်တို့ ထမင်းချက်တဲ့ အလုပ်ထဲ တစ်လှည့်စီလုပ်ကြမယ်လေ... ညနေအလုပ်ကပြန်လာရင် ဈေးဝယ်လာပြီး ပြန်လာမှ ချက်စားမယ်၊ မနက်ကိုတော့ အလုပ်မှာ ကြုံသင့်

ဖြစ်သလို ထမင်းဆိုင်မှာ ဝယ်စားလိုက်ကြတာပေါ့... ”

“ဟာ... မင့်ဟာက မနှိပ်သေးပါဘူးကွာ... ငါကတော့ မင်းရဲ့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ညနေရုံးဆင်းချိန်ဆို ငါနဲ့ မီးလေးနဲ့က ကော်ဖီဆိုင်အတူထိုင်ပြီး... အိုအေစစ်လို ခံစားမှု နုနုလေးတွေကို ကဗျာညည်းသလို ခပ်တိုးတိုး ညည်းဆိုကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးကို ကမ္ဘာကျော် ဝီတသံစဉ် တစ်ပုဒ်လို ရင်ထဲနှစ်ပြီး နားဆင်ရတဲ့ ရသကို အမေရိကန် ဒေါ်လာသုံးဆယ်တန်တဲ့ ဂျူလီယာရောဘတ်ရဲ့ အပြုံးနဲ့တောင် မလဲနိုင် ဘူး...”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ခံစားမှုအစုလေးတွေ ဖွဲ့သီပြုနေသော ဦးလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ ဘုရားတမိ၏။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အချစ်ရူး ဇူးရတယ်လို့... သက်တမ်းကဖြင့် ကုန်တောင် ကုန်တော့မယ်...။

ဒါကို အချစ်ရူးလို့ခေါ်ရမလား... အချစ်ထူးလို့ သမုတ်ရမလား သေချာတာကတော့ သေခါနီး ရိက္ခာယူနေတယ် ဆိုတာပါပဲ...။

ရူးရင်ရူး... မရူးရင်ထူးပေါ့။ ခုလောလောဆယ်တော့ သူ စီစဉ်သလိုသာ အသာတကြည် လိုက်နာလိုက်ရုံပဲ...။

အောင်ဗလအတွက်ကတော့ မမအနားမှာနေရရုံနဲ့ ဘယ်လို နေနေ ဘယ်လိုစားစား ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်သည်။ ကိုယ့်အဖြစ်က... မမ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးနဲ့တောင် ဗိုက်ပြည့်ချင်ချင်ရယ်...။

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်မှာ ... အရူးတွေနဲ့
ပြည့်နေတယ်တဲ့
အဲဒီအရူးတွေကို ...
ဆင် ... မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင်
ဆင်ကိုယ်တိုင် ...
မှန်လုံးဝကြည့်ပါနဲ့တဲ့ ...။

အခန်း (၁၀)

“မိလေး... မနက်ဖြန်... အားလား...”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပွတ်ကာ ပြီတီတီ မေးလိုက်
ဘာ ဦးနုမောင် အမေးကြောင့် မြမြစိမ့် နှုတ်ခမ်းလေးစုရုံ အပြုံးနုလေး
ခင်ခု ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မအားဘူး... ဦးဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မွန်းကြပ်နေတဲ့ ဦးရဲ့စိတ်တွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတဲ့အနေနဲ့
ရားလေးဘာလေးတက်... အပြန် ရုပ်ရှင်လေးဘာလေး ကြည့်မ
ဘူးလို့...”

သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေနှင့် အခွင့်အရေးယူကြည့်သည်။

ရတော့လည်းအမြတ် မရတော့လည်း အရင်းပေါ့. . . ။

“အင်း. . . ဦးနဲ့ အဖော်တော့လိုက်ပေးချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မီးမဖြစ်မနေသွားရမယ့် နေရာကလည်းရှိသေးတယ်. . . ”

စားပွဲပေါ်လက်ထောက် မေးတင်ပြီး ခပ်တွေတွေလေး ပြောနေသော မြမြစိမ့်အမူအရာက ကိုယ့်ဘက်က နောက်တစ်ထစ်တိုးလျှင် ရမည့်အနေအထား. . . ။

“ဟို. . . ဦးကိုစပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော် မီးလေးရဲ့မဖြစ်မနေသွားရမယ့်နေရာက ဘယ်နေရာလဲဟင်. . . ဦး အဖော်လိုက်ပေးနိုင်မယ့်နေရာဆိုရင် လိုက်ပေးမယ်လေ. . . မဟုတ်မှလွဲရော မီးလေး ချစ်သူဆီသွားမှာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်. . . ”

မေးမည့်သာမေးရတာ ကိုယ်မကြားချင်သော အကြောင်းအရာကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံနေရင် သားသားကြောက်ကြောက်ဆိုသလို ဗြဲခနဲလည်း ငိုပြလို့မရ ဒုက္ခသည်စခန်းကလူလို ကယ်ပါယူပါတစာစာလည်းအော်၍ မဖြစ်နိုင်. . . ။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မကျည်းရွက်သာသာ မျက်နှာလေးဖြင့် မြမြစိမ့်၏အဖြေကို မော့ငေးမျှော်လင့်မိ၏။

မြမြစိမ့် အပျိုဖြန်းလေးလို တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး. . .

“မီး ပုံစံက. . . ချစ်သူရှိတဲ့ ပုံပေါက်နေလို့လားဦး. . . ”

“မီးက. . . အရမ်းလှတယ်လေ ဦးလို လူပျိုကြီးတောင် မီးထိုက်အသည်းခိုက်အောင် ချစ်မိသွားရင်. . . ရွယ်တူ လူငယ်လေးတွေဆိုရင် ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ဘူး. . . အရင်ဆုံးပြောရရင် မီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဦးလုံးဝမကြားရဲဘူး. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . ဦးမကြားချင်လည်း မီးကပြောရမှာပဲ ခုရွှင်

နောင်ရှင်းဆိုသလိုပေါ့ဦးရယ်. . . ”

တည်တင်းတင်းလေး ပြောနေသော မြမြစိမ့်၏ မျက်နှာအမူ အရာက သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလို ထင်ရ၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မထန်ဖူးသော လှိုင်းတွေ ထန်နေသည်။

ခုချိန်မှာ နုပျိုခြင်းတွေကို ဝယ်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာ. . . အင်း မဟုတ်သေးဘူး. . . ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဝယ်တပ်လို့ရရင် ရှိသမျှ စည်းစိမ်အသေးစားလေး ပြုတ်ချင်ပြုတ်ပါစေတော့ နုပျိုခြင်းတွေကို ဝယ်တပ်လိုက်ချင်သည်။

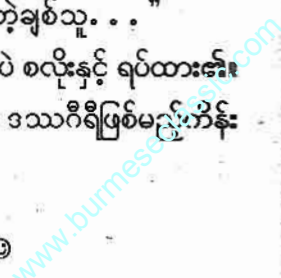
ဒါမှမဟုတ် မြမြစိမ့်အချစ်ကို ညှို့ယူသိမ်းသွင်းနိုင်သည့် စိတ် စွမ်းအင်တန်ခိုးမျိုး လိုချင်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဆောက်တည်ရာမရချင် ဖြစ်နေသော အမူအရာကို မြမြစိမ့် ခပ်လွင့်လွင့်လေးရယ်ပြီး ကြည့်နေ၏။ တိုယ့်ရမ္မက်တွေက ကောင်မသေးရှေ့မှာ မလုံတလုံရယ်။

သူမ တော်တော်နှင့် မပြောသေး။ ဧကန္တ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြောင်းလဲနေသော ခံစားမှုမျိုးစုံတို့ကို စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ဖတ်နေတာများလား. . . ။

ကိုယ့်မှာသာ ဆရာမစာစစ်ခံနေရတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရွံ့အားငယ် ထိတ်လန့်ခြင်းတွေဖြင့် နှင်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းသားမှ ထွက်ကျလာမည့် မျှော်လင့်ချက်မဲ့စကားလုံးတွေကို မရဲတရဲနားစွင့်နေမိ၏။

“အဟင်း . . . မီးမှာလေ သိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ. . . ”

မြမြစိမ့် စကားလမ်းကြောင်းကို မဆက်ပဲ စလိုးနှင့် ရပ်ထား၏။ သေချာပါပြီ ခုမှတော့ ကိုယ်က အချစ်ရှုံးသမား ဒဿဂီရိဖြစ်မည့်ကိန်းပေါ့. . . ။

“ဆက်. . ဆက်ပြောလေ မီးချစ်သူ ကောင်လေးအကြောင်း”
အသံကအသက်မပါသလို သစ်ရွက်ကြွေတစ်ရွက်လို ခြောက်
တပ်ကြေမွနေသည်။

“မီးမှာလေ. . . သိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ ခုထိ . . . လုံးဝ မရှိသေး
ပါဘူးလို့”

“ဟင်. . တကယ်လား. . အောင်မင်း ဝမ်းသာလိုက်တာ မီး
လေးရယ်. . . ”

ဖိုးသိုးဖတ်သတ်ဖြစ်နေသော စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေကို အငမ်းမရ
မျှီချလိုက်သည်. . . ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုပ်ခွစီး
မဟုတ်မဟတ်အကြံတွေ သုံးပြီး . . . အဟုတ် ဟတ်ထိအောင် နှမောင်
ဆိုသည့် ဟောဒီလူပျိုသိုးလေးခင်ဗျာလေ. . . အရပ်ထဲမှာ အပြတ်ဆွဲ
ကာ လမ်းတကာလည်ပြီး ဒါကျွန်တော်ချိန်နေတဲ့ လေဒီလေးပါလို့. . .
ကြားလုံးတွေ ထုတ်ပစ်ဦးမှ။

အတွေးနှင့်ပီတိ ရောသမမွေ့ကာ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ပြီး သတိ
လက်လွတ်သောက်ပစ်လိုက်၏။

“အား. . . ဖူး. . ဖလူး. . . ပူတယ်. . . ပူတယ်”

ဦးနှမောင် လျှာကျက်သွား၍ အပေါ်နှုတ်ခမ်း အောက်နှုတ်
ခမ်း မစိနိုင်အောင် ဟထားကာ လျှာကြီးက တွဲလွဲကျလျက် တဟဲဟဲဖြင့်

“ဟယ်. . . လျှာတွဲလဲကြီးနဲ့တော်. . . အိမ်က ယူကီလေးနဲ့
တူလိုက်တာ. . . အဟင်း. . . ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်. . . ”

“ယူ. . . ယူကီဆိုတာ. . . မီးလေးရဲ့ မောင်. . . မောင်လား
ဟင်. . . . ”

အာမထိ လျှာမိအသံဖြင့် မေးလိုက်သဖြင့် မြဲမြဲစိမ့် အားနာ

ကျွန်ုပ်တို့၏အကျဉ်းချုပ်

သွားဟန်ဖြင့် . . . ။

“ဪ . . . ကန် . . . ကန်တော့နော် . . . ဟို . . . ယူ . . . ယူကီ ဆိုတာလေ အိမ်ကခွေးလေးကိုပြောတာဦးရဲ့ . . . အဟင်း ဟင်းဟင်း’ “ကိန် . . . ”

ဪ . . . အရှင်လတ်လတ် ခွေးဖြစ်ရပြန်ပြီပေါ့ မီးမီးစိမ့်စိမ့် လေးရယ် . . . ။ ခွေးဖြစ်လို့ လျှာလေးတစ်လစ်လုပ်လည်း ဦးရင်ထဲက အချစ်မီးက တစ်ဒီဂရီတောင် လျှော့မသွားပါဘူး . . . မီးလေးကို လျှာ လေးနဲ့လျက် . . . လျက် . . . အဲ . . . ဟုတ် ဟုတ်သေးပါဘူး . . .

ဪ . . . ငါ့နယ် . . . ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာတွေ လျှောက် တွေးနေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး . . .

“အဟင်း . . . တကယ်တော့ မနက်ဖြန် မီးသွားမယ့် နေရာက စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို . . . ဦးရဲ့ . . . ”

“ဟမ် . . . ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ . . . ”

“အဲဒီမှာ မီးအဖေရှိတယ်လေ . . . ပြောရမှာ ရှက်တော့ ရှက် ခါတယ်ဦးရယ် . . . အဖေက စိတ်ရောဂါဝေဒနာသည်ပါ။ အိမ်မှာထား သို့မရလို့ အဲဒီကိုပို့ထားရတာ . . . မနက်ဖြန်အဖေအတွက် စားစရာနဲ့ ဆေးရုံစရိတ်သွားပေးရဦးမယ်လေ ဦးစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ ပါလား . . . အဲဒီကပြန်တော့မှ ဦးသွားချင်တဲ့နေရာကို လျှောက်သွားကြ သော်လေ . . . အဟင်း . . . အဖေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ် . . . ”

ဪ . . . ငါ့နယ် . . . အရူးကို ယောက်ျားမတော်ရဦးမှာပါလား။

အခန်း (၁၁)

ကယ်တော့ ရူးသွပ်ခြင်းဆိုတာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ရူးသွပ်မှု အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကိုရောက်ပြီး ရူးသွပ်သူမဟုတ်လျှင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသူဖြစ်မှာ မဟုတ် . . .

ယခု . . . အောင်ဗလကျော်လည်း ရူးသွပ်နေပါသည်။ သူ့ရဲ့ ရူးသွပ်ခြင်းက အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်ခြင်း . . . ဒီအချစ်ကို ရူးသွပ်နေပြီး ဆိုမှတော့ . . . အချစ်မှာ အောင်မြင်မှု သရဖူဆောင်းနိုင်တော့မှာမဟုတ်။

အဓိက,က . . . အမှန်တကယ်ရူးသွပ်တတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်လိုလူပျင်းလေးတစ်ယောက်ကို မမက အရေးအရာလုပ်ပြီး အိမ်

အရေးတွေကို မီးသတ်ပိုက်က ရေတွေထုတ်လွှတ်သလို တဖျန်းဖျန်း ထွန်းထွန်းနဲ့ ပေးနေမှတော့ မမကိုချစ်တယ်လို့ပြောဖို့က ဘာကို ထွန်းနေရတော့မှာလည်း ပြောစရာရှိတာကို အမြန်ပြောရတော့မှာပေါ့။

အဲ. . . ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့. . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစပြော ရမလဲ. . . ချစ်တယ်လို့စပြောရမလား. . . လက်ထပ်ပါရစေဟု စပြော ရမလား. . . ဒါမှမဟုတ် မမရဲ့ အကြင်နာနွေးနွေးတွေနဲ့ နွေးမြနေထဲ ရင်ခွင်ရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပြုပါလား. . . ။

ချစ်ရေးဆိုဖို့အရေး တစ်မိမိမိမိတွေးရင်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး ရင်ခုန်နေရ၏။ ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ခံစားချက်တွေကို မြောင်းပေးလိုက်ပေမယ့် မမကရော အချစ်ရေစီးသံတွေကို ပို့လွှတ် ပါ့မလား. . . ။ တော်ကြာ. . . ရထားသည့် အခွင့်အရေးလေးတောင် ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားရင် အခက်. . . ။

မဖြစ်သေးပါဘူး. . . မမသူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုပိုရှိလာအောင် သူ့အလုပ်အရင်ကြိုးစားပြုပြီးမှပဲ ချစ်ရေးဆိုတော့မည်ဟု တစ်ထိုင်ထဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကဲ. . . ငါ့မောင်ရေ. . . မမတို့ဆိုင်က အထည်မျိုးစုံရဲ့ Brand တွေကို အသေးစိတ် လိုက်မှတ်လို့ပြီးပြီလား. . . ”

မှန်တံခါးလေး တွန်းဖွင့်ကာ. . . ကြွကြွရွရွလေး ဝင်လာသော မေ၏စတိုင်လ်က အောင်ဗလကျော်လို ကုပ်ချိချိကောင်နှင့် လုံးဝမလိုက် ဖတ်ရလောက်အောင်ကို မမအရမ်းလှသည်။

မရမ်းရောင်ရင့်ရင့် တစ်ဆက်တည်းဂါဝန် ခပ်ကျယ်ကျယ်က နှုတ်သွားလောက်အထိသာရှည်ပြီး အပေါ်မှ ကိုရီးယားကုတ် အနက် တလေးကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဖြူဝင်းသောလည်တိုင်ကျော့နှင့်

မြင့်စားသွယ်လျသော ကိုယ်နေဟန်ထားက ဂျနီဖာလိုပက်စ်တောင် သတိလက်လွတ် ငေးယူရလောက်အောင်ပင် အရွိုက်အဖို့ ကောက်ကြောင်း အသွယ်သွယ်ဖြင့် တင့်တယ်လွန်းနေ၏။

“ဟေ့... ငါ့မောင်... လူကိုဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... မ... မမကအရမ်းလှလို့ပါ... မြန်မာဝတ်စုံလေးနဲ့တုန်းကလည်း အရမ်းကျက်သရေရှိတယ်... ခုလို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးနဲ့ဆိုရင်လည်း ဟောလိဝုဒ်က မင်းသမီးတွေ အဆိပ်သောက်သေမလားတောင် မသိဘူး အဲဒီလောက်ထိ မမကအရမ်းလှတယ်...”

အောင်ဗလကျော်... ပေါ်တင်ကြီး ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တော့ မမအပျိုဖြန်းလေးလို မခွဲတစ်ပြုံးသည်။

“ငါ့မောင်က လူတစ်ယောက်စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်တယ်နော်...”

“ဒါ အမှန်တရားပါမမ မြှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါ... မမ Brand တွေ အသေးစိတ်လိုက်မှတ် ခိုင်းတာ မှတ်ပြီးပြီလား...”

“ဗျာ... မှတ်တော့ မှတ်ထားတယ်မေ... ဒါပေမဲ့ တစ်ချို့က ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ Brand ဆိုတာ အသေအချာမသိဘူး မမ...”

“အိုကေ... ဒီလိုပဲ... တဖြည်းဖြည်းသင်ယူရမှာပေါ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်တယ်ဆိုတာ... အောက်ခြေကစပြီး သဘောတရား နားလည်ရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ကဲ... လာ... မမနဲ့အတူ show room ထဲ လိုက်ကြည့်

တာပေါ့...”

မနက်ကတည်းက show room ထဲပတ်ပြီး... အဝတ်အစား Brand တွေ လိုက်မှတ်ရလို့ ခြေတိုနေတာ... ခုတစ်ခါ မမနဲ့အတူ လိုက်ရဦးမယ်... အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတွေတော့ အောင် ဗလကို မျက်စိစပါးမွေး ဆူးဦးတော့မှာပဲ... . . .

“မမတို့ဆိုင်မှာက American made ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေပဲ ပိုများတယ်... ကဲ... အရင်ဆုံး အမျိုးသားဝတ်အခြမ်းကို အရင် ကြည့်ကြရအောင်... . . .”

မမကပြောလည်းပြော အရှေ့ကလည်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်၏။ အရောင်းခန်းမထဲဝင်ဖို့ မှန်တံခါးကို အပေါက်ဝတွင်ရပ် နေသော ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အဆင်သင့်ဖွင့်ပေး၏။

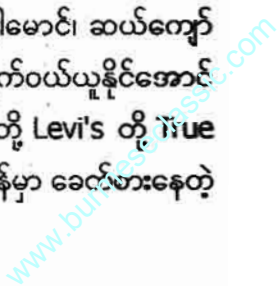
အောင်ဗလ သူဌေးနောက်ကနေ လူယုံ တကောက်ကောက် လိုက်သလို... ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

အရောင်းစာရေးမလေးတွေကတော့ ဒီငါကြောင် ဘာလာလုပ် ဖြန်ပြီလဲဟဲ့... ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ပြောနေကြမှာ အသေအချာ... . . .

အမျိုးသားဝတ်တွေကို ပြသထားသည့်နေရာအရောက် မမ တို့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ အရှိန်ဖြင့် လိုက်လျှောက်နေရသော အောင်ဗလ စင် တို့ခနဲ လိုက်ရပ်လိုက်သည်။

True Religion Brand တွေကို တစ်ထည်ချင်း လိုက်ကြည့်ပြီး။

“ဒါ... အမေရိကန်မိတ်တွေချည်းပဲ ငါ့မောင်၊ ဆယ်ကျော် သတ်ကနေ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အထိ... စိတ်ကြိုက်ဝယ်ယူနိုင်အောင် ဆိုက်စုံတင်ပေးထားတယ်။ ဟိုဘက်က DKNY တို့ Levi's တို့ True Religion Jeans တွေအားလုံးဟာ အခုအမေရိကန်မှာ ခေလ်းစားနေတဲ့

ဒီဇိုင်းတွေပဲ... တစ်ချို့နိုင်ငံခြားထိ ရှော့ပင်ထွက်တဲ့သူတွေဆို ဟိုကို မသွားတော့ဘူး၊ မမဆိုင်မှာ နိုင်ငံတကာ Brand New တွေရလို့ အတော်လေးကို သဘောကျပြီး လာအားပေးကြတယ်။ နောက်ပြီး ဈေးနှုန်းကလည်း ချိုတယ်ဆိုတော့ ဖက်ရှင်ချစ်သူ ကာစတန်မာတွေရဲ့ စိတ်ကြိုက်ပေါ့ကွယ်”

အမျိုးသမီးဝတ်တွေ ပြထားရာဘက်သို့ ဒေါက်ဖိနပ် တဝှပ်ဝှပ်ဖြင့် လျှောက်သွားပြန်သည်။ အမျိုးသမီးဝတ် Ready made blouses, T Shirt, Style Pan, Casual Wears, Party Dress တွေရှေ့ရောက်တော့... အနီရဲ့ရဲဂါဝန်လေး တစ်ထည်ကို ကိုယ်မှာ တပ်ကြည့်ကာ...

“ဒါက နောက်ဆုံးပေါ်ဖက်ရှင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခရေဇီ ဖြစ်တဲ့ လေဒီလေးတွေအတွက် ခေါင်းခါငြင်းဆန်စရာ မရှိစေရလောက်အောင် ဒီဇိုင်းအဆန်းဆုံးတွေကိုပဲရွေးပြီး တင်ထားတာ၊ မမတို့ဆိုင်က ဝယ်ယူတဲ့ ဖက်ရှင်တွေအတွက် Fitting ချပေးတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကိုလည်း free လုပ်ပေးသေးတယ်...”

အောင်ဗလကျော် မမရှင်းပြနေသည်ကို အာရုံဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ... မမ၏အလှနှင့် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင် လာဘ်မြင်မှု၊ ထည်ဝါ တင့်တယ်ပြီး ပြီးပြည့်စုံသော ချမ်းသာသမျှတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်တို့ ကိုယ်တောင် သိမ်ငယ်သေးနပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ဆို မမကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက် တွေကို... တစ်ဆင့်လျှော့ပြီး အချိန်ယူဦးမှ ပြုန်းစားကြီး လောဘ် တက်လိုက်လျှင်... ရခဲလှသော အလုပ်ကလေးပြုတ်သွားနိုင်၏။

နောက်ပြီး... မမအမုန်းကိုလည်း အောင်ဗလကျော် မခံစား

ချင်...

“မမ အမေရိကန်မိတ်တွေချည်းပဲ ရောင်းတော့ ဟိုကနေ ဝတ္ထုအသစ်အဆန်းတွေ ဒိုင်ခံပို့ပေးမယ့် လူခံရှိလို့လား မမ”

“ဒါပေါ့ ရှိတာပေါ့... ကပါ... ဒါတွေမင်းနောက်တော့ ထပြည်းပြည်း သိလာလိမ့်မယ် ခုလောလောဆယ်... မမတို့ မနက်စာ အတူ သွားစားကြရအောင်ကွယ် မင်းလည်း ဗိုက်ဆာရောပေါ့...”

“ဟုတ်... အဲ... ဟို ကျွန်တော့်မှာ ထ... ထမင်းချိုင့် ပါ တယ် မမ...”

“ဟုတ်လား... ယူခဲ့လေ မမတို့ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ စားကြမယ် ထအောင့်နေရင်... သူတို့မမကို... မနက်စာ လာပို့ကြတော့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ... ဒါဆို... ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့် သွားယူ ထိုက်ဦးမယ်...”

“အိုကေ... မမအထဲက စောင့်နေမယ်...”

အောင်ဗလကျော် မမရှေ့မှ ထွက်လာကာ ကိုယ့်အလုပ် စားပွဲရှိရာသို့ အူတူပုံပုံဖြင့် လျှောက်လာလိုက်၏။

အဲဒါခက်ချေပြီ... ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ထဲမှာရှိတာက ကြက်ဥ ကြော်နှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း... ဒီလို မလှပတဲ့ဟင်းတွေနဲ့ မမရှေ့မှာ အောင်ဗလကျော်ဘယ်လိုမှ မစားဝံ့... ခုမှတော့ ခက်ချေပြီ။

ကြောင်စိစိတွေးပြီး ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ထားရှိရာအတွင်းခန်း ဆက်သို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

ဝန်ထမ်းတွေနားနေခန်းဟု ခေါ်သောထမင်းစားစရာခန်းလဲ အရောက်... တခြားဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ ထမင်းစားနေကြ၏။

“အဟဲ... မင်္ဂလာပါ”

“အညာဆီရော. . .”

အောင်ဗလကျော်၏ မင်္ဂလာပါဟု နှုတ်ဆက်ခြင်းကို အရောင်း
စာရေးကောင်မလေးက ကိုရီးယားလိုပြန်၍ နှုတ်ဆက်၏။

ကိုယ့်အူကြောင်ကြောင် ပုံစံက သူတို့အတွက် စချင်နောက်ချင်
စရာပုံဖြစ်နေလားဟု အောင်ဗလ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်မိပြန်၏။

“ဟေ့. . . ရှင်. . . တို့နဲ့ထမင်းအတူလာစားပါလား။”

မော်ဒယ်လ်မလေးလိုလှသော အရောင်းစာရေးမလေးက
ကိုယ့်အားစတင်မိတ်ဖွဲ့၏။

“အဟဲ. . . ရပါတယ်. . . စားပါ. . . ကျွန်တော် အပြင်မှာပဲ
ထွက်စားလိုက်ပါမယ်. . .”

“ဘာလဲ. . . ရှင်ဟင်းမကောင်းတာ တို့တွေမြင်သွားမှာ ဗို
လို့လား. . . မရှက်ပါနဲ့ ဘဝတူတွေပဲ. . . ပဲပြုတ်တို့ ကန်စွန်းရွက်တို့
ကြက်ဥကြော်တို့ဆိုတာ တို့တွေလို ဘဝသမားတွေအတွက် အာဟာရ
အပြည့်အဝဆုံး အစားအစာတွေပဲမဟုတ်လား. . .”

အရောင်းစာရေးမလေးစကားကြောင့် အောင်ဗလရှက်စိတ်
မွန်ကာ ဆံပင်မွှေးများပင်ထောင်သွားသလား ထင်ရ၏။

သူတို့ ကိုယ်ရောက်မလာခင်ကတည်းက စပ်စပ်စုစု ထမင်းခွိုင်
လှန်ကြည့်ပြီးသွားပြီထင်၏။

အောင်ဗလ ရှက်လွန်း၍ ဇောသုံးတန်ပင် ပြန်နေရ၏။ ဒီနေ့ထို
အဖြစ်မျိုး နောက်နေ့တွေ မကြုံရပါစေနဲ့တော့။

www.burmeseclassic.com

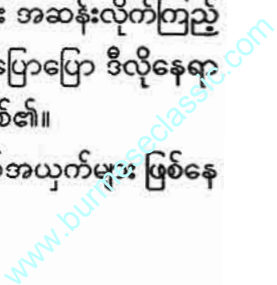
အဆန်း (၁၂)

မိခင်

ကျန်းမာရေး ဆေးရုံဝင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်မြင်
လူတွေ၏ လှုပ်ရှားမှုကာရိုက်တာအားလုံး ပုံမှန်ထက်ပို၍ ထူးနေ

ဦးနုမောင် စားစရာတွေ အပြည့်အသိပ်ဝယ်လာသော လက်
အိတ်ကြီးကိုမပြီး . . . ဟိုဒီဘယ်ညာဝေယမ်းပြီး အဆန်းလိုက်ကြည့်
ဗဟုသုတမရှိဘူးပဲဆိုဆို တုံးတယ်လို့ပဲပြောပြော ဒီလိုနေရာ
ရောက်ဖူးတာ ဒါပထမဆုံး အကြိမ်ပင်ဖြစ်၏။

“ဦး . . . အရူးတွေမြင်ပြီး စိတ်အနှောက်အယှက်များ ဖြစ်နေ

မလားဟင်”

ကိုယ့်လက်မောင်းကို တွဲခိုပြီး မေးလာသော မြမြစိမ့် အမေးကြောင့် ခေါင်းကိုဘယ်နှချက်ဝေ့ယမ်းမိလိုက်မှန်း မသိအောင်ပင် အဖျော်တွေလွန်သွားကာ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်ခုန်သွား၏။

“အဟဲ... ဘယ်ကလာ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရမှာလဲ မီးလေးရယ်... ဒီလိုနေရာမျိုးဆိုတာ တော်ရုံလာဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ကြံကြိုက်လို့သာရောက်ဖြစ်ကြတာ... ဦးတော့သူတို့လေးတွေကို ကြည့်ပြီး သနားတယ်... အဲဒီလိုမှန်းသိရင် သူတို့ကို စားစရာ လှူလို့ရအောင်... အပြင်က ဘာလေးညာလေးဝယ်လာပါတယ်...”

ဦးနုမောင် လွတ်တဲ့ငါးကြီးပြ၏။ အမှန်ဆို... ခုကိုယ့် လက်ထဲမှာ မနိုင်မနင်းဆွဲထားသည့် အထုပ်အပိုးတွေအားလုံးက ဦးနုမောင် ပိုးကြေးပန်းကြေးဖြင့် ဝယ်လာသော အရူးယောက္ခမလောင်းလျှာ အတွက်ပဲ မဟုတ်လား... ဘာများထပ်ကုန်ချင်သေးသလဲ...။

“ဦးရယ်... ဒါများလှူချင်ရင် အပြင်ကဝယ်လာတဲ့ အစားအစာလှူမှမဟုတ်ပါဘူး... ငွေလှူလည်း ဖြစ်ပါတယ်... နေဦး အဖေတို့ ဝင်တွေ့ပြီးမှ ဦး စေတနာရှိသလောက် သွားလှူပေးမယ်လေ... ဦး အဲဒီလိုလှူရင် မီးအဖေကို သူတို့ပိုဂရုစိုက်ကြတယ်... အလှူရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လေ...”

“ဪ... အင်း... အဲ... လှူ... လှူတာပေါ့... အဟင်း... ဟဲ... ဟဲ...”

ဦးနုမောင် ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို မသိမသာလှမ်းစမ်းလိုက်သည်။ လောကွတ်ချော်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်မိ၏။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြောင်

ခွင်ရင်တစ်ခြားနည်းလမ်းနှင့် မျက်နှာလုပ်ပြီး ကြောင်ပါတော့လား။

“ဟေ့ . . . ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ်”

အနောက်မှ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဦးနုမောင် ကိုယ့်
ထိုက်ထိုက် ဒေါသထွက်နေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုပ်ရည်ခန့်ခန့်ညားညားကြီးတစ်ယောက်။ ဦးနုမောင် လှမ်း
နေသော ခြေလှမ်းတွေအရှိန်လျော့လိုက်ပြီး . . . ထိုလူကြီးအား ဘာလဲ
အူသော အမှုအရာဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ခဏ . . . ငါ့ညီ . . . ခဏ”

လက်ယပ်ပြီးခေါ်သဖြင့် ဦးနုမောင် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်
ထိတ်သည်။ မြမြစိမ့်ကတော့ ဦးနုမောင် နောက်မှာပါလာသည့် အထင်
နှင့် ကော့လန်ကော့လန်ဖြင့် . . . သူ့အဖေရှိရာအခန်းသို့ ဝင်သွား၏။

“ဘာလဲ . . . ဦးလေး . . .”

“မင်းနဲ့ သမီးရဲ့အခြေအနေကို သိချင်လို့ပါကွာ . . .”

“ဗျာ”

ဦးနုမောင် အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီလူကြီး မြမြ
စိမ့်၏ အဖေများလားပေါ့ ပုံစံကြည့်တော့လည်း အရူးတစ်ယောက်ဟု
ထင်ရလောက်အောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရယ် . . .

စိတ်ထဲမှာလည်း မြမြစိမ့်နဲ့တောင် ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် တူသ
လိုတောင် တွေးလိုက်မိသေး၏။

“ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကိုသိလို့လား”

“ဟ . . . သိတာပေါ့ကွာ . . . ငါ့သမီးက မင်းအကြောင်းတွေကို
ပြောတာများ ငါ့နားကွဲမတတ်ပဲကွာ . . . အဟီး . . . မင်းက အသက်ကြီးပေ
မယျက်စီးသေးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ စေတနာသမ္ဘာတရား

အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ. . အို. . စုံလို့ပါပဲကွာ. . ”

“ဒါနဲ့. . ဦးလေးက ဒီအပြင်ကိုဘာထွက်လုပ်တာလဲ ဟိုမှာ ဦးလေးသမီးကသွားပြီ၊ လာ. . လာ. . ကျွန်တော်တို့ အမိလိုက်ရအောင်. . . ”

“ထားစမ်းပါကွာ. . ငါ့အခန်းမှာ ငါ့သမီးစောင့်နေပစေ ငါက ဒီလိုပဲ. . ဒီမှာအနေကြာလာတော့ ဒီကဆရာဝန်ကြီးတွေ ဆရာမလေးတွေနဲ့ ဘော်ဘော်တွေတောင်ဖြစ်နေကြပြီလေ ငါ့သမီးလာတိုင်း ငါ့အခန်းမှာ ငါရှိမနေလို့သူ့ခမျာ အမြဲစောင့်ရတယ်. . . ”

ဦးနုမောင် ပုံမှန်အနေအထားဖြင့်ပြောနေသော ထိုလူကြီးကို ကြည့်ပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနှင့်မသိမသာရှူးနေသည်ဟုပဲ စိတ်ထဲကမှတ်လိုက်ပြီး မတော်ရသေးတဲ့ ယေကွမလောင်းဆိုသောအသိစိတ်ဖြင့် ဖက်လဲတကင်း ဆက်ဆံဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါမှ မြဲမြဲစိမ့်လေးက သူ့အဖေကို ဂရုစိုက်တဲ့ ဦးပါလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုပိုသဘောကျမှာ. . ။

“ဦးနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား. . . ”

“ငါကနေကောင်းပါတယ်ကွာ. . တစ်ခါတစ်ခါ ထထဖောက်တာလေးပဲရှိတာပါ. . ကျန်တဲ့အချိန်ဆို မင်းတို့လို လူကောင်းတွေနဲ့ သာကြောင်းမာကြောင်း ဘာသာရေးအကြောင်း နိုင်ငံရေးအကြောင်း အကုန်ပြောနိုင်ပါတယ်ကွာ. . . ”

“ကဲ့. . လာ. . လာ. . သမီးစောင့်နေတော့မယ် အခန်းထဲရောက်မှ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့ကွာ”

ထိုလူကြီး ဦးနုမောင်ပခုံးကိုဖက်ပြီး သူ့အခန်းရှိရာသို့ သွား၏။ ဦးနုမောင်လဲ ဘူမသိ ကိုးမသိ လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်. . ဦးလေးရဲ့သမီးလည်း မရှိပါလား. . . ”

“ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့တာဖြစ်မယ် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်..

ခဏစောင့်.. လာ.... ထိုင်....”

အောက်သိုးသိုး အနံ့အသက်တွေ လှိုင်လှိုင်ထွက်နေသော အခန်းကျဉ်းလေးတွင် ခုတင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးက လွဲ၍ ဘာမျှ မရှိ... .

“မှန်းစမ်းပါဦး.. မင်းတို့ဘာတွေသယ်လာကြလဲ တစ်ပတ်တစ်စက် အများကြီးဝယ်မလာခဲ့နဲ့လို့ သမီးကိုပြောထားရက်နဲ့ကွာ.. .”

ထိုလူကြီး ဦးနုမောင်လက်ထဲမှ စားစရာတွေအပြည့် ထည့်ထားသောလက်ဆွဲအိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ .

ဦးနုမောင်.. အလိုက်သင့်ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟာ... နည်းတာမှမဟုတ်တာ.. ဒါမောင်ရင် ဝယ်လာတာထားကွ... .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ... .”

ဦးနုမောင် မျက်နှာလုပ်ချင်လေဖြင့် အဖေဟုခေါ်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“အေး... အေး... ငါ့သမက်က လူကောင်ကြီးသလို အချိန်ထည်း စီးသကွ... ယောက္ခမဘာကြိုက်လဲဆိုတာ သိတယ်ကွ... ဟားထား... .”

ထိုလူကြီး ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မုန့်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထူစား၏.. .။

“စား.. စား အဖေ.. အားရပါးရစား... သားနောက် တယ်ထော်လည်း အဖေ့အတွက်ဝယ်ပို့ပေးမယ် သိလား.. .”

“အေး.. အေး.. ငါ့သားမက်က တကယ်လိမ္မာလကုံး.. ဒါ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ငါ့သမီးမင်းကို အသည်းစွဲနေတာ. . အဲ. . ဒါနဲ့ငါ့မြေးတွေရော
နေကောင်းရဲ့လားကွ. . . ”

“ဗျာ. . . ”

ဦးနုမောင် သွားဖြလေးရယ်နေရင်းမှ အဘိုးကြီး အမေးကြော
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ငါ့မြေးတွေရော နေကောင်းလားလို့. . ”

“ဦး. . ဦးလေးမှားနေပြီလေ. . ဦးလေးသမီးက အ. . အပျို
ရွှိသေးတာကို. . . ”

“ဟေ. . ဟုတ်လား၊ ငါ့သမီးကအပျိုပဲရွှိသေးတာလား. . ဝေ
ဟေ့. . သိပါဘူးကွာ. . မင်းနဲ့တွဲဝင်လာတော့ တိတ်တိတ်ပုန်းတော့
ယူပြီးလောက်ပြီထင်တာကွ. . ”

ဦးနုမောင် ထိုအဘိုးကြီးပြောနေသော အကြောင်းအရာတွေ
ကို အထအနလိုက်ကောက်နေ၍မဖြစ် သူကစိတ်မှမမှန်တာ အလို
သင့်လေး နေလိုက်ရုံပေါ့. . . ။

“ဪ. . ဒါနဲ့ ငါ့ကို ဆေးလိပ်ဖိုးကွမ်းဖိုးလေး ပေးခဲ့စမ်း
ဦးကွာ. . သမီးမလာခင်တောင်းရတာ သမီးလာရင်ပေးခိုင်းမှာမဟုတ်
ဘူးကွာ. . ငါ့မှာ မိသားစုနဲ့ခွဲနေရတဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ အထီးကျန်ခြင်း
တွေကို ဆေးပေါလိပ်လေးဖွာလိုက် ကွမ်းလေးမြုံလိုက်နဲ့. . အထီးကျန်
တာတွေကို ဖြေသိမ့်နေရတာပေါ့ကွာ. . . ”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့. . ”

ဦးနုမောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် ထု
ပေးလိုက်သည်။

“အဟား. . ကျေးဇူးကျေးဇူး. . ငါ့သားစိတ်ချ အဖေအတွက်

www.burmeseclassic.com

ထယ်လာပေးတဲ့ အစားအစာတွေကို အဖေကုန်အောင် စားပေးမယ်
သိလား. . .”

ဦးနုမောင်တစ်ယောက်လည်းပေးသော တစ်ထောင်တန် နှစ်
နှစ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ သူထိုင်နေသောခုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာခင်း
အောက်ကို ဖျတ်ခနဲထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဦးနုမောင် ဒါကို ဂရုမစိုက်အားတော့ မြမြစိမ့် ပြန်လာမည်
ထင်သည့် ဆေးရုံဝင်းစင်္ကြံလမ်းကို လှမ်းမျှော်လိုက်၏။ ဆရာဝန်နဲ့
သွားတွေ့တာ ကြာလှချည်လားဟုလည်း စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်သေး၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သာကြာသွားပြီ မြမြစိမ့်၏ အရိပ်ယောင်ကို
ခဏမတွေ့ရသေး. . . ။

“အဖေ. . ဆရာဝန်ကြီးတွေအခန်းက ဘယ်နားမှာလဲ”

ဦးနုမောင်အမေးကို အဘိုးကြီး မုန့်တွေစားနေရင်းမှ ပလုပ်
လောင်းလေသံဖြင့်. . .

“ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ အခန်းလေးတွေလား လိုက်ကာ
လေး လွင့်နေတဲ့အခန်းလေး”

“ဪ. . အဲဒီအခန်းလား. . .”

“မဟုတ်သေးဘူး. . . အဲဒီအခန်း ဟိုဘက်ရောက်ရင် ဘယ်
ဆက်ခိုင်းလိုက်. . .”

“ဘယ်ဘက်ခိုင်းရင် ရောက်ပြီပေါ့. . .”

ဦးနုမောင် စိတ်လောတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ အမှန်ဆို
ဒီလိုစောင့်နေသောအခန်းထဲမှာ အရူးယောက္ခမကြီးနှင့် အချိန်မကုန်
ချင်. . .

“မရောက်သေးဘူး ဘယ်ဘက်ရောက်ရင်တည့်တည့် ဆက်

လျှောက်သွား.. အဲဒီမှာ ပြင်ပလူနာဌာနရှိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ် . . အဲဒီနားမှာလား.. . ”

“ဟုတ်သေးဘူး.. အဲဒီပြင်ပလူနာဌာနနား ရောက်တာနဲ့ ဘယ်ကိုချိုး ပြီးရင်ညာကိုဆက်ချိုး ပြီးတာနဲ့ဘယ်ဘက် ကိုပြန်ကွေ့ ဘယ်ဘက်ပြန်ကွေ့ပြီး လှေကားပေါ်တက် လှေကားပေါ်တက်ပြီး ညာ ဘက်ချိုး.. . ”

အမျှင်းမပြတ်ပြောနေသော ထိုလူကြီး၏စကားကြောင့် ဦးနု မောင် အတော်လေးစိတ်လေသွားကာ.. .

“တော်.. တော်ပါတော့အဖေရယ် ကျွန်တော်ပါ အဖေနဲ့အတူ ရောပြီး ဒီအရူးထောင်မှာ နေခဲ့ရအောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့.. . အဖေညွှန် တာ ဆေးရုံဝင်းတစ်ဝင်းလုံးကို စစ်ဆေးရေးဝင်ခိုင်းသလိုဖြစ်နေပြီး နေပါတော့.. . ကျွန်တော်ဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်၊ ကဲ.. . အဖေ ဒီမှာ စားစရာရှိတာတွေ စိတ်ကြိုက်စားပြီး စောင့်နေ.. . ပြီးရင် ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ့သမီး ပြန်လာခဲ့မယ်.. . . ”

“အေး.. . အေး.. . အဲဒီမှာတွေ့တဲ့ အရူးသာမေးသွားလိုက် သူ တို့မင်းကို ငါ့သမီးဆီလိုက်ပို့လိမ့်မယ်.. . . ”

ဦးနုမောင် အဘိုးကြီးရှေ့မှာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာလိုက်၏။ သူကပဲ တွေ့သမျှလူ အရူးဟုပြောသေး၏ သူကျတော့ မရူးတာကျနေ တာပဲ.. . ။

ဦးနုမောင် အရူးဆောင်တွေကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်ခဲ့၏။ အခန်း တစ်ခန်းရှေ့အရောက် သံတိုင်တွေကြားထဲမှ အရူးမတစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖက်ထွက်လာ၏။

ထိုလက်က ဦးနုမောင်၏ အင်္ကျီကော်လာစကို ဖမ်းဆွဲ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ. . ဟ. . ဘာ. . ဘာကြီးလဲဟ. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟာ. . ဘာရမှာလည်း ဟဲ့ကောင်ရဲ့ ငါက နင့်မယားလေ ငါ့ကိုဒီအခန်းထဲထည့်ပြီး. . နင်က ဘယ်မှာ သွားညောင့် နေသလဲ၊ နင့်မယားငါ့ကို နည်းနည်းလေးမှ သတိမရတော့ဘူးပေါ့. . တေ. . ပြော. . ခု. . နင့်မယားငယ်မ ဘယ်မှာလဲ. . . ”

“ဟေ့. . ဟေ့. . ငါနင့်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး. . လွှတ်စမ်း”

အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို ဆွဲထားသဖြင့် သံတိုင်တွေနားသို့ ဦးနှု နောင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ဖားလက်တက်ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလည်း. . နင့်ရဲ့ကလိန်ကကျစ်ညာဏ်တွေ သုံး ငြိ ငါ့ကိုအကွက်ထပ်ရွှေဦးမလို့လားဟင် မြွေပွေးကိုက် ကဲဟာ. . ’

“အား. . နာတယ်. . မကုတ်နဲ့. . မကိုက်နဲ့. . ”

“ကိုက်မယ်. . ကုတ်လည်းကုတ်မယ်. . ကိုက်လည်း ကိုက် မယ်. . ပြီးတော့ ဟော့သလိုလည်း ပါးကိုရိုက်မယ်. . . ”

“ဖြန်း. . . . ဖြန်း. . . . ”

“အောင်မင်းဗျ. . မီးလေးရေ ကယ်ပါ. . ဦးကို ပါး ရိုက်နေ

ဗျ”

“အောင်မယ်. . နှမလောင်း နင်က နင့်မယားငယ်ကို တနေ သေးတယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား. . . . ”

အရူးမ ဦးနှုမောင်ကို သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်လိုက် သည်။ အရုပ်ကလေးလို အရူးမပြုသမျှ နုရမည့်အခြေအနေသို့ ဆောက်ချင်းမလှရောက်နေသော ဦးနှုမောင်၏မျက်နှာအား သူမ၏ ညစ်ပတ်ပေရေကာ ဂျိုးအလိမ်လိမ်ထနေသော လက်သည်းနှစ်ကြီး ဆွေဖြင့် စိတ်ရိုလက်ရိုကုတ်ဖဲ့၏။ ကိုက်၏။ တဖန်ကိုက်၍ ကုတ်ဖဲ့၍

အားမရသေး ပါးကိုတဖြန်းဖြန်းရိုက်သေး၏။ ဒါတောင် သံတိုင်တစ်ခု
ခြားနေလို့ နို့မို့ကတော့ ဦးနုမောင် အရိုးတစ်ခြား အသားတစ်ခြား
ဖြစ်လောက်ပြီ. . .

ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာသော အခြေအနေဆိုးကြီးကို သွေး
ဖျက်စွာ ရင်ဆိုင်ရင်း မြမြစိမ့်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပင် တလိုက်မိ
၏။ အရူးမက ဒါလည်းအလွတ်မပေး သူ့အတွက် ပြောကွက်ပိုရသွား
သလို ဒေါသတွေပို၍ ထွက်လာတော့၏. . . ။

“ဟဲ့. . . သောက်ရူးမ. . . လွတ်စမ်း. . . ငါနင့်လင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့. . . သောက်ရူးကောင်ရဲ့ နင့်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ခြင်ထောင်ထဲ
အိပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားရဲ့မျက်နှာကြီး ခွေးအီးပန်းခံထားရင်တောင် ငါ့ရဲ့
အသည်းနှလုံးထဲမှာ စွဲနေအောင်မှတ်ထားတာဟဲ့. . . မအေပေးရဲ့”

“ဟာ. . . လွတ်စမ်း. . . ငါဒေါသထွက်လာရင် နင်မလွယ်ဘူး
နော်. . .”

ဦးနုမောင် အရူးမ၏ လက်တွေ့ကို အတင်းဆွဲဖယ်၏။ တော်
တော်လေးပြင်းသည့် အရူး၏အားကို ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်၍မရ. . .

“ဒုန်း. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . .”

“အောင်မလေး ဒီနားမှာဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးလား”

အရူးမ ဦးနုမောင်၏ခေါင်းကို ဦးစပုတ်ကဆွဲပြီး သံတိုင်နှင့်
အားရပါးရဆောင့်နေ၏။

ဦးနုမောင် မြော့မြော့ပင်ကျန်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ရှိသမျှ အင်
အားလေးနှင့် အသံကုန်ဟစ်တော့၏။

“မအော်နဲ့. . . ငါ့ပိုင်နက်ထဲကို ဘယ်သူမှဝင်မလာရဲ့ဘူး နင့်ထံ
ဒီနေ့အသေသတ်မယ် အသေကိုညှစ်ပစ်မယ်. . .”

“ကယ်ကြပါဗျို့ . . ကယ်ကြပါ ဒီမှာအရူးမ ကျုပ်ကို နှိပ်စက်နေ ဝါတယ် . . .”

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့လွတ်စမ်း . . . လွတ်လိုက်စမ်း”

အရူးထောင်စောင့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏အသံနှင့် တဖတ်ဖတ် ပြေးလာသောခြေသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

“ဦး . . . ဦး . . . အမလေး လုပ်ကြပါဦး . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရ တာလဲဦးရယ် . . .”

နာကျင်သောဝေဒနာတွေ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်၍နေသော အဖြစ်ဆိုးတွေကြားထဲမှ ချစ်ရသူလေး၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးနု မောင် အားတက်သွား၏။

အရူးထောင်ဝန်ထမ်း သူ့လက်ထဲမှ တုတ်နှင့် သံတိုင်ကြားထဲမှ ထိုးထွက်နေသာ အရူးမ၏လက်ကို တပြန်းပြန်းနှင့် ရိုက်တော့မှ . . . ဦးနုမောင်ကို သူ့လက်မှ လွတ်ပေးလိုက်လေ၏။

အင်္ကျီဖရိဖရဲ အရူးမ ဆောင့်ဆွဲထား၍ ပွယောင်းယောင်း ဖြစ်နေသော ဆံပင်ခပ်တိုတို့ . . . မျက်နှာမှာသွေးစို့နေသော ကုတ်ဖဲရာ တွေ . . . လက်ဖျံမှာ အကွင်းလိုက် အကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာတွေ . . . အားလုံးစုံပြီး ခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးနုမောင် မျက်နှာမှာ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ စိတ် ချတ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေဖြင့် လူက ဖရိဖရဲဖြစ်နေသည်။

“ဦး . . . ဦးရယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအရူးမ အဆောင်ရွှေ့တ ခြတ်ရတာလဲ . . .”

မြမြစိမ့်အသံလေးမှာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်၍နေ၏။ သူ့ကြောင့် သူ့ခေါ် ဘာလို့ ဦးနုမောင်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတာဟုလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ ခဲ့ရ၏။

“ဦးလည်း.. မီးလေးကို လိုက်ရှာရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာ.. မီးအဖေက ကိုယ့်ကို ဒီလမ်းကညွှန်လိုက်တာကိုး.. .”

ဦးနုမောင်စကားကြောင့် မြမြစိမ့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတာ.. .

“ဘယ်လို.. အဖေက ပြောတယ်ဟုတ်လား”..

“အင်းလေ.. မီးလေးအဖေက ဦးကိုလှမ်းခေါ်တော့.. . ဦးလည်း သူခေါ်တဲ့အခန်းလိုက်သွားမိတာပေါ့.. .”

“ဘုရားရေ.. ဘယ်ကလာ မီး အဖေရမှာလည်း ဦးရယ်.. မီးအဖေနဲ့ မီး တစ်ချိန်းလုံးအတူရှိနေတာ.. . ဦးရုတ်တရက်ပျောက်သွားတော့ သန့်စင်ခန်းဝင်တယ်ပဲ စိတ်ကထုပ်နေလို့ ခုမှလိုက်ရှာတာ.. .”

“အမ်.. ဒါ.. ဒါဆို.. အခု.. စားစရာအထုပ်တွေ ပေးခဲ့တဲ့ လူကြီးက မီးလေး အဖေမဟုတ်ဘူးပေါ့.. .”

“အို.. ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလည်း.. မဟုတ်ပါဘူး..”

“အောင်မလေး.. ဦးတော့.. အရူးလှည့်ကွက်ထဲ ဝင်မိပါပြီ ဦးနုမောင် သူနုဖူး သူခပ်နာနာရိုက်လိုက်၏။ သူ့မှာတော့ ယောက္ခမ ထင်ပြီး.. . ဒီအရူးကို ကိုယ့်ယောက္ခမ အရူးဆိုပြီး တစ်တသေနဲ့ နားလည်မှုတွေ အဓိကထားပြီး ဆက်ဆံတာ.. အံ့မယ်.. သူက မုန့်တွေစားရုံတင်မဟုတ် ဆေးလိပ်ဖိုးကွမ်းဖိုးတောင် အဆင်တောင်းလိုက်သေး.. . ။ တွေးတွေးပြီး ဦးနုမောင် ကိုယ့်နားရင်းကိုယ် ပိတ်တီးပစ်လိုက်ချင်တော့၏။ အဲ့ဒီလောက် ထူရသလားလို့ပေါ့.. .”

အခန်း (၁၂)

“ရှေ့... ဆန်ပြုတ်ရပြီ..”

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆောင်ခနဲ ချလိုက်သော အောင်ဗလကျော်၏ မျက်နှာမှာ ဦးလေးဖြစ် သူ့ကို လှောင်ရယ်ချင်နေသောအရိပ်တွေ အထင်းသား..

“ဟေ့ကောင်.. မင်းမျက်နှာက စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ဘာရုပ်ပေါက်နေ ထာလဲ..”

ဦးနုမောင် နေမကောင်းဖြစ်လျက်နှင့် အောင်ဗလကျော်ကို ရုန်ထောင်ချင်နေသေး၏။ အောင်ဗလကျော် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ခွီးခနဲ

ရယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဦးလေးကို အံ့ဩလွန်းလို့ပါ. . . ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လူပျိုကြီးတွေ ကောင်မလေးကို အပိုးလွန်ပြီး အရူးထောင်အထိ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားမကြားဖူးပေါင်. . . ဦးလေးလက်ထက်ကျမှပဲ အရူးတွေရဲ့ အညာကိုလည်းခံရ. . . အရူးမရဲ့ လင်လည်းဖြစ်ရ ကြည့်ပါဦး မျက်နှာမှာ ကြောင်လက်သည်းနဲ့ အကုတ်ခံထားရတဲ့အတိုင်းပဲ အစင်းကြောင်းရာကြီးတွေ. . . ”

“တော်. . . တိတ်. . . ပါးစပ်ပိတ်. . . ”

“အခု. . . ”

ဦးနုမောင်၏ ဟိန်းတောက်သံကြောင့် အောင်ဗလကျော် ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးဖြင့် အတင်းပိတ်လိုက်ရ၏. . .

“သွား. . . ဆေးသောက်ဖို့ ရေသွားယူခဲ့. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ”

အောင်ဗလကျော် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ပုလင်းထုတ်ထူ လိုက်ပြီး ဦးနုမောင်ထံသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဦးနုမောင် ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဦးလေး အနာတွေက. . . တဆစ်ဆစ်ကိုက်သေးလား. . . ”

“ကိုက်တာပေါ့. . . ”

“ကျွန်တော့် ဆန္ဒအရဆိုရင်တော့ ဦးလေးရဲ့ ချက်ပတ်ပထမ လည်ကို ကာကွယ်ဆေး ထိုးရမယ်ထင်တယ်. . . ”

“ဟမ်. . . ငါက. . . ဘာကိစ္စနဲ့ ချက်ကို ဆေးထိုးရမှာလဲ. . . ”

ခွေးရူးကိုက်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ. . . ”

“ခွေးရူးကိုက်ခံရတာ မဟုတ်ပေမယ့် လူရူးအကိုက်ခံရတာ

လေ. . တော်ကြာ. . လူရူးပြန်ရောဂါတွေဘာတွေဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ. . ပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စီနဲ့လေ. . ”

“အေး. . ငါသာ လူရူးပြန်ရောဂါဖြစ်ရင်လေ. . . မင်းကို
မျက်စိနောက်လွန်းလို့. . အရင်ဆုံး ကိုက်ဖြတ်ပစ်မယ်. . ”

“ဗျာ. . ဘာ. . ဘာကို ကိုက်ဖြတ်မှာလဲ. . ဦးလေးနော်. .
မဟုတ်ကဟုတ်ကနေရာတော့ ကိုက်မဖြတ်နဲ့. . ”

“အေး. . ငါဟာငါ ကိုက်ဖြတ်ချင်တဲ့နေရာကို ကိုက်ဖြတ်
မယ်. . ခုလောလောဆယ် မင်းငါ့အနားက ထွက်သွားစမ်းပါ. . မင်းရှိ
နေရင် ငါဆန်ပြုတ်တောင် ကောင်းကောင်းမျိုးချရမှာမဟုတ်ဘူး. . . ”

ဦးနုမောင် အတင်းနှင်လွှတ်နေ၏။

“ဦးရေ. . ဦးရှိလား. . ”

“ဟော. . . အိမ်ရှေ့မှာ ခေါ်သံကြားတယ်. . . ဦးလေး. .
တောင်မလေးများလားမသိဘူး. . ဥရေ. . ဥရေ. . လို့ တကြော်ကြော်
ခေါ်နေတာ. . . ”

“ဟမ်. . ဟုတ်လား. . မီးလေး. . လိုက်လာတယ်. . ”

ဦးနုမောင် မျက်နှာမှာ စောစောကလို လငမုတ်မဖမ်းတော့
အကုန်လှုပ်ပြကာ. . ခုတင်ပေါ်မှာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး . .

“မီးရေ. . ဦးအခန်းထဲကိုလာခဲ့ကွယ်. . . ”

“ဟာ. . ဦးလေး ဘာအထာလဲဗျာ. . . နည်းနည်း ဣန္ဒြေလေး
ဆည်ပါဦးဗျာ. . သင့်လည်း မသင့်တော်ပါဘူး. . ”

အောင်ဗလ ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးနုမောင်
အော်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် အောင်ဗလကျော်ကို မျက်နှာ
လေးနှင့် မော့ကြည့်၏။

ပုတ်သင်ညိုလို အရောင်ပြောင်းတတ်တဲ့ ဦးလေး.. . စောစော တတော့လူကို ပရမ်းမတာအော်ဟစ်နေပြီးမှ.. .

“ကဲ.. . ဒီမှာ ခဏနေဦး.. . ဦးလေးက ကောင်မလေးကို ဒီ အခန်းထဲခေါ်ချင်တာ မဟုတ်လား.. . ကျွန်တော် ဖန်ပေးမယ်.. . ဦးလေး ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲနေ တံငါ့ကိုငါ့ကိုနဲ့ ထမနေနဲ့.. . ”

အောင်ဗလ အခန်းထဲမှ ထွက်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ထွက်လာ လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော ကောင်မလေးကို အကဲ ခတ်ကြည့် ကြည့်လိုက်ပြီး.. .

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လည်း ညီမလေး.. . ”

“ဟိုလေ.. . ဦးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ.. . ”

“ဪ.. . ဦးနဲ့မောင်ကိုပြောတာလား.. . သူဖျားနေတယ် ညီမလေးရဲ့.. . အိပ်ရာထဲကတောင် မထနိုင်ရှာဘူး.. . ”

အောင်ဗလ လိုတာထက်ပို၍ ပြောလိုက်သည်။

မြမြစိမ့်မ့် ပြူးပြူးပျာပျာလေးဖြစ်သွားသည်။

“တော်တော်အဖျားတက်နေသလားဟင် အစ်ကိုကြီး.. . အဲ့ဒါ မီးကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ မီးသာ အဲဒီကို အဖော်မခေါ်သွားရင် ဦး ခုလို နေမကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး.. . စိတ်မကောင်းလိုက်တာ.. . ”

မျက်နှာလေးတငယ်ငယ် လက်ကလေးတခါခါဖြင့် ပြောနေ သော မြမြစိမ့်မ့်၏ ငိုမဲ့မဲ့ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အောင်ဗလ ရယ်ချင် နေ၏။ ပို့လက်စနဲ့ အရောက်ပို့လိုက်တော့မည်။

“ညက သူတော်တော်အဖျားတက်တယ် သူ့ကောင်မလေး နာမည်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ‘တ’နေတယ်.. . ဟိုလေ.. . ညီမများ.. . သူ့ ကောင်မလေးကို သိလားမသိဘူး.. . သိရင်.. . အကြောင်းကြားပေးပါ

အောင်ဗလအကြောင်း

လား.. . တော်ကြာ ခေါက်ခနဲဖြစ်သွားရင် အသက်မမိလိုက်ပဲနေမှာ စိုးရမယ်. . . ”

အောင်ဗလစကားကြောင့် မြမြစိမ့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက် သွား၏။

“ဟင့်အင်း.. . မီးလည်း မသိဘူးလေ. . . ဦးမှာ ချစ်သူရှိမှန်း တောင်သိတာမဟုတ်ဘူး. . . . ”

“ဟုတ်လား.. . မသိဘူးလား.. . အေးဗျာ. . . ဒါဆို. . . အဲ့ဒီ မြမြ စိမ့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို. . . ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိတော့ဘူး. . . တျှန်တော့ဦးလေးက အဲ့ဒီကောင်မလေးကို မတွေ့ရရင် သေတာ တောင် အသေဖြောင့်မှာ အဟုတ်ဘူး”

အောင်ဗလ.. . အသံကိုခပ်မြင့်မြင့်လေး ပြောလိုက်၏ ဒါမှ အထဲကဦးလေးလည်းကြားမှာ. . .

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲလို့ ဒီ စာရွက်တောင်ရှက်လာပြီ. . . ”

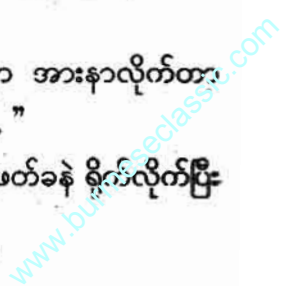
လက်ညှိုးလေး မထိတထိကိုက်ကာပြောလိုက်သော မြမြစိမ့်ကို အောင်ဗလ တအံ့တဩကြည့်ဟန်ဖြင့်. . .

“ဘာ. . . ဘာကိုရှက်တာလဲ ညီမရဲ့. . . အစ်ကို ညီမကို ပြော ထာမှ မဟုတ်တာ. . . ”

“ညီမကိုပြောတာမဟုတ်ပေမယ့်. . . အဲ့ဒါညီမကို ပြောနေသ ထိုပဲ. . . ညီမနာမည်က မြမြစိမ့်လေ. . . . ”

“ဟာ. . . ဟုတ်လား.. . အောင်မလေးဗျာ အားနာလိုက်တာ ညီမရယ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး. . . ”

အောင်ဗလ သူနဖူးကိုသူ မနာအောင် ဖတ်ခနဲ ရှိလိုက်ပြီး

မြမြစိမ့်ကို အားနားပါနာဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ . .

“ဆောရီးနော် . . ညီမ . . ဆောရီး . . ဆောရီး . . ”

“ဒါနဲ့ . . ဦးကို ခဏလောက်ဝင်တွေ့လို့ ရမလားဟင်”

မြမြစိမ့် မရဲတရဲလေး ခွင့်တောင်းရှာ၏။

“ဟာ . . ရတာပေါ့ . . ဝင်ပါ . . ဦးလေး . . သူ့အခန်း ထဲမှာဦး
ပါတယ် . . ဝင်ပါ . . ညီမလေး . . ”

မြမြစိမ့်ကို ဦးလေးအခန်းဝထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ အခန်း
ထဲရောက်မှတော့ ဦးလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်ပြီး အကွက်ရွှေပေါ့။

အောင်ဗလအလိုက်သိစွာဖြင့် အပြင်မှအခန်းတံခါးကို လော့ခ်
ချခဲ့လိုက်သည်။

“ဦး”

မြမြစိမ့် အသံကြောင့် ဦးနုမောင် မျက်လုံးမှိတ်ကာ အိပ်ချင်
ဟန်ဆောင်နေရာမှ မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်ဖြင့် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်၏။

ကုတ်ဖဲ့ခံထားရသော ဒဏ်ရာဗလပွကို ပလာစတာဖြင့် ကပ်
ထားသဖြင့် . . မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မြင်လို့မကောင်း။

မြမြစိမ့် . . ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“မီး . . မီးလေး . . ဦးဆီကိုလာတယ် . . ”

“အင်းပါ . . ဦးဒဏ်ရာတွေ သက်သာလားလို့ လာကြည့်တာ
ဒီရောက်တော့ ဖျားပါဖျားနေတယ်ဆိုတော့ မီးတစ်ကယ် စိတ်

ကောင်းပါဘူး . . ဦးရယ် . . ”

မြမြစိမ့် ခုတင်စွန်းတွင် တင်ပလွဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးနုမောင်၏
နဖူးပြင်ကို စမ်းကြည့်သည်။

ထိုအချိန်သည် ဦးနုမောင်အတွက်တော့ ဘာနှင့်မျှ မလဲလှ။

နိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တော့သိပ်မပူတော့ပါဘူး. . .”

“အခုမပူပေမယ့် ညကျရင် ပူလာရော. . ဆရာဝန်က ထမင်း
တောင်မစားခိုင်းဘူး. . .”

“ဟင်. . ဒါဆို. . ဘာစားလဲ. . .”

“ဟိုမှာလေ. . ခုပဲ တူတော်မောင်လာပို့သွားတဲ့ ဆန်ပြုတ်. . .”

“ဒါဆို သောက်လေ ဦးရဲ့. . နေမကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ အား
ပြည့်အောင် ဆန်ပြုတ်ကလေးတော့ သောက်ပေါ့.”

ဦးနုမောင် ကလေးတစ်ယောက်လို့ ခေါင်းတွင်တွင်ခါသည်။
အမှန်တော့ မြမြစိမ့်ကိုယ်တိုင် တိုက်အောင် တမင်မှုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သောက်ပါဦးရယ်. . .”

“ဟင့်အင်း. . သောက်ဖူး. . .”

“ကြည့် ဦးဟာလေ ကလေးဆိုးကြီးလိုပဲ. . . ခန္ဓာကို အစာ
အာင့်တယ်ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား. . .”

“အင်း. . ကြားဖူးတယ်. . .”

“ကြားဖူးရင်သောက်ပေါ့. . .”

“ဦးလက်က အရူးမကိုက်ထားလို့ တဆစ်ဆစ်နဲ့ နာနေတာကွာ
ဘယ်လိုသောက်ရမလဲ. . .”

“ဒါဆို. . မီး ခွံကျွေးရမလား. . .”

“အင်းပေါ့. . .”

ဦးနုမောင် ပက်လက်လှဲအိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လို့
သည်။

“သောက်မယ် မြန်မြန်လေးခွံ နောက်ဖေးဆန်ပြုတ်အိုးထဲက

ဦးသဗ္ဗဆန်ပြုတ် အကုန်ကို သောက်ပစ်မယ်. . .”

အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းသော ဦးနုမောင်ကို မြမြစိမ့် ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဦးကလေး. . . တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ အဟင်းခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်. . .”

မြမြစိမ့် ရယ်တော့ ဦးနုမောင် ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နှင့် မြမြစိမ့်၏ သွယ်သွယ်လျလျလက်ကလေးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ မြမြစိမ့် ရုန်း၍မရလိုက်. . .

“အို. . . ဦး. . . ဟင့်အင်း. . . . လွတ်ပါ. . .”

“မလွတ်ပါရစေနဲ့. . . ဦး မီးကိုချစ်တယ်. . . ချစ်ခွင့်ပေးပါ မီးရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ဦးတာဝန်ယူပါရစေ. . .”

“အို. . . ဟင့်အင်း. . . မသိဘူး မီးပြန်လိုက်တော့မှာနော်. . .”

“ဟာ. . . အဲ. . . အဲလိုတော့ အစိမ်းခေါက် ခေါက်မသွားပါနဲ့ ခုချိန်မှာ မီးသာဦးကို ငြင်းဆန်လိုက်ရင် ဦးဒီနေရာမှာတင် ဘုန်းခနဲ လဲသေသွားနိုင်တယ်. . .”

ဦးနုမောင် လက်သွက်ခြေသွက်ဖြင့် လက်ကိုင်ထားသော အဆင့်မှ နောက်တစ်ဆင့်တက်သည့်အနေဖြင့် မြမြစိမ့်၏ ကိုယ်လုံး အိထွေးထွေးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

မြမြစိမ့် ရုန်းလို့ရပေမယ့် ရုန်းမထွက်တော့ အသက်ကြီးပေမယ့် ပျက်စီးပုံမပေါက်သေးသော ဦးနုမောင်ကို သူလည်း ဘာလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရသည်။

ကိုယ့်ထက်အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့သူကိုယူရင် မြမြစိမ့် အမြဲတမ်းအလိုလိုက်ခံရပြီး ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ‘လိုလာရ’သော အခြေ

အနေကို အစစအရာရာဖြည့်ဆည်းပေးလိမ့်မည်။

ရွယ်တူတန်းတူကိုသာ လက်ထပ်လိုက်လျှင် ကိုယ်ကသူ့ကို ဝိုင်းကျအနိုင်ယူ နွဲ့ဆိုးဆိုးရမှာမဟုတ်ပဲ သူ့ရဲ့အနိုင်ယူ နှိပ်စက်မှုတွေကို ခါးစည်းခံရမှာ... သို့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မှာရှိနေသော အားနည်းချက်ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်မှုအပြည့်ပေးနိုင်မည့်ယောက်ျားဟာ ဦးနုမောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်...

“မီးလေး.. ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်.. မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်.. ဦးကလည်း.. ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ မီးရှက်တယ်”

“မရှက်ပါနဲ့.. ဒီအခန်းထဲမှာ.. ဦးနဲ့ မီးလေးပဲ ရှိတာ.. ”

“ဒါပေမဲ့.. မီးရှက်တာ.. ဦး.. ကိုလေ.. ”

“မီးလေးအတွက်.. ဦးက ရှက်ဖို့မှမဟုတ်တာ.. ချစ်ဖို့လေ ဦးအချစ်ကို ယုံပါ.. ” နောင်ဘဝတွေအထိ မီးလေးကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေကို ဂရုနီ ပေးပါတယ်.. ဦး အချစ်က မီးလေးအပေါ် သက်တမ်းကုန်ဆုံးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူးလို့ ဦးကတိပေးပါတယ်...

“တကယ်လား.. ဟင်.. ဦး.. ဒါဆို.. မီးမှာ.. ဘယ်လို ချီယွင်းချက်တွေပဲရှိရှိ.. ဦးက မီးကို ထာဝရ လက်တွဲနိုင်မယ်ပေါ့.. ”

“ဒါပေါ့.. မီးမှာ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုး ဘယ်လိုချီယွင်းချက်၊ ဘယ်လိုအတိတ်ဆိုးမျိုးပဲ ရှိနေပါစေ.. ဦးက မီးကို ထာဝရ ကြင်နာတွေ့ပေးမှာ.. မီးဘက်ကသာ ဦးရဲ့အချစ်ကို ရဲရဲကြီးလက်ခံပေးပါ.. ”

မြမြစိမ့် ဦးနုမောင်ကို ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ဇူးနှင့်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးကိုလည်း.. မီးက အရမ်းချစ်ပါတယ်.. ”

“ဟာ.. တကယ်လားဟင်.. ”

“အင်း.. တကယ်ပြောတာ.. ”

“အောင်မလေး.. ဝမ်းသာလိုက်တာ ချစ်မီးလေးရယ်.. ဘဝမှာ ဒီနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးပဲ.. ”

မြမြစိမ့် ကိုယ်လေးကို ဒီထက်ပိုမို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး.. အနှစ်နှစ်အလလက မျိုသိပ်တောင့်တခဲ့ရသော အကြင်နာ အနမ်းတွေကို မြမြစိမ့်မျက်နှာလေးပေါ်သို့ တစ်စိမ့်စိမ့် ချွေလိုက်သည်။

တိမ်းမူးခြင်းတွေနဲ့ ရင်ဘတ်ချင်းပွတ်တိုက်ကြပြီး ရင်ခုန်သံ ချင်း ပူးပေါင်းလိုက်ကြ၏။

ချောင်းကြည့်နေသော အောင်ဗလကျော်ပင် ရင်ထဲမှာ ဖိုးသိုး ဖတ်သတ်နှင့် မမကို သတိရသွား၏။

ကျမ်းပုဒ်ကြားများ

ဦးလေးကတော့ အိမ်ကွင်းမှာ ခြေစွမ်းပြနေလေပြီ၊ ကိုယ့်အ

လှည့်ကတော့...။

အချစ်ဆိုတာ
နတ်ဝင်သည့် တစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ခုန်သံလိုပဲ...။
နတ်ဦးသံတွေနဲ့ ကလေးကောင်းပေမယ့်
ကပြီးရင်တော့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့
ပြီးတော့လည်း...ဘာမှမဟုတ်ဘူး...။

အခန်း (၁၃)

“**ငါ** မောင်ရေ ဒီညနေအပြန် မမအိမ်ကို ခဏလောက်လိုက် ခဲ့ပါလားကွယ်. .”

မမ၏ ကမ်းလှမ်းမှုက အောင်ဗလကျော်၏ ရင်ထဲမှ မျှော်လင့် ချက်တွေကို မိုးထိအောင် ပျော်ရွှင်သွားစေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ. .”

“**ဪ. . ဒါနဲ့. . မင်းက ဘာနေ့သား. .**”

“**ဗျာ. . .**”

“**မင်းဘာနေ့လဲလို့ မေးတာ. .**”

“**ဪ. . ကျွန်တော်က တနင်္ဂနွေသားပါ. . မမ**”

အောင်ဗလကျော် တနင်္ဂနွေသားဟု ပြောလိုက်တာမှ မမ

ဗျတ်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ. .”

“ဪ. . ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး တစ်နေ့က မမ အားကိုးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမဆီသွားတော့. . မမရဲ့ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အထူးယတြာ ပြုလုပ်ရမယ်တဲ့ကွယ်. .”

“ဪ. . ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီမမ. . အဲ့ဒီ ယတြာကို ကျွန်တော်က တနင်္ဂနွေသားဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ချေပေးရမယ်ပေါ့”

အောင်ဗလ ထင်ကြေးနှင့် ရမ်းပြောလိုက်သဖြင့် မမ ခပ်ဖွဖွလေး ပြုံး၏။

“မင်း. . မဆိုးဘူး. . တော်တယ် ငါ့မောင်. .”

“မမနားမှာ မမနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေဆိုလို့. . အဲ. . တနင်္ဂနွေသားကလည်း မင်းပဲမို့ မင်းကိုပဲ အကူအညီ တောင်းရတာ. .”

ကိုယ့်ကို မမက သူ၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဟု အမည်ပေး ကင်မွန်းတပ်လိုက်သဖြင့် အောင်ဗလကျော် အနည်းငယ် မာန်တက်ကာ နားထင်သွေးရောက်ကလေးတောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“မမရေ. . စင်ကာပူက အီးမေးလ်ပို့ပါတယ်. .”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေး လာပြောသဖြင့် မမ ပြောလက်စကားကိုရပ်ကာ. . ထိုကောင်မလေးနောက်သို့ သွက်သွက်လိုက်သွားလေ၏။ အောင်ဗလကျော် မမ၏ လှပကြော့ရှင်းသော နောက်ကျောကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ထက် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသော ဦးလေးက တကယ်

အောင်ဗလကြီးကလေးများ

မောင်လေးကို အပိုင်သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီး... ကိုယ့်ကျမှ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မမကို ဘာကြောင့် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောဖို့ တွန့် ဆုတ်နေရတာပါလိမ့်။

“ဟိတ်... ကိုဗလကြီး သတိလည်းထားပါဦး... မမကို လိုက် ကြည့်တာ ဗိုအားပြင်းလွန်းလို့... မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး ကျွတ်ကျနေဦး မယ်... အဟိ... ဟိ...”

“ဟာ... စုမာရာ... လန့်သွားတာပဲ... ဒီမှာ... နင် လုပ်တာ နဲ့... ဖီလင်တွေတောင် ပျက်သွားပြီ...”

အောင်ဗလ စုမာကို အရှက်ပြေသဘောဖြင့် ဘုဆတ်ဆတ် လေး ဟောက်လိုက်၏။ စုမာ... လျှာလေးတစ်လစ် ထုတ်ကာ ဇက်က လေးပုဝင်သွားပြီး...

“ကိုအောင်ဗလကြီးကို မမက သိပ်အရေးပေးတာနော် မမနဲ့ အိုင်အောင်ဗလကြီးက အလုပ်မဝင်ခင်ကတည်းက ခင်ကြတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ငါက... မမမှာ အခက်အခဲတစ်ခုခု ကြုံတိုင်း အကိုအမြဲကူညီနေကျလေဟာ... ငါနဲ့မမနဲ့ ဆုံတွေ့ပုံက အရမ်းရုပ်ရှင် ဆန်တယ်ဟာ... ပြောရရင် နင်ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး...”

“အလဲ့... တယ်နုပါလား... စုမာတောင် အားကျလာပြီ...”

“အားကျလာရင်... နင်လည်း လမ်းသွားရင် အခက်အခဲ တစ် ခုဖြစ်ပါစေလို့ အလုပ်လာခါနီးတိုင်းဆုတောင်း... အဲဒီလို အခက် အခဲဖြစ်ရင် နင့်အနားကို အကူအညီပေးမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် သောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်...”

အောင်ဗလစကားကို စုမာ မျက်လုံးအဝိုင်း သားလေးနှင့် ဖိတ် ဖိတ်စား နားထောင်၏။

“ဥပမာ . . လမ်းသွားရင်း နင်ဝတ်ထားတဲ့ လုံချည် လျှောခနဲ ကျွတ်ကျတာမျိုးလိုပေါ့ဟာ . . ”

“ဟယ် . . ဒီက အကောင်းပြောနေတာမှတ်လို့ . . ”

“အကောင်းပြောတာမဟုတ်ဘူး . . အောင်ဗလကျော် ပြောတာ နင်သာအဲဒီလို လုံချည်လျှောခနဲ ကျွတ်ကျကြည့် နင့်လုံချည်ကို ပြန်ကောက်ဝတ်ပေးမယ့် ယောက်ျားတွေ ဆိုင်စုံ ဂိုဒုံစုံအနားကို စုပြုံ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ . . နင် ကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်သာရွေးပေတော့ပေါ့ဟာ . . ”

“အဟင် . . ကိုဗလကြီးနော် လူကိုအင်တာနက်ပေါ်ရောက်အောင် တမင်ပို့နေတာမဟုတ်လား . . ”

“ဟာ . . အင်တာနက်ပေါ်တင်ဘယ်ကမလည်း မှုခင်းသတင်း ဂျာနယ်တို့ ပေါ်ပြုလာသတင်းဂျာနယ်တို့ စောင့်ကြည့်သတင်းဂျာနယ် တို့မှာပါ ဓါတ်ပုံအကြီးကြီးနဲ့ ပါလာမှာ . . . နင်လုံချည်ကျွတ်နေတဲ့ပုံကို လေ . . ဟားဟားဟားဟား . . ”

“အောင်ဗလစကားကြောင့် စုမာပါ လိုက်ရယ်ကွာ . . ”

“ဟယ် . . ကိုဗလကြီး ပြောလေပိုယုတ်မာလေပါလား ကဲ . . ကဲ . . ”

“ဘုန်း . . ဘုန်း . . ”

စုမာ ကျောကုန်းထူကာ ရယ်သွမ်းသွေးတော့ အောင်ဗလ ကျောကော့ကာ . . စားပွဲမှ ထပြေးရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

မ၏အိမ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ငါ့မောင် . . . ဆင်းလေ . . .”

ဟိုကြည့် ဒီဝေ့ဖြင့် အူကြောင်ကြောင် ပုံစံဖြင့် ကားထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေသော အောင်ဗလကို မမ လှမ်းသတိပေး၏။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . မမ . . .”

အောင်ဗလ လှုပ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ပိုက်ပြီး ထားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဝင် . . . ဒီအိမ်မှာ မမတစ်ယောက်တည်းနေတာ”

မမက. . သူတစ်ယောက်တည်းနေကြောင်း လမ်းဖွင့်စကား ဆို၏ ထိုမျှကြီးသော အိမ်ကြီးတွင် မမနေသည်ဆိုရာ အောင်ဗလ အံ့ဩမိသည်။

အောင်ဗလသာဆို တစ်ယောက်ထဲ နေရဲမည်မဟုတ်၊ အောင် ဗလက ငယ်စဉ်ကတည်းက သရဲကြောက်သူ ဖြစ်သည်။ အိပ်လျှင် တောင် မိဘတွေနှင့်အတူအိပ်၏။

ထိုသို့ မိဘတွေနှင့် အတူအိပ်တိုင်း အိပ်ရာအစွန်မှာ အိပ်သူ မဟုတ် အလယ်မှာအိပ်တတ်၏။

တစ်ခါတရံ ညသန်းခေါင်ယံမှာ အဖေက အိပ်မောကျနေ သောသူနှင့် နေရာချင်း ချိန်းလိုက်လျှင်တောင် အအိပ်ဆတ်သော သူ သည် ဗြခနဲထပြီး ငိုယိုတတ်၏။

ထိုသို့ငိုယိုတိုင်း အဘိုးတွေအဘွားတွေ အဒေါ်တွေအားလုံး နိုးလာတတ်ကြ၏။ အောင်ဗလက အဲ့ဒီလောက်ထိ အဖေနှင့်အမေရဲ့ မေတ္တာပေါင်းကူး တံတားလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ချိုးခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသို့အဖြစ်မျိုး အောင်ဗလ ခုနစ်တန်းရောက်သည် အထိပင် ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ အဖေက ဘာပြောသည်မှတ်သလဲ. . မင်းအ လှည့်ရောက်မှ မင်းသိလိမ့်မည် မင်းအဖုလို ဝဋ်မလည်စေနဲ့တဲ့. . .

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ အဖေဘာကို ရည်ရွယ်သည် မသိ။ ခုတော့ အောင်ဗလ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ကိုယ့်ရဲ့မိုက်ပြစ်တွေကိုလည်း အဖေသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိခိုး မည်ဆိုလျှင် အဖေကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ချင်ပါသည်။

ကိုယ့်ကြောင့်အဖေဟာ အိပ်ကောင်းချင်းမအိပ်ရ. . ၊ စား ကောင်းချင်းမစားရ၊ နေကောင်းချင်းမနေရ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်မဟုတ်လား။

ဪ... အတွေးတွေက... ဘယ့်နှယ်အတိတ်ကို ပြန်ရောက်
သွားရပါလိမ့်... .

အတိတ်ကအတွေးတွေကို အိမ်ပေါက်ဝမှာပင် ဖြုတ်ချခဲ့ကာ
မမနောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

“ထိုင်... ငါ့မောင်...”

အညိုရောင် ဆိုဖာကြီးတွေဆီသို့ ညွှန်ပြသဖြင့် အောင်ဗလ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မမအတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အောင်ဗလ
စိတ်ထဲ မမ အဝတ်အစားဝင်လဲသည်ဟုပင် သမာရိုးကျဆန်ဆန် တွေး
လိုက်ပါသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်... အချို့ရည် နီနီတွေ ထည့်ထား
သော ဝိုင်းဝိုင်းပုပု ဖန်ခွက်ကြီးနှစ်ခွက်ကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်။

“ကဲ... ရော့... အမောပြေလေး သောက်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

အောင်ဗလ မမကမ်းပေးသော အချို့ရည်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မမ ကျွန်တော်ကို ဘာခိုင်းမှာလဲ... .”

“အင်း... ပြောမှာပေါ့... အဟင်း... မမစိုးရိမ်နေတာ မင်း
လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့... .”

“ဟာ... ရတယ်မမ... မမအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော် အသက်
တောင်ပေးပြီးသားပါ... .”

“အဟုတ်... .”

ခေါင်းကလေးငဲ့စောင်းကာ... . ခပ်ညုညုလေးပေးတော့
အောင်ဗလ ရင်ကိုကော့ကာ... .

“အဟုတ်ကိုပြောတာပါ မမရာ. . ကျွန်တော် မမကို မညာပါ
ဘူး. . ”

“အင်းပါ. . မမက ယုံပါတယ်. . ”

“ကဲ. . လာ. . မမ. . မင်းကို တောင်းမယ့်အကူအညီက
နည်းနည်းတော့ ခက်တယ်. . အင်း. . အန္တရာယ်လည်း နည်းနည်းများ
တယ်. . ”

အန္တရာယ်လဲနည်းနည်း များသည်ဆို၍ အောင်ဗလ အနည်း
ငယ်တော့ ကျောတွန့်ရသည်။

“ဘာ. . ဘာလုပ်ရမှာမို့လည်း. . ”

“မမ ပြတင်ပေါက်နားမှာ ရပ်ပြီး ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ. . ”

“ဟောဟို. . ပိတောက်ပင်ကြီးကို မြင်တယ် မဟုတ်လား. . ”

“အင်း. . မြင်တယ်. . မမ. . ”

“မမက အဲဒီအပင်က. . ပိတောက်ညွန့်ကို လိုချင်တာ. . ”

“ဪ. . ဒါများ မမရာ. . ဘာခက်တာမှတ်လို့. . ”

အောင်ဗလ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“နေဦး. . ငါ့မောင်ရဲ့. . မမလိုချင်တဲ့ ပိတောက်အညွန့်က
ဟိုးအပင်ထိပ်ဖျားက အညွန့်. . . ”

အလွန်မြင့်မားသော ပိတောက်ပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားက ဆို၍
အောင်ဗလ လေလုံးထွားလိုက်တာ နှင်သွားသည်။

“ဗျာ. . ဒါ. . ဒါဆို. . ကျွန်တော် အပင်ပေါ် တက်ရမှာပေါ့
ဒီ. . ဒီလောက် မြင့်တဲ့အပင်ကိုလေ. . ”

“ဟုတ်တယ်ငါ့မောင်ရယ်. . ဒါကြောင့် မမ အကူအညီ
တောင်းဖို့ အရမ်းအားနာနေရတာ. . ဟို. . ဟိုလေ. . နောက်ပြီး. . ”

မမက မောင်လေးတစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်ကွယ်. . . ”

စိုးရိမ်စိတ်လေးဖြင့် မျက်လွှာချကာ တိုးသက်စွာ ဆိုလိုက်သော မမ၏ တိုးသံသ့သ့အသံက ကြောက်ဒူးတုန်သွားသော အောင်ဗလ၏ ကြောက်စိတ်တွေကို အင်အားတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားစေ၏။

ဒီတော့ ကြောက်စိတ်တွေကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မန်ခွက်ထဲမှာ ဖျော်ရည်တွေနဲ့ မျှောချလိုက်ပြီး. . .

“ရ. . . ရပါတယ်. . . မမရာ ကျွန်တော် တက်ခူးပေးနိုင်ပါတယ် ဒါပေမယ့်. . . တို့လေ. . . ကျွန်တော့်ကို. . . တံချူပါတဲ့ ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံး လောက် စီစဉ်ပေးနိုင်မလား. . . မမ. . . ”

“အို. . . ရတာပေါ့. . . ငါ့မောင်ရဲ့. . . ခြံထဲမှာ ငါ့မောင် လိုချင်တဲ့ ဝါးလုံးအဆင်သင့်ရှိတယ်. . . ”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆို. . . ကျွန်တော်တို့ မမှောင်ခင် ပိတောက် ခင်ပေါ်တက်ကြရအောင် မမ. . . ”

“အယ်. . . မမက လိုက်မတက်ဘူးလေ. . . ငါ့မောင် တစ် ဘောက်ထဲတက်ရမှာ. . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တစ် ဘောက်ထဲ တက်ဖို့ပြောတာပါ. . . ”

“ဪ. . . ဒီလိုလား. . . သိပါဘူး မင်းက မမကိုပါ အဖော် ချိတ်တက်ခိုင်းနေတာလားလို့. . . ရင်ကိုထိတ်သွားတာပဲ. . . မမက ခြင်္သေ့ဆို ကြောက်တယ်. . . ”

ဒီလိုနှင့် အောင်ဗလနှင့် မမ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။
ဘောက်ပင်ကြီးနားရောက်လေ အောင်ဗလ ဒူးတွေ မသိမသာ ထိုးနှက်
လေပင်. . . ။

အမှန်ဆို အောင်ဗလဘဝမှာ ဒီလောက်မြင့်သောသစ်ဝင်
မပြောနှင့် လူတစ်ရပ် နှစ်ရပ်လောက်ပဲမြင့်သော သစ်ပင်ကြီးပေါ်
တောင် တက်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။

အပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ ပိတောက်ရွက်တွေနှင့် အုပ်
ဆိုင်းနေသော ပိတောက်ပင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျောထဲစိမ့်ခနဲ ဖြစ်
သွားသည်။

လေတိုး၍ သစ်ရွက်အချင်းချင်း ထိခတ်နေသော အသံသဲ့သဲ့
တွေကပင် အပင်ကြီးပေါ်တက်ဖို့ သွေးပျက်စေလောက်၏။ ပိတောက်
ပင်အိုကြီးကပင် အောင်ဗလအား ခပ်စိမ်းစိမ်းငုံ့ကြည့် နေသလိုမျိုး
ခံစားလိုက်ရသည်။

အောင်ဗလ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် တင်းလိုက်ပြီး ဘောင်ဘီရှည်
ကို ခြေသလုံးထိ ခေါက်တင်လိုက်ပြီး ပိတောက်ပင်၏ ပင်စည်ကို တွယ်
ဖက်ပြီး တက်လိုက်၏။

“မောင်လေး. . သတိထားနော်. . .”

လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သော မမ၏ အသံချိုကြည်ကြည်လေး
က. . အောင်ဗလ၏ ရင်တထိတ်ထိတ်တုန်နေသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း
တွေကို အနည်းငယ်တော့ ချွေးသိပ်နိုင်၏။

အပင်ကြီးက မြင့်တော့ ကိုင်းခွဲတွေဆီသို့ မရောက်သေး လူက
လက်အံပင် သေချင်လာ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း ဘုရားကိုသာ တနေမီ
သည်။ အောက်ကိုလည်း ပြန်ငုံ့မကြည့်ရဲ. . ။

ဒီတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လူဆိုတာ မွေးလာကတည်းကသေဖို့ပဲ
မဟုတ်လား. . သေခြင်းတရားက ကိုယ့်ကို အချိန်မရွေး ဘဝကူးဖေး
နိုင်တာပဲ. . ဒီအတွက်ကြောင့် ကြောက်နေဖို့မလို. . ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာကြံဖြေသိမ့်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဇွဲလုံ့လကို အပြည့်ထုတ်သုံးရင်း ကိုင်းခွဲတွေ့ရှိရာ အပေါ်သို့ ရှိသမျှ အား ဖြစ်ညစ်သုံးပြီး တွယ်တက်လိုက်၏။

ကိုင်းခွဲတွေ့ဖြာထွက်နေသည့် နေရာရောက်တော့ အောင်ဗလ ပင်စည်မှ တွယ်တက်နေရင်းမှ ကိုင်းတွေပေါ် တက်လိုက်၏။ ထိုကိုင်း တွေပေါ်မှနေ၍ အပင်ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ တစ်ဆင့်ချင်းတက်သွားလိုက် ၏။

ဒီတော့မှ ပင်စည်ခြေရင်းမှ ထောင်ပေးထားသော ဝါးလုံးကို ခြေမနှင့် ညှပ်ယူကာ ဝါးလုံးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲယူပြီး . . ကိုင်းထိပ်ဖျား သို့ မရဲတရဲ ဆက်တက်ရပြန်၏။ တော်တော်လေးခရီးရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အောင်ဗလဆက်တက်ဖို့ မလိုတော့ . .

လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ဝါးလုံးချိတ်နှင့် ထိပ်ဖျားရှိ ကိုင်းကို ဆွဲချလိုက်သည် . .

“ဂျွတ် . . ”

“ဝေါ . . . ”

အောင်ဗလ ချိုးချလိုက်သော ကိုင်းဖျားမှာ အောက်သို့ လျှော့ ခနဲကျသွားသည်။

ဒီတော့မှ အောင်ဗလကျော် အလုပ်တစ်ခုပြီးသွား၍ စိတ် အေးသွားရ၏။ သို့သော် . . ကိုယ့်အတွက်တော့ စိတ်မအေးရသေး တက်လာတုန်းကလည်း ရဲဆေးတင်ပြီးတက်လာခဲ့တာ . . အခု အဆင်း ကိုတော့ အောင်ဗလ ဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမုန်း မသိတော့ . . ။

“မောင်ရေ . . ရပြီ . . ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းခဲ့တော့ . . ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားသော . . မမ၏ မောင်ဟူ

သော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ရင်ခုန်သံတို့ လေဟာနယ်ထဲရောက်သလို အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်. . . ။

အားတင်းထားဦး အောင်ဗလကျော် ဒီပီတောက်ပင်အောက်ကြီးကို ဆင်းပြီးတာနဲ့ မမကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခါထဲ ဖွင့်ပြောတော့မည်။ အဲ့အတွက်ကြောင့် မင်း အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ပြန်ဆင်းဖို့လိုတယ်. .

အောင်ဗလကျော် ကိုင်းဖျားတွေကိုနင်းကာ တစ်ဆင့်ချင်း ပြန်ဆင်းဖို့ သတိကပ်လိုက်သည်။

“မောင်. . သတိထားနော်. . ”

မမသတိပေးသလို အောင်ဗလ သတိထား၍ ဆင်းပြီး ပင်စည်ဆီရောက်တော့ အောင်ဗလကျော် မဆင်းတတ်တော့. . ထို့အတွက်ကြောင့် အောင်ဗလကျော် ဉာဏ်ကူမှရတော့မည်. . ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ဝါးလုံးချိတ်ကို သစ်ကိုင်တစ်ကိုင်းမှာ အိုင်အမာချိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခိုင်မခိုင် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆောင့်ဆွဲ ကြည့်သည်။ ချိတ်လုံးဝ မကျွတ်. .

စိတ်ချရပြီဆိုမှ. . ထိုဝါးလုံးဆီသို့ ကူးကာ အောက်သို့ လျှောခနဲ ဆင်းချသွားလိုက်၏။

ကံဆိုးချင်တော့ မြေပြင်နှင့် ဝါးလုံး၏ အကွာအဝေးမှာ ခုနစ်ပေခန့်လောက် လွတ်နေ၏။ အောင်ဗလကျော်. . ဝါးလုံးကြီးကိုဖက်ပြီး လေထဲမှ လွင့်နေသလို တန်လန်းကြီးဖြစ်နေ၏။

“မောင်. . ခုန်ဆင်းနိုင်ရင်. . ခုန်သာဆင်းလိုက်တော့”

“အာ. . အီး. . ဆင်း. . ဆင်းလို့လွယ်ပါ့မလား. . မမ”

“နိမ့်ပါတယ်မောင်ရဲ့. . ခုန်ဆင်းလိုက်ပါ. . အောက်မှာ မြက်

ခင်းပဲဟာ. . ”

မမက ခုန်ဆင်းဖို့ပဲ တတွတ်တွတ် အားပေးနေလေတော့. .
အောင်ဗလ ခုန်ဆင်းလိုက်လေတော့၏။

“အား. . . ”

အခန်း (၁၅)

“မောင်... မောင်...”

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် သတိမေ့ချင်ဟန် ဆောင်နေသော အောင်ဗလကို မမ စိုးရိမ်တကြီးခေါ်၏။

အောင်ဗလကျော် မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်သေး... အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မျက်နှာသည် မမရင်ခွင်နှင့် အပ်သလို ရင်ခုန်သံ ခပ်နွေးနွေးကို ချောင်းနားထောင်သလို ဖြစ်နေသည်။

အောင်ဗလဘဝမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ မျက်နှာ အပ်ဖူးတာဆို၍ မမနှင့်အမေပဲရှိ၏။

အမေကတော့ ငယ်စဉ်ကလေး အဝအခါတုန်းက ချိုချိုဆို့ခဲ့သည့် အချိန်ပေါ့. . ခုဟာက မမဆီက ချိုချိုစို့ခွင့်ရ၍ ရင်ခွင်အပ်ရသည်မဟုတ်. . မမ၏ စိုးရိမ်တကြီး ဖက်တွယ်ထား၍ အမေနှင့် ချိုချိုစို့ခဲ့သည့်အချိန်တုန်းကလို အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေ၏။

သို့သော်. . အောင်ဗလ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေ့ဆီမှာ ချိုချိုစို့ခဲ့သည့် ခံစားမှုနှင့်. . ယခု မမရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး သတိလစ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော ခံစားမှုတို့က မတူညီပါ. .

မမရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ထားရသော ခံစားမှု နွေးနွေးနှင့် ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကြောင့် ပို၍ ရင်ခုန်နှစ်သက်လာ၏။ နှလုံးသားအစုံကို ရေသန့်ဘူးထဲ ထည့်ခလောက်သလို ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ပြောင်းဆန်ကုန်၏။

“မောင်. . မောင်. . သတိရပါတော့. . .”

ငိုသံနောသော အသံဖြင့် အောင်ဗလအား လှုပ်နှိုး နေသဖြင့် မမကိုသနားသွားကာ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ခပ်လွန်လွန်လေး လွန်လူးကာ အရူးကွက်နင်းပြီး မမကို ပြန်၍ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“အို. . မောင်. . မောင်. . သတိရပြီလားဟင်. . .”

“အင်. . ရပြီ. . မမ. . .”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ် မမကလေး. . မောင် အတွင်းကြေကြေပြီး. . တစ်ခါတဲ အသက်ပျောက်တော့မယ့်ထင်တာ. . .”

“အမ်. . .”

တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး ပြောလိုက်သော မမစကားကြောင့် အောင်ဗလ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင့်အင်း.. သေပါဘူး.. ကျွန်တော်က.. မမကို ချစ်တယ်
လို့ ပြောရဦးမှာ.. ပြီးတော့.. မမအချစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရှင်
သန်ဦးမှာ.. ”

“အို.. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ.. ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောနေတာလေ.. ”

“အို.. ကွယ်.. မဖြစ်နိုင်တာ.. ”

မမ.. ရှက်ရိပ်စွန်းသံလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ဆို၏။

“မမလို ဂုဏ်သိက္ခာစည်းစိမ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အထက်
တန်းစားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်လို ငမဲ့တစ်ယောက်က မတန်မရာ
မှန်းတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်.. ဒါပေမဲ့ ဟော့ဒီ
ရင်ဘတ်ထဲက သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး.. ”

အောင်ဗလ .. သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်း ပုတ်ပြီး ဆို၏။

“အို.. မဟုတ်တာ.. မင်းနဲ့မမနဲ့ ဘာလို့မတန်ရမှာလည်း.. ”

ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ညီမျှခြင်းချလို့ရရင် ဘဝနှစ်ခု ပေါင်း
စည်းလို့ရနေတာပဲ စိုးရိမ်ခြင်းစိုးရိမ်.. မမကသာ စိုးရိမ်ရမှာလေ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့မမနဲ့ အသက်ခြင်း အရမ်းကွာနေတာ
မဟုတ်လား.. ”

“ဟာ.. မမ.. အသက်ခြင်းကွာတာက ကျွန်တော့် အတွက်
ဘာကုန်မှ မရှိဘူး.. အချစ်မှာ.. ကြီးတယ်.. ငယ်တယ်ဆိုတာမှ
မရှိတာ.. ”

“အို.. ငါ့မောင်ရယ်.. မမတော့.. ကံကြမ္မာကို မယုံရဲပါ
ဘူး.. ”

“ယုံပါမမရယ်. . မမနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့သာ ချစ်သွားရင် ကံကြမ္မာ တလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာလွဲနေမှာပါ ဒါကြောင့် မမ. . ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးပါတော့. . . ”

အောင်ဗလကျော် တင်းကျပ်စွာဖက်ကာ ဇွတ်အတင်း အဖြေ တောင်းတော့၏. . ။

“အင်း. . မမကလည်း မင်းကိုချစ်ပါတယ်ကွယ်. . ”

“ဟာ. . ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်. . ”

ရင်ခုန်သံတို့ ပျော်ရွှင်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီး ရင်ဘတ် တိုယ်စီမှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးဝင်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တဒဂ်လေးမှာပင်. . .

“အန်တီမေ. . . ”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်နေ ရာမှ ခွာလိုက်ပြီး. . ချစ်ခြင်း၏ရနံ့တွေပါ လန့်ဖျပ်၍ ပြေးကုန်ကြသည်။

“ဪ. . စိမ့်စိမ့်. . ”

“ဟင်. . မြမြစိမ့်. . . ”

“အို. . ကိုဗလကြီး. . ဟောတော် အန်တီမေနဲ့ ကိုဗလကြီးတ ချစ်. . ချစ်သူတွေလား. . . ”

“အဟဲ. . ဟုတ်တယ်လေ. . . ”

အောင်ဗလက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ ပြောနေပေမယ့် မမတ တော့ မျက်နှာတွေပျက်ယွင်း၍နေ၏။

“စိမ့်စိမ့်. . အန်တီမေဆီလာတာ ကိစ္စရှိလို့လား. . ”

“အင်း. . ဟုတ်တယ်အန်တီမေ. . စိမ့်. . ငွေ နည်းနည်းလို လို့ပါ. . ဖေဖေ. . ဆေးရုံမှ ဆီးချိုတွေ အရမ်းတက်နေတယ်တဲ့. . ”

ဆေးရုံက. . ဝန်ထမ်းတွေအကြောင်း ကြားတယ်လေ. ”

“ဪ. . ဒါလား ရပါတယ်. . လာ. . အန်တီမေတို့ အထဲ တို့သွားကြမယ်. . . ”

နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထဲဝင်သွားကြသဖြင့် အောင်ဗလကျော် ဟက်ကျော့ကြီး ကျန်ခဲ့၏။

“စိမ့်. . မင်းနဲ့ အောင်ဗလနဲ့ သိတာကြာပြီလား အရမ်း ရင်းနှီးလား. . . ”

“ဟင်အင်း. . သိပ်တော့ မရင်းနှီးပါဘူး. . . ”

မြမြစိမ့်. . သူဦးလေးနှင့် ချစ်သူတွေပါဟူ၍ မပြောရဲ အမေ့ သူငယ်ချင်းပေမယ့် အန်တီမေ့ကို. . ကိုယ့်အဒေါ် တစ်ယောက်လို ကြောက်ရွံ့ရသည်။

“အင်းလေ. . ဒါဆို. . အန်တီမေ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သွားမပြော မိစေနဲ့နော်. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . အန်တီမေ့. . မပြောပါဘူး. . . ”

“အေး. . အေး. . ကျေးဇူးပဲ. . . ”

“ ဘုရား. . မမ၏ မျက်နှာပြန်၍ ကြည်သွားသည်. . . ”

စိမ့်စိမ့်အား လိုသလောက်ငွေကို နှုတ်ပိတ်ခအနေနှင့် အသာ တကြည်ပင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏. . . ။

မြမြစိမ့်သူလိုချင်တာရ၍ ပြုံးပျော်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။

မြမြစိမ့် ပြန်သွားတော့မှ ရင်ခုန်သံတွေ ပြန်ညှိကြဖို့ မမနှင့် အောင်ဗလကျော် ဧည့်ခန်းဆိုဖာခုံပေါ်တွင် အတူယှဉ်ပြီး ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

“မြမြစိမ့်နဲ့က. . ဘာတော်လဲ. . မမ. . . ”

သုန္ဒရီအိမ်ရာ

“မမ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးပါ။ သူ့အမေဆုံးပြီးက တည်းက မမပဲ။ စောင့်ရှောက်ထားရတာပါကွယ်။ သူ့ဘဝလေးက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ အခု သူ့အဖေက အရူးထောင်မှာလေ။ မမ သူငယ်ချင်းလည်း သူ့ယောက်ျားစိတ်နဲ့ပဲ လုံးပါးပါးပြီး လူ့လောက ထဲက ထွက်ခွာသွားရတာ။”

မမပြောလည်းပြော သက်ပြင်းမျှင်မျှင်ကိုချလည်းချ။

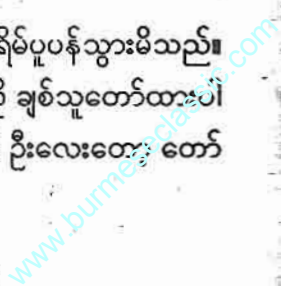
“အမှန်တော့။ မြမြစိမ့်ရဲ့ အဖေဘက်က အရူးမျိုးကွယ်။ အားလုံး ဒီရောဂါနဲ့ပဲ။ လုံးပါးပါးပြီး သေကုန်ကြတာ ကံဆိုးချင်တော့ မြမြစိမ့်က သူ့အမေနဲ့ မတူပဲနဲ့ သူ့ အဖေဘက်နဲ့ သွားတူတယ်လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မြမြစိမ့်ရဲ့ အပြုအမူတွေက ပုံမှန်မရှိတတ်ဘူး။ အသက် တလေး နည်းနည်းရလာကြရင်။ အလိုလို စိတ်ဝေဒနာတွေက ပြင်း ထန်လာကြရော။”

“ဟင်။ ဒါဆို။ မြမြစိမ့်ကလည်း သူ့အဖေလို ရူးဦးမှာပေါ့ နော်။”

“အင်း။ ခုအခြေအနေအထိတော့။ မြမြစိမ့်ဟာ သူ့အဖေ ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား သွားတူနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ တစ်ယောက်ထဲ စကားတွေပြောတတ်တယ်။”

တစ်ခါတစ်လေ။ ညဝတ်ဂါဝန်ကြီးနဲ့ အပြင်တွေ သွားချင် သွားနေတတ်တာ။”

အောင်ဗလကျော် ဦးလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။ သူ့ခမျာ ရှားရှားပါးပါး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးကို ချစ်သူတော်ထားပါ တယ်။ အဲ့ဒီချစ်သူက ရူးနေတဲ့သူဆိုတာသိရင် ဦးလေးတော့ တော် တော်လေး ခံစားရရှာမှာ။

မဖြစ်ဘူး. . . နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေဆိုတာ မဖြစ်ရအောင်
ဦးလေးကို ဒီကောင်မလေးနဲ့ မယူဖြစ်ဖို့. . . ဖျက်ရမယ်. . . ။

“သူ့ကို ခုကြည့်တော့လည်း အကောင်းသားပဲနော် မမ”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်မောင်. . . သူလေးက ခုချိန်မှာတော့ လူ
မသိသူမသိလေးပေါ့ကွယ်. . . အင်း. . . ဘယ်အချိန်လောက်မှ စဖြစ်
မလဲဆိုရင် အသက်လေးဆယ်လောက်မှ မျိုးရိုးဗီဇက ပေါ်လာမှာပါ. . .
တဲပါ. . . မောင်ရယ်. . . သူများအကြောင်း ပြောတာတွေ ရပ်လိုက်တော့
မယ်. . . ခု. . . မောင် အိမ်ပြန်မှာလား. . . မမလိုက်ပို့မယ်လေ. . . ”

“ယတြာချေရဦးမယ်ဆို. . . ”

“ဒါက မမဖာသာ တစ်ယောက်ထဲလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါ. . . ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မပြန်ချင်သေးဘူး. . . မမအနားမှာ တစ်ည
လုံးအတူနေချင်သေးတယ်. . . ”

“အို. . . မောင်ကလည်း. . . အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ. . . ”

မမရှက်ဝဲဝဲလေးဆိုတော့ အောင်ဗလကျော် မမပါးပြင်ကို
အလစ်ဝင်ပြီး ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့. . . ကောင်လေး. . . မကဲနဲ့. . . ”

“ချစ်လို့ကဲတာပါ. . . မမရာ. . . ”

ညနေဆည်းဆာသည် ချစ်ခြင်း၏ ရနံ့တို့ဖြင့် သင်းထုံမွှေးပျံ့နေ
လေသည်။

အခန်း (၁၆)

“**ဘာ**ပြောတယ် မီးလေး.. အောင်ဗလကျော်နဲ့ ငြိနေတဲ့
ခိန်းမက.. မီးလေးအမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ် ဦးရ.. မီးလည်း.. တွေ့တွေ့ချင်း အရမ်းအံ့ဩ
သွားတယ်.. နောက်ပြီး.. ကိုအောင်ဗလကျော်ကိုလည်း အရမ်းသနား
သွားမိတယ်..”

မြမြစိမ့်က အောင်ဗလကျော်ကို သနားတယ်ဆို၍ ဦးစူးမောင်
ဇွတ်မှောင်စုကျုံ့လိုက်ပြီး.. မြမြစိမ့်ကို ဝန်တိုသလို ကြည့်လိုက်သည်။

“မီးလေးကဘာကို သနားရတာလဲကွာ. . . ဦးလဲ ပြောတာပဲ အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မယူပါနဲ့. . . ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူတန်းတူကို ဣပါလို့. . . သူ့ကိုအကြိမ်ကြိမ်ပြောတယ်. . . သူမှ နားမဝင်တာ ဒီတော့ သူထိုက်နဲ့သူကံ. . . ရှိစေတော့ပေါ့. . . ”

တူ လုပ်သူအတွက် မချီတင်ကဲပြောပြီး မြမြစိမ့် ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရှားရှားပါးပါး ချစ်သူလေးနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ. . . ဒီကောင်ငပွေးအကြောင်းကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောမနေ ချင်. . . ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းတွေကိုပဲ. . . အရာသာရှိရှိ ဇိမ်ခံပြော ချင်၏။

“ဪ. . . ဦးရယ်. . . အဲ့ဒီလောက် အသက်ကွာတာလောက် လေးကို မီးကရော စကားထဲ ထည့်ပြောနေမလား. . . ဦးနဲ့မီးကလည်း သူတို့လို အသက်ကွာတာပဲဇေ. . . ”

“အင်. . . ”

ဦးနုမောင် မြမြစိမ့်စကားကြောင့် ဘဲနာကြီး လည်လိမ်ချိုးသလို ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“အခုဟာက. . . အဲ့ဒါတွေထက် အရေးကြီးလို့. . . ဟိုလေ. . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ. . . ”

“ဘယ်လိုမပြောတတ်ရင် ညာလိုပြောပေါ့. . . ”

ဦးနုမောင် အရှက်ပြေထပြီး အရွန်းဖောက်လိုက်သည်။

“မနောက်ပါနဲ့ဦးရယ်. . . မီးတကယ်ပြောမှာ. . . ”

“တကယ်ပြောပါ. . . ဦးလည်း တကယ်နားထောင်မှာပါ”

“ဟိုလေ. . . အန်တီမေမှာ. . . ဟိုဟာ. . . မရှိဘူး. . . ”

“ဘယ်ဟာ မရှိတာလည်း. . . မီးရယ်. . . ”

“အန်တီမေ့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက်မှာ ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးက ရွှေတည့်တည့်ကနေ အန်တီမေ့ကို ဝင်တိုက်လိုက်လို့ . .
အန်တီမေ့ရဲ့ ဟိုဟာလေ . . သုံးမရအောင် ပျက်စီးသွားပြီး . . အခု . .
မရှိတော့ဘူး . . ”

ရွှေတည့်တည့်ကို ဆိုင်ကယ်ဝင်တိုက်၍ ဟိုဟာ မရှိတော့ဘူး
ဆိုသော . . မြမြစိမ့်စကားကြောင့် ဦးနုမောင် အောင်ဗလကိုယ်စား
ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။

“ဟာ . . ဒါ . . ဒါဆို . . မိန်းမလည်း မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ . . ”
စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း နဲ့မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမတော့ မိန်းမပေါ့ဦးရဲ့ . . အန်တီမေ့က ချောလိုက်တာမှ
နှုတ်ညက်နေတာပဲ . . အဲ . . ဟိုဟာပဲမရှိတာ . . ”

လာပြန်ပြီ . . ဟိုဟာ . . အဲဒီဟိုဟာဆိုတာကို ရှင်းအောင် ဘာ
ဖြစ်လို့များ မပြောတာလဲ . . . နားထောင်နေရတာကိုက . . မရှင်း . .
ရှင်း . . . . .

“အဲဒီဟိုဟာက ဘာလဲ . . . ”

ဦးနုမောင် ရင်မောစွာ . . ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီဟိုဟာက . . သားအိမ်လေ . . သားအိမ်ပေါ့ . . ”

“ဘာ . . သားအိမ်မရှိဘူး . . ဟုတ်လား . . ဟာ . . ဒါ ဒါတော့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ . . မိန်းမယူပါတယ်ဆိုမှ . . သားအိမ်မရှိတဲ့မိန်းမ ဘာ
ဆီစွယ်ရမတုန်း . . ဒါ . . ဒါမျိုးဆက်တုံးမယ့်ကိစ္စ . . ဒါမျိုးကို ဒီကောင်
ဆုံးမယူရဘူး . . ”

ဦးနုမောင် . . ကာယကံရှင် အောင်ဗလထက်ပင် ပို၍ ပေါက်
ကွဲနေသလား . . မသိ . . ။

“ဦး.. နေပါဦး.. ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး.. ဦးရယ်.. ဟိုလေ ဒီကိစ္စက.. အန်တီမေ့အတွက်.. အရမ်းလျှို့ဝှက်ရမယ့်ကိစ္စပါ.. ကိုအောင်ဗလကို တားချင်ရင်.. မမဟာ ဒီဟာ မရှိလို့မယူရဘူးလို့ ပြောပြီးမတားပါနဲ့နော်..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ မီးရ..”

“ဒီကိစ္စကိုသိတာ မီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ.. နောက်ပြီး အန်တီမေက.. မီးတို့သားအဖရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ဦးသာ ကိုအောင်ဗလကို ဒီကိစ္စကြောင့် သဘောမတူဘူးလို့ ပြောရင်.. အန်တီမေနားထဲ ပြန်ရောက်သွားမှာ အဲဒီအခါကျရင်.. အန်တီမေ မီးကိုအရမ်းစိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်..”

မြမြစိမ့် ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ ပြောမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်.. မျက်နှာဆီးရွက်သာသာလေးဖြစ်ကာ..

“ဦး.. ဒီကိစ္စ ကိုအောင်ဗလကို လုံးဝမပြောပါဘူးလို့ မီးတို့ကတိပေးပါလားဟင်..”

ဦးနုမောင် ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုးဝင်ပြီး.. ခွဲခွဲပစ်ပစ် အသံလေးဖြင့် ကတိတောင်းလိုက်သည်။ ဦးနုမောင် တူဖြစ်သူအတွက် ရတက်မအေးစွာဖြင့် မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်ကာ မြမြစိမ့်တောင်းသော အဖြေတို့မပေး..

“ဦး.. ပြောလေ.. မီးကို.. ကတိပေးလို့..”

ဦးနုမောင် ဘာမျှမပြော.. ခပ်တွေတွေကြီးသာထိုင်နေလိုက်၏။ တူလေးအတွက် ရတက်မအေးရ.. ကံဆိုးလိုက်တာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူကိုမှ မေတ္တာသွားရှိရတယ်

လို့... ခုတော့... ထိုမိန်းမက... ဝလိုင်ပေါက်ကြီးတဲ့...

လောကကြီးက ဘာလို့မမျှတရတာလဲ ကိုယ့်လို အသက်ကြီး
ကြီး လူပျိုသိုးကြီးကျတော့ လုံးဝအပြစ်အနာအဆာ ကင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမ
ချောလေးကို ချစ်သူအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ပြီး သိပ်မကြာခင် ဇနီးမယားအဖြစ်
တောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ်... ကဲ... ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်
ထံကောင်းလိုက်တဲ့ လူပျိုသိုးကြီးလဲလို့...။

ဟေ့... အခု... ကိုယ့်တူလေး နုနုငယ်ငယ် အရွယ်ကောင်း
လေး သူရဲဖူးစားဖက်က... သူ့ထက်အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပင်
ကြီးနေမလားပဲ... အသက်ကကြီးတဲ့ အပြင် ယောက်ျားတွေအတွက်

အဓိကဟာ အဓိကပါဆိုတဲ့အရာကြီးက မပါဘူးဆိုလေတော့. .
တိုယ့်တူလောက် ကံဆိုးတဲ့ယောက်ျား ဒီလောကမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား
တာ. . ။

တူကြီးနှစ်ယောက် တစ်အိမ်ထဲနေပြီး တကျက်ကျက် ဖြစ်နေ
ကြပေမယ့်. . တကယ်တမ်းပြဿနာတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရတော့. . တူလေး
အတွက် ရတက်မအေးနိုင်. . . ။

“တော်ပါပြီ. . ဦးက. . မီးကိုချစ်တာ. . မဟုတ်ဘူး”

ရင်ခွင်ထဲက အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သော
မြမြစိမ့်၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အမူအရာကြောင့်. . ဦးနုမောင် တူအ
တွက် ရတက်ပွေနေရာမှ အတင်းပင် မြမြစိမ့်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်
သည်။

“ဟာ. . မီး. . ဒါက. . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ. . ”

“အို. . ဦးက. . မီးတောင်းတဲ့ ကတိကိုမှမပေးနိုင်တာ. ဒါဟာ
မီးကို မချစ်လို့. . အလေးအနက်မထားလို့. . မီးချစ်သလို ပြန်မချစ်လို့
ပေါ့. . အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲဟာ. . ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့သူ
အနားမှာ နေစရာမှ မလိုတော့တာ. . ”

မြမြစိမ့် ခြေလေးစောင့်ဆောင့်ဖြင့် တွတ်ပွတွတ်ပွ ဆို၏။

ခုလိုကျတော့ ဦးနုမောင် မနေသာတော့ ချစ်သူလေး အကြိုက်
ကို လိုက်ရတော့မှာပင်. . . ။

“အင်းပါ. . ဦး လုံးဝမပြောဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်. . . ”

ရယ်. . ”

တိုသို့ကတိပေးမှ မြမြစိမ့်မျက်နှာလေး ဝင်းလင်းသွားသည်။

“တကယ်နော်. . ဦး. . ”

အချစ်နဲ့ မှားခဲ့ကြသူများ

“အင်း.. တကယ်.. နှစ်ကယ်.. သုံးကယ်.. ”

“အမလေး.. တော်ပါတော့ ယုံပါတယ်.. မီးကလေး ဦးကို ခုလို အလိုလိုက်လို့ ချစ်နေရတာသိလား.. ”

မြမြစိမ့် ဦးနုမောင်၏ ပါးတစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။
ဦးနုမောင်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းကြီးလှိုင်းငယ်တို့ ထွန်ထွန်လူးသွား

၏။

အခန်း (၁၇)

“ဘယ်လို. . . ဦးလေးတို့ ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်
တက် လက်မှတ်ထိုးတော့မယ် ဟုတ်လား. . . မ. . . မမြန်လွန်းဘူးလား”

“ဟာ. . . ဒါနောက်တောင်ကျနေပြီကွ. . . ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့
ဒီကိစ္စကို အချိန်ဆွဲထားလို့ရမလား. . .”

အောင်ဗလကျော်. . . သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်သည်။
မြမြစိမ့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို အောင်ဗလ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ. . . ။

“ဦးလေးစဉ်းစားဦးနော်. . . ဒီကောင်မလေးက ဦးလေးမွေးရင်
ဦးလေးသမီးလောက်ပဲရှိတာ. . . လူကဲ့ရဲ့စရာကြီးတော့ ဖြစ်တော့

ဗွားပဲ. . နောက်ပြီး. . သူတို့က အရူးမျိုးနော် ဦးလေး. . ရူးပြီဆို. . လွတ်ရူးတော့မှာ. . ”

“ဟေ့ကောင်. . မင်းမဟုတ်တာတွေ လာလျှောက် မပြောနဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က နုနုငယ်ငယ်လေးနဲ့ လက်ထပ်မှာကို မင်း (၂)ကျေ ဝင်နေတာမဟုတ်လား. . . တူဝရီး အချင်းချင်း မြွေမြွေချင်း ခြေမြင် ပြီးသားနော်. . မင်းပါးစပ် ဟရင်. . ငါကလေ. . ဟိုး. . စအိုဝအထိ မြင်တယ်. . ”

ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေသော ဦးလေးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး. . အောင်ဗလ ခေါင်းတွေကို စာဗျင်းဗျင်း ကုတ်တော့၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး. . အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝ လက် ထပ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်. . ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံဘူး. . ”

ဦးနုမောင်. . ရူးရူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွား၏. . ။

“အောင်မာ. . မင်းက ဦးလေးလား. . ငါက တူလား. . အဲ ဟုတ်ပါဘူး. . မင်းကဦးလေးလား. . ငါက. . ဦးလေးလား. . ဘယ် သူအားကိုးနဲ့ ငါ့ကို အမိန့်တွေ ပေးနေရတာလဲ. . ပြော. . ”

“ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ပြောတာပေါ့ဗျ. . ခုလို တားနေရတာ ဦးလေး အနာဂတ်အတွက် ပြောနေတာ. . ကိုယ့်ထက်အရမ်းငယ်တဲ့ မိန်းမယူရင်. . . ကိုယ်လည်း ခါးကုန်းရော. . . သူကတော့ ကော့လန် ကော့လန်နဲ့ လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားမှာ. . သွားပါ ဒီအဘိုးကြီး သူနဲ့အိပ်ရတာ အဘိုးကြီးစော် နံတယ်ဆိုပြီးတော့လေ. . ”

ဦးနုမောင် မျက်နှာမှာ မကျေနပ်ခြင်းတွေကြောင့် ညှိမဲ နှုတ် စပ်သွား၏။

“မင်း. . မင်းက ငါ့ကိုဒီလိုပြောတယ်. . ဟုတ်လား. . . ဒါဆို

မင်းလည်း ရွတ်တွဲကြီးကို မယူနဲ့. . မင်းလည်း ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့လိမ့်မယ်. . ”

ဦးနုမောင် ထိုမျှသာပြောခွင့်ရှိ၍ ရှေ့ဆက်မပြောမိစေရန်. . ပါးစပ်ကို မနည်းဘဲရိတ်အုပ်လိုက်ရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မီးလေးကို ပေးထားသောကတိ ပျက်မည်စိုး၍ဖြစ်၏။ ထိုကတိသာ ပျက်ခဲ့လျှင် မီးလေး သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိမ့်မည်. . ။

“ကျွတ်. . ဦးလေးရာ. . ကလေးအကွက်တွေ ရွှေ့ပြန်ပြီလားဗျာ. . . ကျွန်တော်က ဦးလေးအတွက်ပြောတာ ဦးလေးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာပြန်ပြီ. . ”

“ငါကလည်း . . မင်းအတွက် ပြောတာကွ. . ငါ့တူရယ် ဦးလေးစကားကို ယုံစမ်းပါ မင်းအဲ့ဒီ မိန်းမကို မယူပါနဲ့. . သူ့. . သူ မင်းကို အိမ်ထောင်ရေး သုခ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်. . ငါကြိုမြင်နေတယ် သူ့မှာလည်း. . သူ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိတယ်ကွ. . . ”

“ကျွန်တော်ကို ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဦးလေး ဒါပေမဲ့. . . ကျွန်တော်နဲ့မမ ခုလာမယ့် အပတ်ထဲမှာပဲ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးတော့မှာ. . ဘယ်လိုမှ နေအက်ပြန်လှည့်လို့ မရဘူး. . နောက်ဆုံး မမမှာ ဘာအပြစ် အနာဆာပဲရှိနေရှိနေ. . . ကျွန်တော်ကတော့ ခွင့်လွှတ်နားလည်စိတ်နဲ့ ချစ်နေမှာ. . . ပြီးတော့ မမဟာ ခိုင်တယ်. . . ကျွန်တော့် အနာဂတ်အတွက်တော့ ရွှေပဲလေ. . . ”

“ကောင်းပြီလေ. . ဒါဆိုရင်တော့ ငါမပြောတော့ဘူး. . မင်းသဘောပဲ နောက်မှတော့ ဦးလေးရေ ကျွန်တော်မှားသွားပြီလို့ လာမပြောနဲ့ အဲ့ဒီကျမှ နောင်တတွေ လာရွတ်ပြရင်. . . မင်းကို မသနားတဲ့ အပြင်. . ဆောင့်တောင် ကန်ထည့်လိုက်ဦးမယ်. . ရှမ်းလား. . ”

ကျွန်းပုဒ်ကြည့်ပျား

ဦးနုမောင် ထိုသို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဒေါသခြေလှမ်းတွေ
ဖြင့် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

အောင်ဗလကျော် ဦးလေး၏ ကျောပြင်ကို နားမလည်သလို
ကြည့်ကာ . . ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ သူ
တောင် ကိုယ်နှင့်မလိုက်ဖက်သော သမီးသာသာ မိန်းကလေးကို
လက်ထပ်သေးတာပဲ . . ကိုယ်ကရော မမကို လက်ထပ်တာ ဘာဆန်း
လည်း . . မမက သူပြောသလို အိုစာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း
ဧဟုတ် . . အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ကို နုပျိုနေသူဖြစ်သည်။

မမနှင့်လက်ထပ်ဖို့စိစွ မိုးပေါ်က သကြားမင်းဖျက်လည်း
အပျက်မခံနိုင် . . တမလွန်က မိဘတွေ လာဖျက်လည်း အပျက်မခံနိုင်
အဲဒီလောက်ထိ . . မမကို . . ချစ်မိသွားတာ . .

အခန်း (၁၈)

ဤက... ဦးလေးကို မြမြစိမ့်နှင့်မယူရန် ကန့်ကွက်... ဦးလေးကလည်း... တူဖြစ်သူကို အပျိုကြီးမမနှင့် မယူရန် ကန့်ကွက်... သို့သော် အချည်းအနှီးပင်...

တူဝရိုးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ... ကိုယ့်အကြံတွေနှင့်ကိုယ်ခိုရတုန်းယူထားလိုက်ဆိုသလို ဦးလေးကလည်း လူပျိုသိုးကြီး ဖြစ်နေ၍ မြမြစိမ့်၏ အချစ်ကို အချို့အချောင်းလေး ရလိုက်သလို... လုံးဝလက်မလွတ်ချင်... ဒီတစ်ခေါက် လွတ်လိုက်... အဲ... ငြင်းလိုက်လျှင်... ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ဖျာလိပ်ပိုက်ပြီး လူပျိုကြီးဘဝနှင့် ခိုးရန်ပဲ ရှိတော့၏

အချစ်အားဖြင့်ကြည့်ရအောင်

တူဖြစ်သူကလည်း သူ့အနာဂတ်ကို ဆေးရောင်လှလှ ခြယ်ချင်သည်ဆိုသလို. . ဆွဲခြင်းတစ်လုံးပိုက်ပြီး တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ် ဘဝနှင့် ဦးလေးလုပ်စာကို. . ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်ရင်း ထိုင်စားနေရတော့. . ခုလိုချမ်းသာပြီးလှသော အပျိုကြီးကိုတွေ့တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို အပိုင်ချည်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တူဝရီးနှစ်ယောက်တွင် မတူညီသော အကြံအစည်၊ မတူညီသော ချစ်ခြင်း၊ မတူညီသော အားနည်းချက်တွေ ပေါင်းစုကာ မည်သို့သောအကြောင်းအရာမျိုးကမှ သူတို့အား လာမတားနိုင်. . ။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်. . တူရော ဦးလေးပါ. . တစ်နေ့တည်းမှာပင် လက်ထပ်လိုက်ကြ၏။

ကံကြမ္မာ မည်သို့ဖန်လာမည်လည်းဆိုသည်ကို စိုးစဉ်မျှမတွေးငါးစာသာမြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မမြင်ရှာသော မျက်ကန်းဦးလေးနှင့် မျက်ကန်းတူကို. . ကံကြမ္မာက ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်ပြီး ဘယ်လောက်တောင် အူလှိုက်သည်းလှိုက် လျှောင်ပြောင်ရယ်မောနေလိမ့်မလဲ။

ဦးနုမောင်မှာ မြမြစိမ့်နှင့် လက်ထပ်ခြင်းကို အိပ်မက်များလားဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေးကာ. . . ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် လိမ်ဆွဲကြည့်လွန်း၍ ပေါင်တစ်ခုလုံးလည်း အညိုအမည်းပင် ဆွဲနေပြီ။ ဒါဟာ အိပ်မက်ဟုတ်။

အောင်ဗလကျော်ကတော့ ဦးလေးကို ပုန်ကန်သည့် အနေဖြင့် မေ့နောက်သို့ ဆထုံးနောက်ယောင်ပါဆိုသလို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေ၏။

ရှေ့ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာကို. . သူတို့ နည်းနည်းလေးမျှ မရိပ်မိ

ကြ...

သို့သော်... သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကံကြမ္မာကိုသာ သူတို့ ကြိုမသိ
နိုင်တာ... တစ်ယောက်၏ကံကြမ္မာကိုတော့ တစ်ယောက် ကြိုသိနေကြ
၍... ဦးလေးက တူအတွက် စိတ်မကောင်း... တူက ဦးလေးအတွက်
ရတက်ပွေနှင့်... သူများမျက်ချေးမြင်ပြီး ကိုယ့်မျက်ချေးကိုယ် မမြင်ကြ
သည့်အဖြစ်...

တစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို တစ်ယောက်က တိတ်တ
ဆိတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည့် အဖြစ်က... ရင်မောဖွယ် ကောင်းလှ
သည်။

အခန်း (၁၉)

ကမ် စုံတစ်ဦးက လာရောက်ပုတ်နှိုးခြင်းခံလိုက်ရသလို . .

အိပ်ပျော်နေသော ဦးနုမောင် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

ခုတင်ဘေး အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော နာရီကို ဖျတ်ခနဲ
ဆွမ်းကြည့်လိုက်သည် . . ညဉ့် နှစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်။ မျက်လုံးများ
ဆို ပြန်မှေးစင်းပြီး ပက်လက်အိပ်သော အနေအထားမှ ပြောင်းကာ
သားစောင်း ပြန်အိပ်လိုက်ပြီး . . လက်တစ်ဖက်က မြမြစိမ့်ဆီသို့ လှမ်း
ဖတ်လိုက်သည်။

အထိအတွေ့က အသားဆိုင်တွေကို မထိဘဲ ဖက်လုံးကြီးကို

သာ ဖိမိသဖြင့်. . ဦးနုမောင် မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်လာသည်။

“ဟင်. . မီးလေး. . ဘယ်သွားတာလဲ. . အိပ်ရာထဲမှာ မရှိပါလား. . ”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“မီး. . မီးလေး. . ”

အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထပြီး အသစ်စက်စက် မိန်းကလေးကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲတွင်. . ကိုယ့်အသံကိုယ် ပြန်ကြားရုံမှလွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ ခြေသံဖွဖွနင်းကာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားလျက်. .

ဦးနုမောင် တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာသည်မတွေ့. . . ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ အိမ်ကများထွက်ပြေးသွားပြီးလား ဒါမှမဟုတ် ညအချိန်မတော်. . ဘယ်သူနဲ့များ ချိန်းတွေ့နေပြီလဲပေါ့. . .

မတွေးကောင်း တွေးကောင်းထွေ တွေးပြီး. . အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်. . တံခါးက ဟနေပါလား. . . ”

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပို၍ပင် လွန်ကဲသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟနေသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ခြံထဲသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးဆင်းလိုက်သည်. .

“ဟင်. . ”

မြင်ရသော မြင်ကွင်က. . အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ. .

“အဟင်. . ခစ်. . ခစ်. . ခစ်. . ပျော်တယ်. . အရမ်း ပျော်

တယ်.. ရှင်ရော အရမ်းပျော်တယ် မဟုတ်လားဟင်.. ကျွန်မကလေး
ရှင်များ ကျွန်မဆီကို ဘယ်တော့လာမှာလဲလို့ မျှော်လိုက်ရတာ..
အဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မဆီကို.. ဟက်စံကီးကြီး
စီးပြီး လာပြီပေါ့.. ဟုတ်လား.. ဟားဟားဟား.. ”

ဦးနုမောင် ခုံတန်းတွင် ညကြီးအချိန်မတော် တစ်ယောက်ထဲ
ထိုင်စကားပြောနေသော မြမြစိမ့်၏ မူမမှန်သော ပုံစံကို ကြည့်ပြီး..
တြက်သေသေကာ နေရာမှာတင် တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်၍နေ၏။

“ရှင် ဆိုးလ်ကိုပြန်ရင်တော့ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ လိုက်မှာနော်..
လုံးဝမထားခဲ့နဲ့ ထားခဲ့လို့ကတော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရှင်ကို..
မရိန်းတပ်ထဲကို ပို့ပစ်မှာသိလား.. အဟစ်.. ဟစ်.. ဟစ်.. ”

“ဘုရား.. ဘုရား.. မီး.. မီးလေးက လင်တရူးလား.. ငါ့တူ
ပြောသလို မျိုးရိုးအလိုက် ရူးတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား.. ”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း.. ဦးနုမောင် သွေးပျက်
ချောက်ချားလာသည်။

ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမောတာကို ကြည့်ပြီး.. လက်ထပ်
မိတာ.. ခုတော့ အရူးမလင် ဖြစ်ရတော့မည်။

“အမလေး.. ဟားဟားဟား ကိုကိုရယ်.. အိမ်က တရုတ်
နေအောင် အဘိုးကြီးကိုများ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ.. ခုဆို အသိုး
ကြီးက နွားသိုးကြီးလို ဟောက်တောင်ဟောက်နေပြီ.. အဟီး.. အိပ်
ရင်းနဲ့တောင် သွားရည်ခံ ခံပေးရမလို ဖြစ်နေပြီသိလား.. သူများက
လေ သူနဲ့အိပ်ရတာ နားငြီးလို့.. ကိုကိုဆီ ထွက်လာတာ.. အဟင်..
ခစ်.. ခစ်.. ခစ်.. ”

ဗုဒ္ဓေါ.. ကိုယ့်ကို တရုတ်နေအောင် လုပ်ခိုင်းလိုက် နွားသိုးကြီး

လုပ်ခိုင်းလိုက်နှင့်. . ဒီကြားထဲ သွားရည်ခံတောင် တပ်ပေးဦးမတဲ့. .
တိုယ့်ကြောင့်ပဲ သူ့အိပ်ရတာ နားငြီးတယ် ဟုဆိုသေး။ ကိုင်းနာမလေး
ငါ့တို့ပြောတာ ရစရာကိုမရှိဘူး. . . ။

ဦးနုမောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချောင်းနေပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေ
၏။ ထိုသို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ. . မြမြစိမ့် ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေရင်း
တခွီးခွီးဖြင့်ရယ်ကာ. . ဖြုန်းခနဲ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး. . လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးကို ရန်တွေ့သလို. . ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောပြန်
၏။ ဘာတွေပြောသည်ဆိုတာကို ဘာသာမပြန်တတ်အောင်ပင်. .
အသံတွေက ဗလုံးဗထွေးဖြစ်၍ နေ၏။

ဦးနုမောင်မှာ မြမြစိမ့်ဆီကိုပဲ ပြေးသွားရတော့ မလိုလို့
ဒါမှမဟုတ်. . အိမ်ထဲဝင်ပြေးပြီး အိမ်တံခါးပဲ ချက်ချထားရမလိုနှင့်
စိတ်တွေက သရဲဝင်ပူးသလို ချောက်ချားကာ အသားတွေ တဆတ်
ဆတ်တုန်နေ၏။

နံ့ချက်ပြင်းလွန်းသော ကိုယ့်အဖြစ်ကား. . အလကားရတဲ့
ရေမို့ သွားဖြသောက်ဆိုသလို. . လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို. . ငါ ကံကောင်းလှပြီ ဆိုပြီး မာန်တက်ကာ
ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်း မစဉ်းစားခဲ့မိ၍. . ခုတော့ ရှေ့တိုးရခက်
နောက်ဆုတ်ရတာအခက်နှင့် အမှောင်ထဲမှာ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါစွဲကပ်
နေသလို ဖြစ်နေလေပြီ။

နောက်ဆုံး မြမြစိမ့်ဆီကို ပြေးသွားမည့်အကြံကို ပြန်ခေါ်
သိမ်းကာ. . ဆောက်တည်ရာမရလွန်းစွာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ ကြွန်တက်
လာခဲ့လိုက်လေတော့သည်။ ခြေတွေလက်တွေက ဘိန်းသမား တစ်
ယောက်လို တုန်ယင်နေ၏။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်တွင် အရုပ်ကြိုးပြတ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။
အာရုံထဲမှာ အတွေးတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ. . မျက်လုံးများက မှိတ်
၍မရလောက်အောင်ပင် ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေရ၏။

အနာဂတ်ကို. . ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဖြတ်သန်းရတော့မလဲ. .

ထိုစဉ်. . အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံတဒုန်းဒုန်းကို
ကြားရလေသည်။ ဦးနုမောင် ဖျဉ်းခနဲ ကြောက်စိတ်ဝင်လာကာ. .
နီးရာစောင်စကို ဆွဲခြုံပြီး စောင်ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်သည်။

မြမြစိမ့် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ဦးနုမောင် ဘေးတွင် ညင်သာစွာ
လှဲအိပ်လိုက်ပြီး. . အိပ်မောကျသူတစ်ယောက်လို အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း
လျှောက် ပြန်အိပ်မောကျသွားပြန်သည်။

ဦးနုမောင်မှာသာ စောင်အောက်ထဲတွင် အသာဝပ်ကာ. .
ဘုရားကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်တမိမှန်း မသိတော့. . . ။

ကံမကောင်းလျှင်. . လည်ပင်းအညှစ်ခံရနိုင်သည်။

လောကမှာ. . ဦးနုမောင် အကြောက်ဆုံးက တစ္ဆေသရဲထက်
အသိစိတ်ပျောက်နေသော အရူးတွေကိုပဲ ဖြစ်ည်။

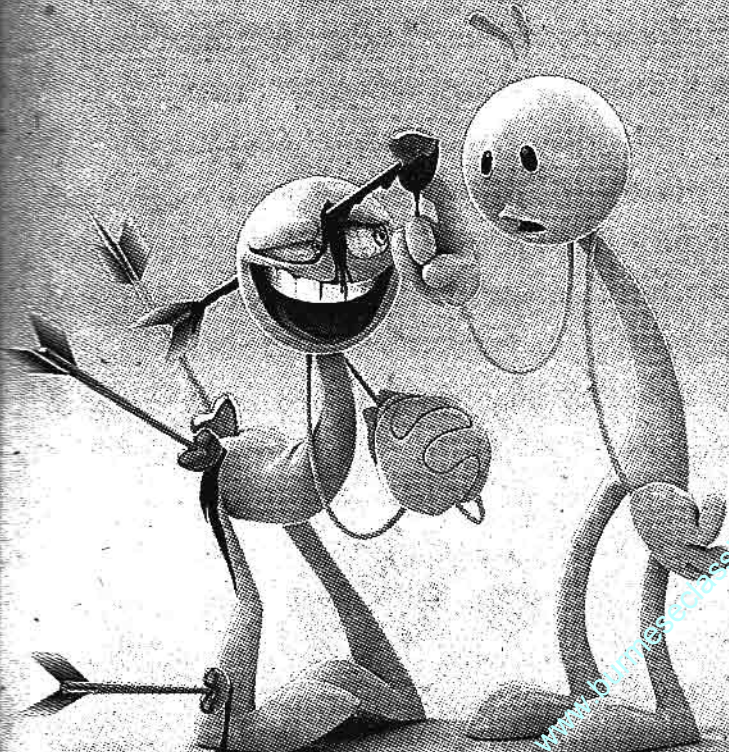
ခုတော့ စားရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်. . ပစ်ရမှာလဲ အဆီ
ထင်းဝင်း. . . ။

ရင်ဘတ်ကို ခပ်နာနာထုပြီးတော့သာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ငိုလိုက်ချင်ပါ၏။

မုသာဝါဒ အချစ်တွေနဲ့
 ဘဝင်အသည်းထိ
 ရင်ထဲမချီအောင်
 ချစ်ပြီးကာမှ
 အပူတွေနေဆယ်ဆင်းတိုင်းသလို
 အသည်းတွေ ဖာတ်ဖာတ်ကွဲရမို့
 မောင့်အချစ်ဖြား ဖူး...ဟူး...ဟူး

အခန်း (၂၀)

“မိမိ . . . ကျွန်တော်ကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေတာလားဗျာ”
 လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဂျစ်တိုက်ပြောဆိုလိုက်သော
 အောင်ဗလကျော် စကားကြောင့် မမပြုံးသည်။

ထိုအပြုံး၏ အဓိပ္ပါယ်ကို အောင်ဗလကျော် မသိ . . . ခုချိန်မှာ
 အောင်ဗလကျော်သိတာက မမနှင့်အတူ . . . ပျော်ရွှင်ချင်သည် ကြည်နူး
 ချင်သည် . . . ဒီနေ့နှင့်ဆို မင်္ဂလာရက် သုံးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်၏။

အမှန်ဆို . . . မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ယောက်ျားတစ်ယောက် အ
 ထွက် ကြည်နူးရင်ခုန်စရာကောင်းသည့် မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ ရှိရမည်

ပင်. . ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ် မင်္ဂလာဆောင်သည့်ညမှာပင် မမမှာ အရေးကြီးအလုပ်ကိစ္စအတွက် ခရီးထွက်သွားရ၏ အောင်ဗလကျော်ပါ လိုက်မည်ဆိုပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသော်လည်း မမ လက်မခံ. . ။

ပြောမရသည့်အဆုံး အောင်ဗလကျော်မှာ မမ၏ မင်္ဂလာ အိပ်ခန်းထဲမှာ မင်္ဂလာဦးညကို တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်ကျော်ရ၏။

ခုလည်း ခရီးကပြန်လာပြီးပြန်တော့လည်း မမ အောင်ဗလ ကျော်နားကိုမကပ် အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြနေ၏။

ချစ်ပွဲမဝင်ရသေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မချီတင်ကဲ ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆိုပြန်တော့. . ဝေ့လည်လည်လုပ်ကာ. .

“မောင်ရယ်. . မမက. . မောင့်ကို ဘာတွေများ ညှင်းပန်း နှိပ်စက်နေလို့လည်း. . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချစ်လို့ လက်ထပ်ပြီး ကာမှပဲ. . ”

“ဒါဆို. . မမ. . ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာ လဲလို့. . ဒီကကောင်က ဟတ်ကျော့ကြီးဖြစ်နေပြီဗျ. . ”

မမ. . ရီဝေရွန်းလက်သော အကြည့်ဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့် ၏။ ပြီးနောက်. . သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ကိုချကာ. .

“မမ. . မောင့်ကို သနားတယ်ကွယ်. . ”

ရုတ်တရက် ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းနီ တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပြောလာသော တုန်အက်အက် စကားကြောင့် အောင်ဗလကျော် မမအား နားမလည်ဟန် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“အမ်. . ကျွန်တော်က ဘာတွေ သနားစရာကောင်းနေလို့လဲ ဘာလဲ. . မမ မျက်စိရှေ့မှာ ကျွန်တော်က ယုန်သွယ်လေး တစ်

ကောင်ဖြစ်နေလို့လား. . ဒါမှမဟုတ် မေထုံ မှီဝဲလွန်းချင်နေတဲ့ ခွေးလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေလို့လား. . ”

ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေသဖြင့် အောင်ဗလ တင်းကာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာကို ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဘုတောပြီး ပြောတော့. . မမ. . မချီပြုံးလေး ပြုံးပြန် သည်။

“မမမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုရှိတယ်မောင်. . အမှန်ဆိုလေ မမ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို အရင်ပြောပြခဲ့သင့်တာ. . . ခုတော့ မောင့်အ ပေါ်မှာလေ မမ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သလို ဖြစ်သွားမိတယ်ကွယ်”

“ဘယ်လို. . လျှို့ဝှက်ချက်ဟုတ်လား. . ဘာလျှို့ဝှက်ချက် လဲ. . အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်က မောင်တို့ဘဝတွေနဲ့ ဆိုင်လို့လား. . ”

မမ. . ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်၏။ အောင်ဗလ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

“ဒါဆို. . ဘာလဲ. . ကျွန်တော့ကို ပြောလေဗျာ. . ”

“ပြောမှာပေါ့ မောင်ရယ်. . မမပြောလိုက်ရင် မောင် မမတို့ ထားပြီးထွက်သွားမလားတောင်မသိဘူး. . အဲဒီ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ပဲ. . လက်မထပ်ခင်အချိန်က မောင့်ကို မမရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မပြောခဲ့တာ ပေါ့. . ”

အောင်ဗလ ကြားချင်လှပြီ. . ဒါပေမယ့် မမက ခုချိန်ထိ ဝေ နေတုန်း. .

“ဘာလဲ. . မမက အရင်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်. . ဆိုတဲ့ အကြောင်းလား. . ကျွတ်. . အဲဒါဆိုရင်လည်း မောင်ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ပဲ မမ. . ကျွန်တော် မမကိုချစ်တဲ့အချစ်က. . မမအပျိုစင်တာ မစစ်တာ

နဲ့ မဆိုင်ဘူး.. မမဟာ တစ်ခုလပ်မကလို့ နှစ်ခုလပ် သုံးခုလပ် ဖြစ်နေလည်းပဲ မောင်လုံးဝမမှုဘူး.. အဲဒီအတွက် မောင့်ဘက်က ဘာမှ ရွေးမရှိဘူး.. အဓိက,က မမကို မောင့်ဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုမှာ ထာဝရပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ.. ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား.. မမ”

“မဟုတ်သေးဘူးမောင်.. .”

“ဘယ်လို.. ဒါဆိုး.. မမက မောင်ထင်သလိုလဲ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း.. မဟုတ်ဘူးမောင်.. မောင်ထင်ထားတာ ထက် မှမဘဝကဆိုးတယ်.. .”

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းအောင်ပြောပါမမ.. ကျွန်တော်အရမ်း စိတ်ပူလာပြီ.. .”

အောင်ဗလ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေပေမယ့် မမကတော့ သွေးအေးသူတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။

“တကယ်တော့ မမဟာ.. သားအိမ်ထုတ်ခံထားရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ.. မောင်.. .”

“ဗျာ.. .”

အောင်ဗလထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဗြန်းခနဲမတ်တပ် ထရပ်လိုက်သည်။ ဗျာဆိုသောအသံမှာ မည်မျှကျယ်လောင်သွားသည်မသိ မမကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ အောင်ဗလအား တောင်းပန်တိုးလို့ သောအကြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်၏။ မမ၏ စကားလုံးတွေက ရေထဲကို ကျောက်ခဲလုံးလေးတွေ တစ်လုံးချင်းပစ်ချလိုက်သလို ဆုံးဆုံးမြုတ်သွားပြီ။ နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြာနှင်း တုန်ခိုက်သွားသည်။

ကျွန်းပျားကြွေပျား

“မမမှာ သားအိမ်မရှိဘူး. . . ဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်မောင်. . ဒါဟာ. . မမဘဝရဲ့အထူး လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ. . တွေ့စကတည်းကမောင့်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် လျှို့ဝှက်ထားလိုက်မိတာပါ. . .”

အောင်ဗလ၏ နားထဲသို့မမ၏ လျှောက်လဲချက်တွေက ဝင်တစ်လှည့်မဝင်တစ်လှည့်. . .

“ဒါဆို မမက ကျွန်တော့်အတွက် ကလေးမွေးမပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့. . အိမ်ထောင်ရေးသူခ အပြည့်အဝမပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့. . ဟုတ်လား. . . မမ. . .”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ်မောင်. . . မမဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်က မမကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝင်တိုက်တာခံခဲ့ရတယ် အဲဒီဝင်တိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့်မမလေ. . မမရဲ့သားအိမ် လုံးဝပျက်စီးကြေမွသွားပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“တော်. . တော်ပါတော့. . မမ. . မောင်. . မောင်”

အောင်ဗလ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောရင်း နောက်ကို တစ်ထမ်းချင်းတရွေ့ရွေ့ဆုတ်သွားမိ၏။ ပူအိုက်သောနေရာမဟုတ်ဘဲနှင့် ထစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေလျှံထွက်နေ၏. . . ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး မမကို မထားခဲ့ပါနဲ့မောင်. . . မမဘဝမှာ အောင်မရှိလို့မဖြစ်ဘူး မမလေ မောင့်ကိုအရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ”

မမ၏စကားတွေကို အောင်ဗလဆက်ပြီး နားထောင် နိုင်စွမ်းမရှိတော့. . ။

ဦးလေးတားခဲ့တုန်းက ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်လာခဲ့လိမ့်မယ်ကို လုံးဝမထင်မထားခဲ့မိ. . . ခုတော့ လူကြီးစကားကိုနားမထောင်မိ၍ လူတစ်

ကိုယ်လုံး အကောင်းအတိုင်းရှိနေပါရက်နှင့် မျိုးဆက်တုံးရတော့မည့် အဖြစ်... ခုတော့ ကိုယ့်လောဘကကိုယ့်ကို ပြန်၍ ရယ်မောကုန်ကြ ပြီ။

အောင်ဗလဘာလုပ်ရမည်လဲ... ခုလောလောဆယ် အာရုံ တွေ ရှော့ဖြစ်ကုန်ကာ ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်၏အပြင်သို့ ဒုန်းဆိုင်း ခိုင်းလိုက်သည်။ အောင်ဗလနာကျင်စိတ်ကြောင့် နောက်ကြောင်းကိုပင် ပြန်လှည့်မကြည့်တော့...။

“မောင်... ဒါက ဘယ်လဲ... နေပါဦး... မောင်... မောင်...”

မမနောက်မှလိုက်လာသောခေါ်သံကိုကြားရ၏။

အခန်း (၂၀)

“ဦး . . . လာလေကွာ . . . ”

ချွဲပျစ်ပျစ်ခေါ်လိုက်သော မြမြစိမ့်ခေါ်သံကြောင့် ဦးနုမောင် အနားယူဖတ်နေရင်းမှ . . . ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ညက အဖြစ်အပျက် ဦးကို မြင်ကတည်းက ဦးနုမောင်စိတ်ထဲမှာ မြမြစိမ့် သူ့အနား ယူလော့မှာကို မသာယာ မကြည်နူးဘဲနှင့် သွေးပျက်ကြောက်ရွံ့ နေမိ သည်။

“ဦး . . . မီးခေါ်နေတာမကြားဘူးလား . . . ”

“ဟယ် . . . ကြား . . . ကြားပါတယ် ဒီ . . . ဒီမှာကွာနယ် ဖတ်နေလို့

ပါ. . .”

“မဖတ်နဲ့ လာခဲ့. . .”

“ဘာ. . ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ. . .”

“ဦးအမွေးတွေ နှုတ်ပေးမလို့ပြီးရင် မီးကိုလည်း ပြန်နှုတ်. . .”

“ဟမ်. . .”

မူမမှန်တော့ဘူးဟု ယူဆရသော မြမြစိမ့်စကားကြောင့် ဦးနုမောင် ခေါင်းမွေးများ ထောင်ထသွား၏။

“ဘာအမွေးကို နှုတ်. . နှုတ်မှာလဲ. . .”

“ရှိသမျှအမွေး. . .”

“ဘယ်လို. . ရှိ. . ရှိသမျှအမွေး. . ဟုတ်. . ဟုတ်လား”

ဦးနုမောင် ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်းသူပါ. . ဆက်တီခွဲလေးပေါ် ခြေတင်ကာ. . ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်လိုက်ပြီး မြမြစိမ့်အား ကြောင်စိစိလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ. . အမွေးတွေကရှည်နေပြီ. . ဒီမှာကြည့် မီးရဲ့မျက်ခုံးမွေး. . .”

“ဟမ်. . အဲ. . အဲဒီမျက်ခုံးမွေးကို နှုတ်မလို့လား”

“အင်းလေ. . ကဲပါ. . လာခဲ့. . အမေးအမြန်းကထူတယ် ဒီမှာ မီးကမျက်ခုံးမွေးတွေ ချိုင်းမွေးတွေ. . . အဲ. . အဲဒါတွေ ရှည်ရင် မနေတတ်ဘူး. . . ဦးလည်း ဆံပင်မွေးတွေရှည်နေပြီ မီးလေး နှုတ်ပေးမှာပေါ့လို့. . .”

“ဗုဒ္ဓေါ. . .”

ဦးနုမောင်သူ့ခေါင်းသူ့ကိုင်ကြည့်ကာ အယောင်လောင် အမှားမှားဖြင့် ဗုဒ္ဓေါပင်တမိလေ၏။ ဦးနုမောင်ထိုင်ရာမှ မလာတော့။ မြမြစိမ့်

ခြေတဆောင်ဆောင် ကပ်ကြားတိုင်တိုင်နှင့် ဦးနှုမောင်နားသို့ ပေစောင်းပေစောင်း ရောက်လာသည်။

မြမြစိမ့် မျက်နှာမှာ မဲ့သွားလိုက်၊ ဆူသွားလိုက် ပြုံးသွားလိုက်၊ ခိုင်သွားလိုက်နှင့် တဒဂ်အတွင်းမှာပင် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေ၏။

“မီး.. မ.. မလုပ်နဲ့နော်.. အဲ.. အဲဒီကတ်ကြေးကြီး ချထားလို့က်.. မီးကို ဦးမျက်ခုံးမွေးနုတ်ပေးမယ်.. ကတ်.. ကတ်ကြေး မလိုဘူး.. ရ.. ရတယ်..”

“လိုတာပေါ့ အရမ်းရှည်ရင် ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးညှပ်ပစ် အဟင်း.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ်..”

ဦးနှုမောင် သွေးပျက်စပြုလာပြီ။ ဒီတော့... ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဇုန်းဆိုပြီး ဆင်းကာ အိမ်ပေါက်ဝသို့ပြေးလေ၏။

မပြေးလို့မရ... သူ့လက်ထဲကကတ်ကြေးက မျက်စိပါတာ တုတ်ဘူး.. အရူးမလင်အလုပ်ကောင်းလို့ ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးခံရကာ အူပွင့်သွားပါတယ်ဆိုပြီး ဂျာနယ်ထဲမှာပါနေရင် မခက်ပါလား...

ကြောက်အား လန့်အားနှင့်ပြေးဆင်းလာသော ဦးနှုမောင် လှေကားအတက်အဆင်းတွင် ဘယ်သူတားထားမှန်းမသိသော ကြီးထန်းကိုခလုတ်တိုက်ကာ လေးငါးထစ်မျှသာရှိသော ခြေလှမ်းတွေ ဆက်ထုမ်းစရာမလိုဘဲ ခြံထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။

“ဟာ... ဟ... အား... ကျ... ကျပြီ..”

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း..”

“အောင်မလေးဗျ...”

“ဟာ.. ဦး.. ဦးလေး..”

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ဖားလက်တက်ကလေးလို မှောက်ခုံလေး

ကျသွားသော ဦးနုမောင်ခြံထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသော အောင်ဗလ
တွေ့သွားပြီး . . . အပြေးရောက်လာကာ လက်နှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲမလိုက်
သည်။ အမ၊မတော်တော့ လက်ကိုလှန်ချိုးသလိုပင် ဖြစ်သွားကာ . . .

“အား . . . နာတယ် . . . ကျိုးပြီ . . . ကျိုးပြီ ဟေ့ကောင်ရေ . . .”

“အယ် . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ဦးလေး . . .”

အောင်ဗလ အနေအထားပြန်ပြောင်းကာ ဦးလေးကို ဆွဲထူ
လိုက်သည်။ ဦးနုမောင်ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ပြန်မတ်လာပြီး အိမ်ပေါ်ကို
သွေးပျက်သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“အရူး . . . အရူးမ၊ ကြားလား . . . ရယ်သံကြားလား . . . အောင်
ဗလ . . . လာ . . . လာ . . . ငါတို့ဒီနေရာနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို ပြေးရအောင်”

“ဦးလေး . . . မြမြစိမ့်ရှူးတာ ဦးလေးသိသွားပြီလား”

“သိပြီ . . . သိလို့ ငါ့ဘဝခုလို ရေတိမ်မှာနစ်နေရတာပေါ့ကွ . . .
အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ငါ့ဘဝ . . . မိန်းမ မယူပဲ ဖျာလိပ်ပိုက်ပြီး ရိပ်သာ
ဝင်ရင်တောင် ကုသိုလ်ရဲဦးမယ် . . . ခုတော့ တဏှာရေယဉ်ကြောမှာ
မျောမိလို့ အရူးမလင်ဖြစ်ရပြီကွ . . . အဲဒါမင်းစကားကို နားမထောင်
မိလို့ဖြစ်ရတာ . . .”

ဦးနုမောင် ငိုသံပါကြီးဖြင့် အောင်ဗလကျော်အား သူ့အဖြစ်
သူဝန်ခံ၏။ အောင်ဗလကျော်လည်း ဦးလေးလုပ်သူ ငိုတော့ သူပါ . . .
သူ့အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်လာကာ ကြေကြေကွဲကွဲဖြင့် တစ်
ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“အင့် . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော်လည်း ဘာထူးလို့လည်း ဦးလေး
ရာ ဦးလေးစကားကို နားမထောင်မိလို့ ခုတော့ . . . ခုတော့လေ မမဆီမှာ
အဓိက,က အဓိကပါ . . . မပါလာဘူး ဦးလေးရဲ့ . . .”

အောင်ဗလကျော် ဦးလေး ပခုံးကိုမီကာ ချုံးပွဲချင်လိုက်လေတော့သည်။

“တိတ်. . တိတ်ပါငါ့တူရယ်. . မိန်းမယူတဲ့ကိစ္စကို မင်းရော ငါရော အသုဘအိမ်က ကွာစေ့ ခွါစားရတာလောက်မခက်ပါဘူးဆိုပြီး နဖူးရည်ဖူးရည်မကြည့်ပဲ ဇွတ်အတင်းယူမိကြလို့ တို့တူဝရီးနှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်တွေ မှောက်ခုံတွေ ဘေးစောင်းတွေ မျောရတော့မယ်. . ”

တူဝရီးနှစ်ယောက် ဖက်ဖက်ပြီး အားပါးတရ ငိုချင်းချလိုက်ကြ၏။ လောကမှာ အကြီးမားဆုံးအပူသောကဟာ ဘာလဲလို့ သူတို့မသိ. . . ယခုအချိန်မှာ သူတို့သိတာက အရူးမကို လင်တော်မိတဲ့ အပူသောက၊ တူဖြစ်သူက. . သားအိမ်မရှိတဲ့မိန်းမကို ယူမိတဲ့ အပူသောက၊ ထိုအပူသောကနှစ်ခုပေါင်းစုပြီး. . ဟီးလေးချ ငိုမိသော တူဝရီးနှစ်ယောက်၏ဒုက္ခ. . မည်သူမှ ကယ်နိုင်ဖွယ်မရှိ. . .

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တူဝရီးနှစ်ယောက်မလွတ်တမ်းပင် ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံရှေ့သို့ မမ၏ကား ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လာသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မြမြစိမ့်ကလည်း ဦးနုမောင်တို့ဆီသို့ ဆင်းလာ၏။

“ဦး. . ဦး. . ဒါကဘယ်လဲ. . . ”

“မောင်. . မောင်. . မမကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွယ်. . . ”

မမကားပေါ်ကဆင်းကာ အောင်ဗလကျော်ဆီသို့ အပြေးတပိုင်းလျှောက်လာသည်။

တူဝရီးနှစ်ယောက် ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ချောင်ပိတ်မိနေချေပြီ။

“ဦးလေး.. လာ.. လာကြပြီ.. လုပ်.. လုပ်ပါဦး”

“အေး.. ငါ.. ငါလည်း မကယ်နိုင်တော့ဘူး.. ဒီ.. ဒီတော့ ဟော့ဟိုခြံဘေးက ခွေးတိုးပေါက်ကနေ ပြေးကြရအောင်ကွာ.. .”

ဦးနုမောင် ပြောလည်းပြော လိမ်တွန့်လိမ်တွန့်နှင့် ပြေးလည်း ပြေး.. . အောင်ဗလလည်း ဦးနုမောင် လေးဖက်ထောက်တိုးဝင်သွား သောခွေးတိုးပေါက်မှ လိုက်၍ တိုးဝင်လိုက်လေ၏။

ခြံအပြင်ရောက်သည်နှင့် မာရသွန်အပြေးပြိုင်နေကြသလို ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလေတော့သည်။

အချစ်သည် သူတို့တူကြီးနှစ်ဦးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ခဲ့ သည်။ ခုတော့ အချစ်ကမကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ကူကယ်ရာမဲ့ခဲ့ပြီ။

“ဥရေ.. အဲ.. ဦးရေပြန်လာပါ.. .”

“မောင်.. ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်.. .”

“လာဘူး.. လာဘူး.. ကြောက်တယ်.. .”

“ဟကောင်ရ ပြန်ဖြေမနေနဲ့ မြန်မြန်သာပြေး မင်းကြီးတော် နှစ်ယောက်နောက်က မီလာဦးမယ်.. .”

“အင်းပါ.. ဦးလေးရ.. ဟို.. ဟိုလေး.. သားအိမ် မရှိတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်တော်.. ချစ်.. ချစ်တော့.. ချစ်တယ် ဦးရ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ.. .”

အောင်ဗလ ပြေးသာပြေးနေရသည် စိတ်က နောက်ကြောင်း ကို တလည်လည်.. .။

“ဟေ့ကောင်.. အဲဒီကိစ္စ နောက်မှ ဆရာဝန်နဲ့တိုင်ပင်ကြည့် ခုလောလောဆယ် ငါ အရူးမလက်က လွတ်အောင်ပြေး ပြီးရင်.. . ငါ

အချစ်နှင့်ပေးခဲ့ကြသူများ

ငါရိပ်သာဝင်တော့မယ်. . ကိလေသာတွေ ကုန်ခမ်းသွားပြီ ခုတော့ ပြေးပြေး. . . ”

ဦးနုမောင် အောင်ဗလလက်ကိုဆွဲပြီး သူကဦးဆောင်ပြေး၏။
လမ်းမထက်မှ တူဝဲရီးနှစ်ယောက်ကပြေး. . အနောက်မှ မိန်းမ နှစ်
ယောက်ကလည်းလိုက်. . ရယ်စရာကောင်းနေတာတော့အမှန်. . .။

နွေနေ့လယ်ခင်းကတော့ ဦးနုမောင်နှင့်အောင်ဗလကျော်တို့
ကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောနေမှာတော့ အသေအချာပင်. . .။

WITZAR